

การนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

นายสรรัชต์ หนองตรุด

สถาบันวิทยบริการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

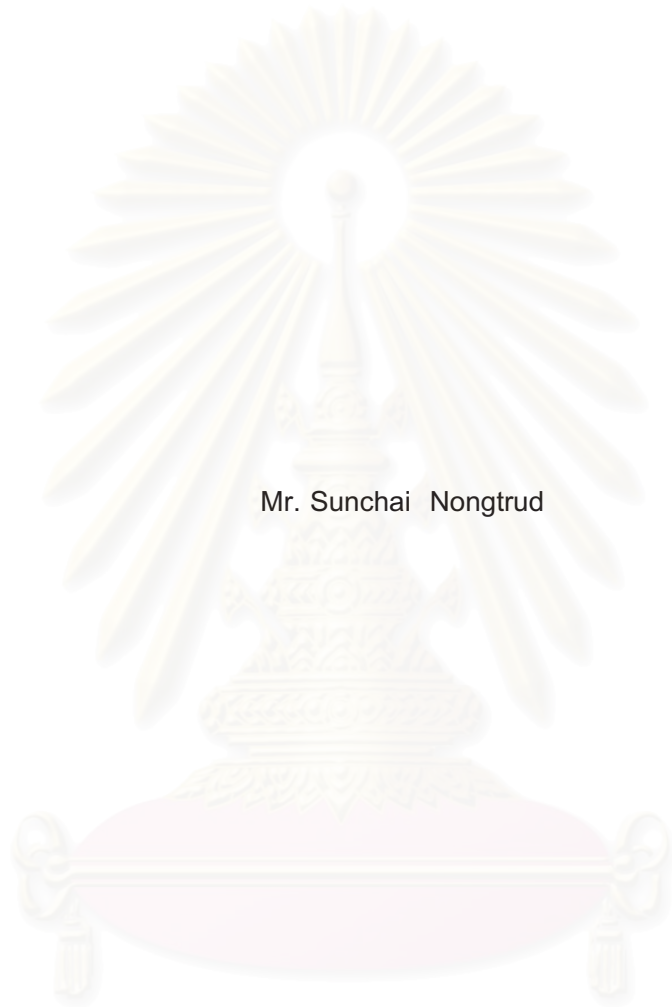
สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2550

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A PROPOSED MODEL OF EDUCATIONAL TELEVISSION PROGRAM ON
SEX-EDUCATION FOR YOUTH

Mr. Sunchai Nongtrud

สถาบันวิทยบริการ

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Audio-Visual Communications
Department of Curriculum, Instruction, and Educational Technology

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2007

Copyright of Chulalongkorn University

สรราชัย หนองตรุด : การนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
(A PROPOSED MODEL OF EDUCATIONAL TELEVISION PROGRAM ON SEX-
EDUCATION FOR YOUTH) อ. ที่ปรึกษา: รศ. ดร.วชิราพร อัจฉริยโกศล, 169 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษารูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน 2) นำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 ท่าน แบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือผู้เชี่ยวชาญด้านโทรทัศน์การศึกษาจำนวน 5 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านด้านพฤติกรรมวัยรุ่น จำนวน 5 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา จำนวน 5 ท่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ 1) แบบประเมินรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับผู้เชี่ยวชาญ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ 2) แบบรับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมต่อการนำเสนอในรายการโทรทัศน์การศึกษาสามารถนำเสนอได้ทั้ง 7 หัวข้อตามหลักสูตร คือ พัฒนาการทางเพศ (Sexual Development) สุขอนามัยทางเพศ (Sexual Health) สัมพันธภาพ (Relationships) พฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behaviors) ทักษะส่วนบุคคล (Personal Skills) สังคมและวัฒนธรรม (Society and Culture) บทบาททางเพศ (Gender Roles)

2. รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ประกอบด้วยด้านต่าง ๆ 7 ด้านคือ

2.1 ประเภทรายการโทรทัศน์ ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่นำเสนอ โดยประเภทรายการที่เหมาะสมมากที่สุดคือ รายการประเภท ละคร การ์ตูน สารคดี และอภิปราย ตามลำดับ

2.2 การนำเสนอรายการ รายการสร้างความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างชัดเจนแก่กลุ่มเป้าหมาย ควรสร้างบรรยากาศสบายๆ แก่ผู้ชม สร้างการจูงใจให้ปฏิบัติตาม และชี้ความเป็นเหตุเป็นผลเชิงวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเพศศึกษาอย่างเข้าใจ

2.3 การนำเสนอเนื้อหา นำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษาทั้งในทางบวกและลบ ชี้อันผลดีและผลไม่ดีที่จะเกิดตามมา มีความน่าเชื่อถือทางด้านเนื้อหา มีการนำเสนอเนื้อหา 1 ประเด็นหลักต่อการออกอากาศ 1 ตอน

2.4 เทคนิคการนำเสนอ นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยภาพ เสียง หรือ ตัวอักษร ประกอบ กราฟิกที่โดดเด่น นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยเสียงประกอบ

2.5 การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย รายการควรเปิดโอกาสให้เยาวชนกลุ่มเป้าหมายสามารถแสดงความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านรายการ ควรเปิดโอกาสให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตรายการ และ จัดกิจกรรมตามมาหลังจากออกอากาศ

2.6 พิธีกรรายการ เป็นผู้ที่มีความสามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา อยู่ในวัยเดียวกับกลุ่มผู้ชมคือวัยรุ่น พิธีกรรายการไม่จำเป็นต้องเป็นดารานักร้องที่มีชื่อเสียง หรือคนดัง

2.7 ด้านความยาวในการนำเสนอรายการ คือ 30 นาที ส่วนช่วงเวลาในการนำเสนอรายการ คือ 18.00น.- 22.00น. สำหรับการจัดเรตติ้งรายการ ควรจัดอยู่ในประเภทรายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี

ภาควิชา หลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษาลายมือชื่อนิสิต.....

สาขาวิชา โสตทัศนศึกษาลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

ปีการศึกษา 2550.....

4783742027 : MAJOR AUDIO-VISUAL COMMUNICATIONS

KEY WORD: EDUCATIONAL TELEVISION PROGRAMS, SEX EDUCATION, SEX EDUCATION FOR YOUTH.

SUNCHAI NONGTRUD : A PROPOSED MODEL OF EDUCATIONAL TELEVISION PROGRAMS ON SEX EDUCATION FOR YOUTH, CHULALONGKORN UNIVERSITY.

THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. WACHIRAPORN ATCHARIYAKOSOL, Ph.D., 169 pp.

The purposes of this research are 1) to study the model of education television programs on sex education for youth; and 2) to propose model of education television program on sex education for youth. The samples used in this research are 15 experts divided in to 3 groups on education television, on teen behaviors and on sex education. Instruments used in this research are 1) Expert's evaluation form on model of education television program on sex education for youth, data from which is analyzed to find frequencies, percentages, means, standard deviations and quartile scores, and 2) Reviewer's approval form on education television program on sex education for youth, data from which is analyzed to find frequencies, means, standard deviations and quartile scores.

Research findings are as followed:

1. The content of sex education for youth appropriate for education television programs should include 7 areas of sex education. Those are 1) Sexual Development, 2) Sexual Health, 3) Relationships, 4) Sexual Behaviors, 5) Personal Skills, 6) Society and Culture and 7) Gender Roles.

2. A proposed model of education television program on sex education for youth should include 7 components which are: 2.1) Types of TV program. Type of TV program must be in accord with the content presented. Types of program most appropriate for youth are drama, cartoon, documentary, and talk show respectively; 2.2) Program presentation. Program presentation on sex education must emphasize the clear understanding of sex-related issues for the target group, the comfortable atmosphere for audience, the incentives for behavioral change and the presentation of conceivable scientific reasoning related to sex education; 2.3) Content presentation. The program should present sex education content in both positive and negative ways. The program should stress the credibility of content and focus only on a single issue per episode broadcasted; 2.4) Presentation techniques. The presentation techniques should highlight the content using attractive pictures, sounds, captions, and graphics, especially the used of sound to highlight the critical part of the content. The presentation should also include holistic view of each episode to increase content coherence; 2.5) Provision for participation by the target group. The program should provide opportunity for targeted youth groups to share or exchange there opinions in the program; 2.6) Program host. The program host should be qualified persons with experiences in conveying sex education content. The program host should be in the same teenage group; and 2.7) Program length. The program length should be no more than 30 minutes and presented during evening time from 6.00 -10.00 pm. The program rating should be categorized as PG13.

Department of Curriculum, Instruction and Educational Technology.. Student's Signature *Sunchai Nongtrud*

Field of study Audio-Visual Communications..... Advisor's Signature *V. Acharyakosol*

Academic year 2005

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความร่วมมือช่วยเหลือที่มาพร้อมกับความกรุณาจากบุคคลและหน่วยงานหลายๆ ฝ่าย กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์.ดร. วชิราพร อัจฉริยโกศล ในความช่วยเหลือ การเสียสละเวลาในการให้ความรู้ คำแนะนำ ตรวจสอบ และแก้ไขข้อบกพร่องในการทำวิจัย ตลอดจนความเอาใจใส่ และให้แง่คิดที่อยู่นอกเหนือความรู้ทางวิชาการด้วยความปรารถนาดีต่อศิษย์

ขอบพระคุณประธานในการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์.ดร.กิตานันท์ มลิทอง และขอบพระคุณกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ปราวีณยา สุวรรณณัฐโชติ ที่ให้ข้อคิดและข้อเสนอแนะตั้งแต่เริ่มทำวิทยานิพนธ์จนถึงห้องสอบ

ขอบพระคุณอาจารย์ภาควิชาโสตทัศนศึกษาทุกท่าน รศ.ดร. อรรถวิทย์ ฒ ตะกั่วทุ่ง ผศ.ดร.ประศักดิ์ หอมสนธิ อาจารย์วิวัฒน์ชัย สุขทัฬห รศ.ดร.ใจทิพย์ ฒ สงขลา อาจารย์ ดร.บุญเรือง เนียมหอม ที่ให้ทั้งความรู้ ความเอาใจใส่ และคอยกระตุ้นเตือนให้ศิษย์เกิดความรู้และปัญญาบนฐานแห่งวิชาการ

ขอบคุณทูลงบประมาณในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยที่ให้ความหมายในคำว่าคุณค่ามากกว่ามูลค่า

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความรู้รวมทั้งข้อเสนอแนะที่มีคุณค่าต่อการทำวิจัยครั้งนี้ โดยเฉพาะ รศ.ดร. สุพัตรา คุณากาญ ผศ.จินตนา เวชมี รศ.ดร. สมพงษ์ จิตระดับ นพ.สุริยเดว ทรีปาตี อาจารย์ อิทธิพล ปรีดีประสงค์ คุณอำนวยพร เอี่ยมพันธ์ คุณพฤษ พหลกุลบุตร นพ.สุกมล วิภาวิพลกุล ที่ให้คำปรึกษาและข้อชี้แนะที่มีคุณค่าและให้ความช่วยเหลือที่ดีตลอดมาบนพื้นฐานที่ว่านี่คืองานที่ช่วยกันสร้างร่วมกัน

ขอบคุณเพื่อนๆ น้องๆ สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษาทุกคน ที่ร่วมทุกข์ร่วมสุข และช่วยเหลือกันตลอดมา ขอบคุณพี่ๆ ทุกคน ที่ได้ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ชี้แนะ ด้วยดีเสมอมา โดยเฉพาะพี่ประคอง ที่คอยช่วยเหลือในทุกๆ เรื่องเหมือนเป็นวิทยานิพนธ์ของตัวเอง และที่ขาดเสียมิได้ อารี อิ่มสมบัติ ที่คอยช่วยเหลือและเคียงข้างในทุกๆ หน้าของวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณสถาบันรามจิตติ ที่เป็นต้นตอความรู้และฐานที่มั่นในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ ขอขอบคุณ อาจารย์ ดร.อมรรวิช นาคทรพร และคณะไปจนถึง “เพื่อน” ตั้งแต่เริ่มเรียนและจบพร้อมกัน จนครบ 4 ปี

ท้ายสุดนี้ ขอกราบขอบพระคุณในบุญคุณของบิดา มารดา ซึ่งให้ทั้งกำลังใจ และข้อเสนอแนะทางวิชาการ ด้วยดีเสมอมา ตลอดจนน้องสาว และทุกๆ คน ที่เป็นกำลังใจ และอำนวยความสะดวกอย่างดียิ่ง จึงทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญแผนภาพ.....	ฏ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
กรอบแนวคิด.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
1. รายการโทรทัศน์การศึกษา.....	11
1.1 ความหมายและคำจำกัดความของรายการโทรทัศน์การศึกษา.....	11
1.2 ความสำคัญและบทบาทของโทรทัศน์การศึกษา.....	11
1.3 ประเภทของรายการโทรทัศน์การศึกษา.....	13
1.4 รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษา.....	14
1.5 อิทธิพลของโทรทัศน์ต่อเยาวชน.....	19
1.6 การจัดและการผลิตรายการโทรทัศน์สำหรับเยาวชน.....	21
1.7 การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์.....	26
2. เยาวชน.....	30
2.1 ความหมายของเยาวชน.....	30
2.2 ความต้องการของเยาวชน.....	34
2.3 ความสนใจของเยาวชน.....	35
2.4 พฤติกรรมทางเพศของเยาวชน.....	37
2.5 พฤติกรรมทางเพศของเยาวชนกับเพศศึกษา.....	39
3. เพศศึกษา.....	39
3.1 ความหมายของเพศศึกษา.....	39
3.2 ระดับของเพศศึกษา.....	40

3.3 เนื้อหาเพศศึกษาสำหรับเยาวชน	42
3.4 ทักษะที่ควรได้รับจากเพศศึกษา	44
3.5 สถานการณ์เกี่ยวกับการสื่อสารเรื่องเพศในสังคมไทย	45
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	46
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	50
กลุ่มตัวอย่างและประชากร	51
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	52
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	54
การวิเคราะห์ข้อมูล	56
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบรายการ โทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ของผู้เชี่ยวชาญ	60
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการยืนยันความคิดเห็นรูปแบบรายการโทรทัศน์ การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ของผู้เชี่ยวชาญ	83
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษา เรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ของผู้ทรงคุณวุฒิ	105
บทที่ 5 ผลการวิจัย การนำเสนอรูปแบบ	108
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	113
สรุปผลการวิจัย	116
อภิปรายผลการวิจัย	120
ข้อเสนอแนะ	126
รายการอ้างอิง	127
ภาคผนวก	131
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย	132
ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญในการประเมินงานวิจัย	134
ภาคผนวก ค รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินและรับรองงานวิจัย	136
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	138
ภาคผนวก จ ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบรายการ โทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา	166
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	169

สารบัญตาราง

	หน้า
1 ผังรายการโทรทัศน์ สำหรับเด็ก เยาวชนและครอบครัว ช่วงเวลา 18.00 -22.00 น...	22
2 หลักเกณฑ์การจัดระดับความรุนแรงของเนื้อหารายการโทรทัศน์และภาพยนตร์	26
3 สัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์.....	28
4 การเปรียบเทียบจำนวนเยาวชนโลกจำแนกตามพื้นที่.....	32
5 พัฒนาการทางเพศตามวัย.....	41
6 ความถี่ ร้อยละ มัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ด้านเนื้อหาสาระเพศศึกษา.....	62
7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจ ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา สำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศ.....	63
8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจ ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา สำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ.....	65
9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจ ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา สำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านสัมพันธภาพ.....	66
10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจ ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา สำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ.....	67
11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจ ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา สำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล.....	68
12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจ ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา สำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรม.....	69
13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจ ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา สำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านบทบาททางเพศ.....	71
14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจ ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่อง เพศศึกษาสำหรับเยาวชน.....	72

15	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านการนำเสนอเนื้อหารายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน.....	74
16	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านเทคนิคการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน.....	75
17	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน.....	77
18	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน.....	79
19	ค่าความถี่ และร้อยละ ของผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ที่ต่อด้านความยาวในการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน..	80
20	ค่าความถี่ และร้อยละ ของผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ที่ต่อด้านช่วงเวลาในการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน...	81
21	ค่าความถี่ และร้อยละ ของผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ที่ต่อด้านการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน.....	82
22	ความถี่ ร้อยละ มัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนด้านเนื้อหาสาระเพศศึกษา.....	84
23	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศ.....	85
24	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ.....	86
25	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านสัมพันธภาพ.....	87

37	ค่าความถี่ และร้อยละ ของผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ติดตามการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน.....	104
38	จำนวนและร้อยละของการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน.....	106
39	จำนวนและร้อยละของการประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อความเหมาะสมของรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนโดยรวม.....	107
.....		107

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
2 ขั้นตอนการผลิตรายการโทรทัศน์.....	25
3 แผนผังการสรุปขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	58

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสื่อสาร (Communication) เกิดขึ้นเมื่อมีการสื่อสารระหว่างกันเกิดขึ้น มนุษย์พยายามที่จะสร้าง "ความพร้อมกันหรือความร่วมมือกัน" ทางด้านความคิด เรื่องราวเหตุการณ์ ทัศนคติ ฯลฯ กับบุคคลที่เรากำลังสื่อสารด้วยกัน ดังนั้นการสื่อสารจึงเป็นการถ่ายทอดเรื่องราว การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแสดงออกของความคิดและความรู้สึก เพื่อการติดต่อสื่อสาร ข้อมูลซึ่งกันและกัน

ศาสตราจารย์ นพ.ประเวศ วะสี ได้กล่าวถึงความสำคัญเรื่องของการนำการสื่อสารมาใช้เป็นช่องทางเพื่อการศึกษา ดังที่ว่า “หากมีการใช้สื่อสารเพื่อการศึกษาได้อย่างดี จะเป็นการสร้างเจตคติ มโนธรรม และปัญญา พร้อมกันหมดทั้งชาติ ถือเป็นยุทธศาสตร์ทางปัญญาอย่างใหญ่ยิ่งยุทธศาสตร์หนึ่งและเป็นการปฏิรูปการเรียนรู้อย่างขนานใหญ่” ซึ่งเหตุผลสำคัญคือ เพื่อให้การสื่อสารตอบสนองจุดมุ่งหมายทางการเรียนรู้ และการศึกษาของคนในประเทศ เปิดโลกแห่งการเรียนรู้ให้กว้างขึ้น

ในบรรดาสื่อต่างๆ ที่มีบทบาททั้งการสื่อสารและการศึกษานั้น โทรทัศน์หรือทีวี (Television : TV) เป็นสื่อที่ได้รับความนิยมมากสำหรับคนทุกเพศทุกวัย ทั้งนี้เพราะสื่อโทรทัศน์มีลักษณะพิเศษ เป็นนักเล่าเรื่องตัวฉกาจ เป็นผู้ถ่ายทอดภาพสังคมและวัฒนธรรมมากกว่าสถาบันอื่นๆ ในสังคม ความสามารถในการสร้างคำอธิบายด้วยภาพและเสียงอย่างพิสดาร ทำให้เด็กและเยาวชน ไม่อาจละสายตา หรือลบตารางการดูโทรทัศน์ออกไปจากชีวิตประจำวันได้เลยแม้แต่ผู้ใหญ่เองก็ตาม นอกจากนี้โทรทัศน์ยังเป็นสื่อที่มีอิทธิพลทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ จนกลายเป็นศูนย์กลางของการสร้างสรรค์วัฒนธรรมในสังคมยุคนี้ เกือบทุกบ้านของไทยมีโทรทัศน์ประจำบ้าน ประกอบกับช่วงเวลาออกอากาศของรายการโทรทัศน์ยาวนานเกือบตลอด 24 ชั่วโมง

แนวโน้มโทรทัศน์ยังจะทวีบทบาทสำคัญมากยิ่งขึ้นในอนาคต ด้วยมีการคาดการณ์ว่าปัจจุบันโลกได้ก้าวผ่านสังคมโทรทัศน์ (TV Social) ไปสู่ยุคโครงข่ายสื่อสารข้อมูลความเร็วสูง (broadband network) ที่แนวโน้มการพัฒนาการสื่อสาร ทำให้โทรทัศน์เป็นสื่อเอนกประสงค์ที่สำคัญ เช่น การรับสัญญาณโทรทัศน์ จากสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่น การรับโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม จึงเปิดโอกาสให้ศึกษาหาความรู้ผ่านทางโทรทัศน์จากสื่อสารต่างๆ ได้มาก อีกทั้งในอนาคต

โทรทัศน์ยังจะทวีบทบาทของการเป็นสื่อเพื่อการศึกษาอย่างชัดเจนมากขึ้นด้วย
(<http://www.digitalcenter.org>)

อย่างไรก็ตาม เมื่อหันกลับมามองในปัจจุบัน โทรทัศน์จะไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อประชาชนทั่วไปแล้ว เด็กและเยาวชนก็ดูเป็นกลุ่มเป้าหมายสำคัญที่ได้รับผลกระทบจากโทรทัศน์อย่างมาก งานวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศชี้ว่า เด็กใช้เวลากับการดูโทรทัศน์ไม่น้อยไปกว่ากลุ่มวัยอื่น ซึ่งโดยเฉลี่ยส่วนใหญ่ใช้เวลากับการดูโทรทัศน์ประมาณ 3-5 ชั่วโมง (อมรวิชช นาคทรพรพ และคณะ, 2548)

งานวิจัยหลายชิ้นชี้อีกด้วยว่า เด็กใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์มากที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยไลฟ์สไตล์เด็กในเอเชีย New Gender Asians TM ของการ์ตูนเน็ตเวิร์ค (อ้างถึงใน มนัสวีนิ จันทะเลิศ, 2547) พบว่า เด็กไทยเป็นกลุ่มผู้ชมรายการโทรทัศน์กลุ่มใหญ่ที่สุดใน 14 ประเทศทั่วภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก และร้อยละ 89 ของเด็กไทยจะดูทีวีทุกวัน และจากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี 2546 พบว่า กิจกรรมที่เด็กและเยาวชนไทยอายุ 6-24 ปีทำมากที่สุดได้แก่ การดูโทรทัศน์ ดูวิดีโอ เป็นร้อยละ 39.62 เมื่อเทียบกับการเลือกทำกิจกรรมอื่นๆ รองลงมา คือการฟังวิทยุ ฟังเทป และการสังสรรค์กับเพื่อนเด็กจะเลือกทำมากเป็นอันดับสาม อันดับสี่ได้แก่การอ่านหนังสือ ชี้ชัดว่าโทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงเด็ก และมีโอกาสในการชี้นำเด็กไทยได้มาก

การสำรวจความคิดเห็นเรื่องพฤติกรรมการรับชมโทรทัศน์ในกลุ่มเด็กนักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 5-6 จังหวัดบุรีรัมย์และศรีสะเกษ ของมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก พบว่าวันจันทร์ถึงศุกร์ เด็กจะเปิดรับชมโทรทัศน์ในช่วงเวลาค้ำมากกว่าช่วงเวลาอื่น วันเสาร์และอาทิตย์ เด็กจะเปิดรับชมโทรทัศน์ในช่วงเช้ามากกว่าช่วงอื่นๆ โดย ประเภทรายการโทรทัศน์ที่ชื่นชอบ 5 ลำดับแรก คือ ละคร การ์ตูน รายการเพลง รายการตลก รายการกีฬา รายการโทรทัศน์จะสร้างภาพที่เกี่ยวข้องกับจินตนาการของผู้ชมรวมถึงเจาะลึกถึงความสนใจ ความรู้สึกของผู้ชมจึงมีการใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้เกิดภาพตรงตามจินตนาการ ผู้ชมหรือเป็นการกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดจินตนาการตาม (Hilliard, 1976)

อิทธิพลจากการดูทีวีนี้เองได้นำไปสู่ผลกระทบต่อเด็กทั้งด้านบวกและลบ โดยเฉพาะแนวโน้มความเสี่ยงและปัญหาอันเกิดจากผลกระทบของสื่อทีวีในหลายๆ เรื่อง ทั้งเรื่องเพศ เรื่องความรุนแรง โฆษณามอมเมา เสี่ยงเรื่องสมองฝ่อสุขภาพเสื่อมจากการติดทีวีมากเกินไป งานวิจัยด้านพัฒนาการของเด็ก งานสำรวจของ Parents Television Council Publication (อ้างถึงใน รุ่งนภา ศิริเลิศฤทัย ,2547) ในปี 2544-2545 ชี้ว่า เด็กๆ จำนวนไม่น้อยต้องเสี่ยงต่อการดูรายการโทรทัศน์ โดยรายการโทรทัศน์กว่าร้อยละ 64 ของมีเนื้อหาเกี่ยวกับเซ็กส์ ในการ

ออกอากาศหนึ่งชั่วโมงมีภาพที่เกี่ยวกับเซ็กส์ 4.4 ฉาก ร้อยละ 61 มีการพูดคุยเกี่ยวกับเซ็กส์ ร้อยละ 32 มีภาพที่แสดงอย่างเปิดเผย จากรายการทั้งหมด 7 รายการ หนึ่งในนั้นจะมีภาพที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ และมีเพียงร้อยละ 15 ในเนื้อหาที่เกี่ยวกับเซ็กส์มีการพูดถึงการมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย ดังนั้นเนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับเซ็กส์จึงส่งเสริมให้มีเพศสัมพันธ์มากกว่า

ประเด็นเรื่องความเสี่ยงต่อการรับรู้และเรียนรู้เรื่องเพศอย่างไม่เหมาะสมนี้เอง ได้กลายเป็นประเด็นใหญ่ที่หลายหน่วยงานพยายามออกมาเรียกร้องการปฏิรูปการเรียนรู้เพศศึกษากันครั้งใหญ่ โดยเน้นการจัดการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา (sex education) การส่งเสริมการรู้เท่าทันอารมณ์และความสัมพันธ์ทางเพศ โดยหวังให้เด็ก ๆ ได้มีทักษะชีวิต (life skill) ที่รู้เท่าทันปัจจัยเสี่ยงและสังคมเสี่ยงยุคใหม่ ตัวอย่างในต่างประเทศ องค์การอนามัยโลก WHO (World Health Organization, 1997), UNICEF (<http://www.unicef.org/lifeskills>) ได้ดำเนินยุทธศาสตร์ทักษะชีวิตหลายเรื่อง รวมถึงเรื่องการสอนให้รู้เท่าทันปัญหาเรื่องเพศและการมีเพศสัมพันธ์โดยปราศจากเครื่องป้องกันด้วย นอกจากนี้ในอีกหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ญี่ปุ่น จีน แม้แต่ประเทศกัมพูชา ที่หลายหน่วยงานก็เคลื่อนเรื่องเพศศึกษาในเชิงยุทธศาสตร์ทั้งผ่านระบบการศึกษา และผ่านกลไกสื่อด้วยเช่นกัน

ในประเทศไทยการส่งเสริมเรื่องเพศศึกษาผ่านสื่อก็มีกระแสความเคลื่อนไหวอยู่หลายที่ เช่น กระทรวงวัฒนธรรมที่พยายามผลักดันเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ และการควบคุมเนื้อหาเรื่องเพศของสื่อประเภทต่างๆ อย่างไรก็ตาม เรื่องการสอนเพศศึกษาผ่านสื่อในสังคมไทยยังประสบปัญหาหลายด้าน ซึ่งในปัจจุบันรายการโทรทัศน์เพื่อให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาก็มีการนำเสนอผ่านโทรทัศน์อยู่บ้างหากแต่ยังมีข้อจำกัดบางประการในเรื่องของระดับของเนื้อหาที่เน้นสำหรับผู้ใหญ่ ทำให้ไม่เป็นที่สนใจในกลุ่มเด็กและเยาวชน

ตัวอย่างที่กระทรวงสาธารณสุข โดยกรมอนามัย และกรมสุขภาพจิต ซึ่งจัดทำโครงสร้างหลักสูตรเพศศึกษา พ.ศ. 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546) และทำประชาพิจารณ์ หลังจากนั้นได้เสนอให้กระทรวงศึกษาธิการ ใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร นำไปบรรจุอยู่ในวิชาสุขศึกษา และพลศึกษา และได้ประกาศใช้อย่างเป็นทางการในปี พ.ศ.2545 และแม้ว่าหลักสูตรเพศศึกษา ได้รับการปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว แต่การสอนเพศศึกษาเป็นเรื่องละเอียดอ่อน โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับค่านิยม และทัศนคติของผู้สอน กระบวนการเรียนการสอน สื่อ และอื่นๆ

ด้วยเหตุนี้ การใช้รายการโทรทัศน์เพื่อการสอนเพศศึกษาสำหรับเยาวชนนั้นเป็นช่องทางที่ควรส่งเสริมให้มีการผลิตรายการเพื่อการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน เพราะในปัจจุบันเด็กและเยาวชนไม่เพียงแต่ได้รับความรู้และค่านิยมที่ไม่ถูกต้องจากรายการโทรทัศน์ หากแต่รายการโทรทัศน์ที่จะส่งเสริมการเรียนรู้เพศศึกษาก็ดูยังไม่อยู่น้อยและมีข้อจำกัดบางประการในเรื่องของระดับของเนื้อหาที่เน้นสำหรับผู้ใหญ่ ทำให้ไม่เป็นที่สนใจในกลุ่มเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ในการออกแบบรายการก็ยังขาดการเชื่อมโยงแนวคิดเพศศึกษาที่เน้นความรู้เข้าใจเรื่องเพศและการรู้เท่าทันทางเพศ การเชื่อมพื้นฐานจิตวิทยาในการเรียนรู้ในวัยรุ่น การสื่อสารด้วยโดยบุคคลซึ่งวัยรุ่นชื่นชอบ ชื่นชอบ เช่น ดารา นักร้อง นักแสดง นักกีฬา การส่งเสริมการคิด และเปิดโอกาสให้มีการสื่อสารสองทาง (interactive) เป็นต้น ซึ่งกลายเป็นจุดอ่อนของรายการโทรทัศน์และการสอนเรื่องเพศศึกษาที่ไม่สามารถบูรณาการเชื่อมโยงเป็นเรื่องเดียวกันได้

ทั้งๆ ที่มีงานวิจัยที่ชี้ว่า รายการโทรทัศน์สามารถออกแบบรายการโทรทัศน์ให้ดี รายการดังกล่าว ก็สามารถถือเป็นโทรทัศน์การศึกษา (Educational Television Program) ได้ ดังที่งานการศึกษาของ Greenberg and Von Feilizen (1986) กล่าวว่าเด็กสามารถใช้ตัวอย่างจากรายการโทรทัศน์มาเป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติตน การแต่งกาย การสมาคม และขยายศัพท์ให้กว้างขวางขึ้น โดยแยกศึกษากลุ่มเด็ก เพื่อทดลองการใช้โทรทัศน์ส่งเสริมพฤติกรรมที่สร้างสรรค์สังคมกับกลุ่มเด็กที่ไม่ได้ดู โดยใช้ระยะเวลา 1 ปี พบว่ากลุ่มเด็กที่ดูโทรทัศน์ส่งเสริมสังคม มีการแสดงออกและการรับรู้พฤติกรรมที่เหมาะสมได้ดีกว่าเด็กที่ไม่ได้ดูโทรทัศน์

การพัฒนาการเรียนการสอนเรื่องเพศศึกษามีตัวอย่างที่น่าสนใจที่พบในการศึกษาของต่างประเทศได้แก่ รัฐบาลฮอลแลนด์ ได้ส่งเสริมการสอนเพศศึกษาภายใต้โปรแกรม Long Live Love เพื่อส่งเสริมเรื่องการเรียนรู้ทันในเรื่องการป้องกันตนเองเพื่อหลีกเลี่ยงการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์และเชื้อเอชไอวีในเด็กวัยรุ่นอายุ 12-15 ปี โดยโปรแกรมนี้อาจประกอบไปด้วยวิดีโอทัศนคู่มือการเรียนรู้ คู่มือครู และนิตยสารเพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศศึกษา ซึ่งภายใต้โปรแกรมดังกล่าวยังส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการเรียนรู้ระหว่างครูและนักเรียน (www.teachers.tv/video) และตั้งแต่ปี 2000 ประเทศฝรั่งเศส มีนโยบายรณรงค์เรื่องเพศศึกษาผ่านรายการโทรทัศน์และรายการวิทยุ เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการใช้ชีวิตและความสัมพันธ์ทางเพศในกลุ่มนักเรียนไฮสคูล (http://en.wikipedia.org/wiki/Sex_education)

รวมไปถึงองค์กร teachers TV ซึ่งเป็นองค์กรที่รวมเครือข่ายครูและนักการศึกษา เป็นช่องทางการสื่อสารการเรียนรู้ในเรื่องของนวัตกรรมการเรียนรู้ การสอนและข้อมูลข่าวสารต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องเพศศึกษาก็เป็นอีกประเด็นสำคัญที่องค์กรให้ความสนใจและส่งเสริมในรูปแบบของรายการโทรทัศน์ วิดีโอคลิป สารคดี สถานการณ์จำลองต่างๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศในวัยรุ่น โดยจะเน้นในเรื่องของการให้ความรู้ เพื่อรณรงค์และเน้นในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์อย่าง

ปลอดภัย การวางตัวในสังคม ทักษะทางสังคมและการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆสำหรับ
 วิทยุรุ่น(www.teachers.tv)

การนำเสนอรายการโทรทัศน์เรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในประเทศไทย ยังพบเพียง
 1 รายการที่ผลิตขึ้นที่เน้นกลุ่มเป้าหมายสำหรับเยาวชน คือ รายการ “ไลฟ์ไลฟ์ไอดอล” ที่
 ออกอากาศผ่านสถานีโทรทัศน์เพื่อการศึกษา (ETV) ของกรมการศึกษานอกโรงเรียน ซึ่งเป็น
 รายการให้เนื้อหาสาระด้านทักษะชีวิต จิตวิทยาการปรับตัวและเพศศึกษาสำหรับกลุ่มเยาวชน

ถึงแม้การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาสำหรับวิทยุรุ่นไทยในรูปแบบของรายการโทรทัศน์ยังมี
 น้อย แต่จะพบช่องทางอื่นๆที่ให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ผ่านองค์กรหรือ
 หน่วยงานอิสระต่างๆที่สร้างขึ้นเพื่อสร้างระบบเฝ้าระวัง สื่อ วัฒนธรรม ความรุนแรง และเพศ
 เพื่อติดตามสภาวะการณ์ด้านต่างๆของเด็กและเยาวชน

การพัฒนา รูปแบบการนำเสนอรายการโทรทัศน์ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้มีการ
 นำเสนอที่น่าสนใจและมีสัดส่วนที่พอเหมาะระหว่างเนื้อหาในรายการที่มีการส่งเสริมการเรียนรู้ที่
 ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้ของเด็ก และความสนุกสนาน นำไปสู่รายการโทรทัศน์ที่มีรูปแบบ
 การผสมผสานทั้งสองศาสตร์ในสัดส่วนที่พอเหมาะ (Edutainment) อันเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจให้เกิดการ
 บริโภครายการนั้น ๆ จึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง

ดังนั้นการศึกษาวิจัยถึง “รูปแบบ” ของการนำเสนอรายการเพื่อให้เกิดแนวคิดร่วมกัน
 ระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องในการจัดรายการโทรทัศน์ ตลอดจนภาคประชาชน ในการพัฒนา
 รูปแบบการนำเสนอที่สร้างสรรค์สำหรับรายการเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก เยาวชนและ
 ครอบครัวจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็น เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการ
 นำเสนอรายการที่สร้างสรรค์และมีเทคนิคในการนำเสนอที่น่าสนใจ

อย่างไรก็ตาม จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่า การจัดรายการโทรทัศน์
 สำหรับเยาวชนเป็นสิ่งจำเป็นต้องใช้ความรู้ทางจิตวิทยาและสังคมวิทยาเข้าไปเป็นพื้นฐานใน
 การออกแบบรายการ ผู้ผลิต ผู้จัดรายการสำหรับเยาวชนต้องศึกษาให้รู้จักสภาพการรับรู้และ
 ความต้องการของเยาวชน เพื่อจะได้จัดรายการให้สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการ
 เหล่านั้นได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะวิทยุรุ่นหรือเยาวชนเป็นวัยที่มีวุฒิภาวะเพื่อเตรียมจะเป็น
 ผู้ใหญ่ การจัดรายการโทรทัศน์จึงจำเป็นต้องให้ความสนใจต่อสภาพการรับรู้ให้เหมาะสมกับวัย
 โดยคำนึงถึงเรื่องของวัตถุประสงค์ของการจัดรายการ เนื้อหาสาระรายการ เพื่อจะให้ได้
 สาระประโยชน์พร้อมทั้งปลูกฝังค่านิยมและทัศนคติ รูปแบบการนำเสนอรายการ ควรเป็น
 รูปแบบที่หลากหลายและให้ความรู้และความเพลิดเพลินไปพร้อมๆกัน

การนำเสนอรายการนั้นช่วงระยะเวลาในการนำเสนอรายการมักอยู่ในช่วง 30 นาที หรืออาจยาวกว่านี้ได้หากเป็นที่สนใจตรงกับความต้องการ การจัดรายการที่ดีผู้จัดจะต้องนำองค์ประกอบต่างๆมาพิจารณาให้รอบคอบที่สุด จากการศึกษาพบว่ารูปแบบรายการที่เยาวชนชอบดูมากที่สุดคือรายการที่มีรูปแบบรายการนิตยสารทางโทรทัศน์ (Magazine TV) เป็นรูปแบบรายการที่มุ่งเน้นรูปแบบการนำเสนอที่หลากหลาย โดยมีเนื้อหาในภาพรวมของรายการเป็นเนื้อหาสาระเดียวกัน แบ่งการนำเสนอรายการออกเป็นช่วงๆ โดยมีการเชื่อมโยงเรื่องราวให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างเป็นเอกภาพ ทำให้กลุ่มผู้ชมได้รับความรู้ความสนุกสนานเพลิดเพลินไปพร้อมๆ กัน

ด้วยเหตุนี้ จึงนำมาสู่ความสนใจของผู้วิจัยที่ต้องการศึกษาเรื่อง “รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน” เพื่อที่จะผลิตเป็นรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาให้มีคุณค่าต่อการเรียนรู้และเป็นที่สนใจและให้เยาวชนมีส่วนร่วม การสอนเพศศึกษาโดยผ่านรายการโทรทัศน์ จะช่วยให้เด็กและเยาวชนได้รับความรู้ทางเพศที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อที่จะลดพื้นที่สื่อร้ายในสังคมโทรทัศน์ และเป็นการสร้างสื่อการศึกษาที่ดีสำหรับเด็ก เยาวชนเพื่อการเรียนรู้ที่ไร้ขอบเขต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
2. เพื่อนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. การนำเสนอรูปแบบโทรทัศน์เพื่อการเรียนรู้เพศศึกษาสำหรับเยาวชนจะทำการศึกษาโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1. เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมในการนำเสนอในรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ส่วนที่ 2 รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ซึ่งประกอบด้วยด้านต่าง ๆ 7 ด้าน ได้แก่

- 2.1 ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา
- 2.2 การนำเสนอรายการ
- 2.3 การนำเสนอเนื้อหา
- 2.4 เทคนิคการนำเสนอ
- 2.5 การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย
- 2.6 พิธีกรรายการ
- 2.7 ความยาวของรายการ ช่วงเวลาในการนำเสนอและการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ

- 2.1 รายการโทรทัศน์ที่นำเสนอเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในช่วงอายุ 14 – 18 ปี
- 2.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านโทรทัศน์เพื่อการศึกษา ด้านจิตวิทยาวัยรุ่น และด้านการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา

3. เป็นรูปแบบรายการโทรทัศน์ที่นำเสนอเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่นำเสนอทางโทรทัศน์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

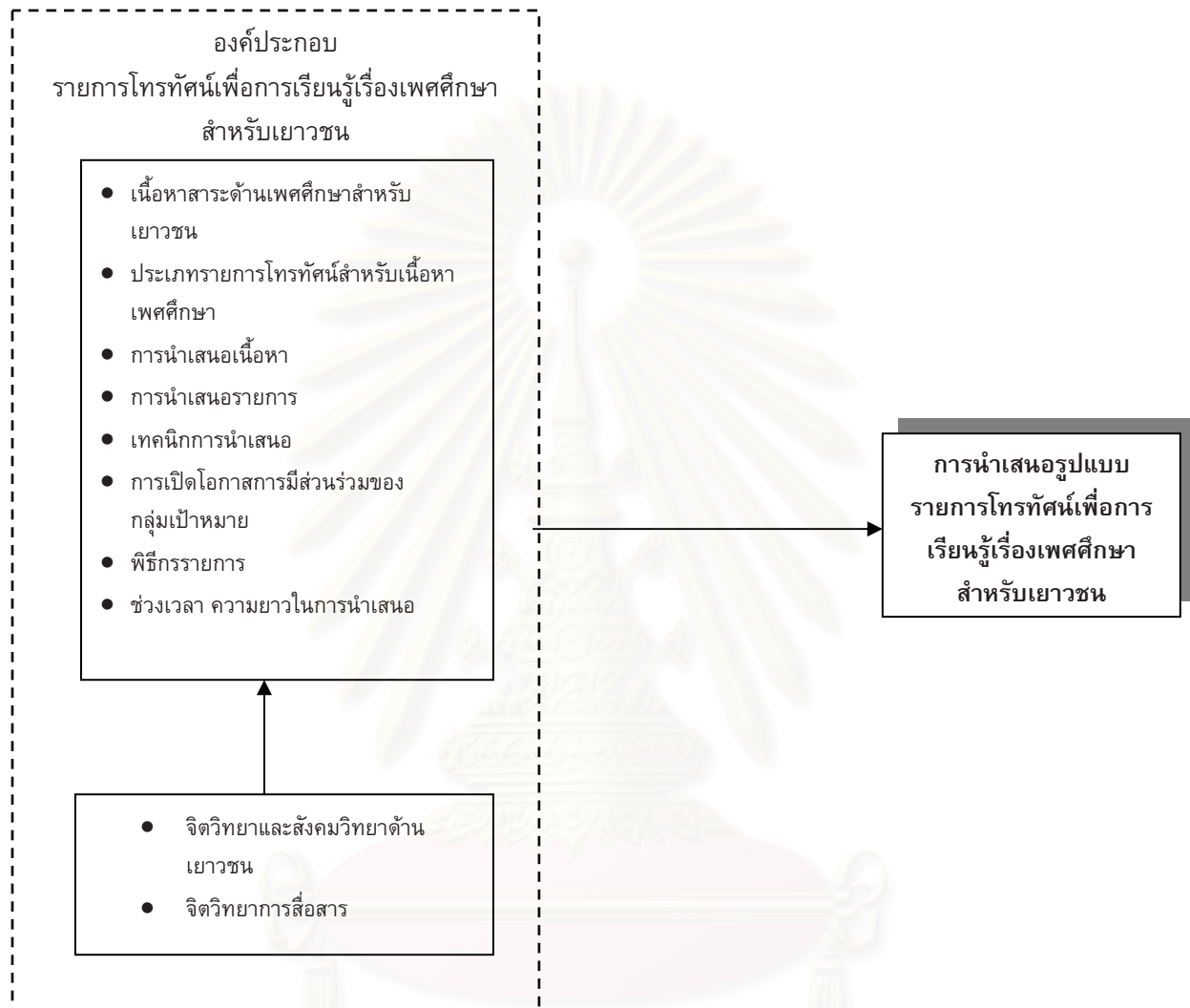
1. รูปแบบรายการโทรทัศน์ หมายถึง ประเภทรายการ องค์ประกอบรายการ และเทคนิควิธีการในการนำเสนอเนื้อหาสาระในรายการโทรทัศน์ (คัตติยา เพชรชูช่วย, 2537)
2. เยาวชน หมายถึง บุคคลที่อายุเกินกว่า 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ แม้ว่าจะบรรลุนิติภาวะโดยการสมรส (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542)
3. เพศศึกษาสำหรับเยาวชน หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับเพศ (Sexuality) ที่ครอบคลุมพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ การทำงานของสรีระและการดูแลสุขอนามัย ทัศนคติ ค่านิยม สัมพันธภาพ พฤติกรรมทางเพศ มิติทางสังคม และวัฒนธรรมที่มีผลต่อวิถีชีวิตทางเพศ (หลักสูตรเพศศึกษา กระทรวงสาธารณสุข, 2545)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกหรือผลิตรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาที่เหมาะสมสำหรับเยาวชน
2. กระตุ้นให้เห็นความสำคัญของการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในรูปแบบรายการโทรทัศน์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนผังที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่อง การนำเสนอรูปแบบ
รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี และงานวิจัยที่
เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. รายการโทรทัศน์การศึกษา

- 1.1 ความหมายและคำจำกัดความของรายการโทรทัศน์การศึกษา
- 1.2 ความสำคัญและบทบาทของรายการโทรทัศน์
- 1.3 ประเภทของรายการโทรทัศน์การศึกษา
- 1.4 รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษา
- 1.5 อิทธิพลของโทรทัศน์ต่อเยาวชน
- 1.6 การจัดและการผลิตรายการโทรทัศน์สำหรับเยาวชน
- 1.7 การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

2. เยาวชน

- 2.1 ความหมายของเยาวชน
- 2.2 ความต้องการของเยาวชน
- 2.3 ความสนใจของเยาวชน
- 2.4 พฤติกรรมทางเพศของเยาวชน
- 2.5 พฤติกรรมทางเพศของเยาวชนกับเพศศึกษา

3. เพศศึกษา

- 3.1 ความหมายของเพศศึกษา
- 3.2 ระดับของเพศศึกษา
- 3.3 เนื้อหาเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
- 3.4 ทักษะที่ควรได้รับจากเพศศึกษา
- 3.5 สถานะการณ์เกี่ยวกับการสื่อสารเรื่องเพศในสังคมไทย

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. รายการโทรทัศน์การศึกษา

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่า สื่อมวลชนต่าง ๆ ล้วนแต่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงหรือทำให้สังคมมีแนวโน้มและคล้อยตามความคิดเห็นของสื่อมวลชนเหล่านั้นได้อย่างยิ่ง เนื่องจากสื่อมวลชนได้สะท้อนภาพของสังคมส่วนต่าง ๆ ออกมาให้สังคมส่วนอื่น ๆ รับรู้ สื่อมวลชนด้านโทรทัศน์นับได้ว่ามีอิทธิพลต่อจิตใจและความรู้สึกอย่างยิ่ง จึงเป็นที่น่าสังเกตได้ว่า ในปัจจุบันรายการโทรทัศน์ในประเทศเราได้พยายามส่งเสริมผู้บริโภคโดยเฉพาะกลุ่มผู้ชมที่เป็นเยาวชนเพียงใด (สมคิด ปลอดโปร่ง , 2528) ด้วยเหตุนี้โทรทัศน์จึงควรเป็นสื่อที่มีบทบาทอย่างยิ่งแก่เยาวชน

1.1 ความหมายและคำจำกัดความของรายการโทรทัศน์การศึกษา

รายการโทรทัศน์ หรือ Television (T.V.) Program เป็นส่วนต่างๆ ของการออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ การออกอากาศรายการโทรทัศน์ มีขึ้นเป็นครั้งแรก ในปี ค.ศ. 1936 ในกรุงลอนดอน (The History of Film & Television จากเว็บไซต์ High-Tech Productions)

รายการโทรทัศน์ อาจออกอากาศเพียงแค่ครั้งเดียว หรือมีตอนต่อ ที่เรียกว่า ทีวี ซีรีส์ (T.V. Series) ส่วนมาก มักเป็นรายการประเภทละครโทรทัศน์ ในทีวีซีรีส์ มักแบ่งเป็นภาค ๆ (Episode) โดยในหนึ่งภาค ในสหรัฐอเมริกาจะเรียกว่า ซีซั่น (Season) แต่ในอังกฤษจะเรียกว่า ซีรีส์ (Serie) ใน 1 ซีซั่น มักจะมีความยาวประมาณ 6-26 ตอน รายการโทรทัศน์ ที่ออกอากาศเป็นพิเศษเพียงครั้งเดียว จะเรียกว่า รายการพิเศษ (Special Program) และสถานีวิทยุโทรทัศน์บางสถานี ยังมี ภาพยนตร์โทรทัศน์ (T.V. Movies) ที่สร้างขึ้นเพื่อออกอากาศทางโทรทัศน์ โดยเฉพาะ ไม่ได้ออกฉายทางโรงภาพยนตร์ หรือบันทึกลงในวีดีโอ วีซีดี ดีวีดี หรือสื่ออื่นๆ

ทุกวันนี้ การออกอากาศ ภาพยนตร์โฆษณา (Commercial advertisement) ถือเป็นส่วนสำคัญของรายการโทรทัศน์ โดยมีข้อปฏิบัติเป็นเกณฑ์ว่า ในการออกอากาศรายการโทรทัศน์ 1 ชั่วโมง จะมีภาพยนตร์โฆษณาได้ไม่เกิน 15 นาที

ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอสรุปความหมายของรายการโทรทัศน์ว่า รายการโทรทัศน์ หมายถึง รายการที่แพร่ภาพออกอากาศผ่านช่องทางสื่อโทรทัศน์ โดยมีรูปแบบและการนำเสนอแตกต่างกันตามวัตถุประสงค์ของรายการ

1.2 ความสำคัญและบทบาทของโทรทัศน์การศึกษา

เมื่อมีการนำโทรทัศน์มาใช้ในวงการการศึกษา จึงทำให้เกิดคำว่าโทรทัศน์การศึกษาขึ้น ซึ่งตามความหมายนี้โทรทัศน์เป็นเพียง “สื่อหรือช่องทาง” เพื่อนำข้อมูลความรู้มายังผู้เรียน มิใช่

เป็นตัวของการศึกษา หรือบรรจุความรู้ไว้ในตัวเอง แต่เป็นการใช้โทรทัศน์เพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษา (Wood and Wylie, 1974 อ้างถึงใน คัตติยา เพชรชูช่วย, 2537)

การใช้โทรทัศน์เพื่อการศึกษา สามารถจำแนกประเภทของการใช้ได้ 3 ประเภท คือ

1. เพื่อการศึกษาในระบบโรงเรียน (Formal Education) เป็นการจัดรายการโทรทัศน์ขึ้นเพื่อการสอน เป็นอุปกรณ์การศึกษาในระบบโรงเรียน โดยจัดให้สัมพันธ์สอดคล้องกับหลักสูตรประมวลการสอนและวิธีสอน เป็นบริการการศึกษาที่จัดส่งถึงผู้ใช้ คือ ครู และผู้เรียน รายการประเภทนี้ ได้แก่ รายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ รายการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นต้น

2. เพื่อศึกษานอกระบบโรงเรียน (Non – Formal Education) เป็นการจัดรายการสำหรับกลุ่มผู้ชมที่อยู่นอกระบบโรงเรียน ผู้เรียนจะเรียนโดยสมัครใจ ส่วนใหญ่มุ่งผลิตเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ให้การศึกษาทั้งที่เป็นไปตามหลักสูตรการศึกษาในระบบ และการศึกษาแบบกลุ่มสนใจเฉพาะเรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับอาชีพ การพัฒนาชีวิตและสภาวะแวดล้อม รายการประเภทนี้ ได้แก่ รายการเพื่อการเกษตร เป็นต้น

3. เพื่อการศึกษาประชาชน (Informal Education) เป็นการจัดรายการที่มุ่งให้ข่าวสารความรู้ทั่วไปแก่ประชาชน โดยให้คำแนะนำและกระตุ้นให้เกิดแนวคิดใหม่ๆ ในเรื่องของการอนามัย การทำมาหากิน การปกครอง และการเป็นพลเมืองดี

องค์การศึกษาสหประชาชาติได้เน้นว่า โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่เป็นรากฐานของการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และมีบทบาททางการศึกษาอยู่มาก ซึ่งการใช้โทรทัศน์เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวเป็นไปอย่างกว้างขวาง (อรรถพร เขียรถาวร, 2520) ด้วยสาเหตุที่ว่า

1) โทรทัศน์สามารถสื่อสารไปยังกลุ่มคนจำนวนมากในเวลาเดียวกัน ทั้งยังสามารถส่งไปได้ในระยะทางไกล

2) โทรทัศน์สามารถให้ประสบการณ์แก่ผู้ชมได้มาก สามารถให้ความรู้ได้อย่างกว้างขวางทั้งในด้านการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ

3) โทรทัศน์มีคุณสมบัติของโสตทัศนูปกรณ์อย่างครบถ้วน คือ สามารถให้ข่าวสารแก่ประชาชนทั่วไป โดยได้ยินทั้งเสียงและเห็นทั้งภาพ และภาพนั้นก็มีการเคลื่อนไหวเช่นเดียวกับภาพยนตร์จึงสามารถสร้างประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมได้เป็นอย่างดี

จากคุณสมบัติดังกล่าวมีการนำโทรทัศน์เข้ามาช่วยในการพัฒนาการศึกษาในทุกๆระดับ ทั้งที่ใช้โทรทัศน์เพื่อการเรียนการสอนโดยตรง (Instructional Television) และ โทรทัศน์เพื่อการศึกษาทั่วไป (Education Television) (คัตติยา เพชรชูช่วย, 2537)

สำหรับโทรทัศน์เพื่อการเรียนการสอนโดยตรง ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกันอยู่ 4 ประการ คือ

1. เพิ่มพูนความสมบูรณ์แก่กระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน เช่น ให้ตัวอย่างหรือคำแนะนำเรื่องใหม่ที่ไม่ได้อยู่ในตำราเรียน เป็นการเชื่อมโยงสถาบันการศึกษากับโลกภายนอก

2. สอนวิชาโดยตรง โดยใช้วิทยาการที่ทรงคุณวุฒิที่มีอยู่อย่างจำกัด
3. เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนารูปแบบการสอนของครูอาจารย์
4. เป็นโรงเรียนทางอากาศ ในกรณีที่ขาดแคลนบุคลากร และอุปกรณ์ทางการศึกษา

1.3 ประเภทของรายการโทรทัศน์การศึกษา

มีผู้ที่แบ่งรายการโทรทัศน์ออกเป็นหลายประเภทตามการนำเสนอรูปแบบ โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. รายการบันเทิงที่มีบทบาท

- 1.1 ละครโทรทัศน์ เช่น ละครหลังข่าว ละครซิตคอม (Sitcom) เป็นต้น
- 1.2 ภาพยนตร์การ์ตูน ในต่างประเทศ เช่น SpongeBob SquarePants, The Adventures of Jimmy Neutron: Boy Genius เป็นต้น ในประเทศไทย เช่น ปังปอนด์ ดี แอนิเมชั่น (ช่อง 3) ก้านกล้วยผจญภัย (ช่อง 7) โมเดิร์นไนน์การ์ตูน (โมเดิร์นไนน์ทีวี) ไอทีวีการ์ตูนคลับ (ไอทีวี) เป็นต้น
- 1.3 มินิซีรีส์ หรือ ทีวีซีรีส์ ในต่างประเทศ เช่น Family Ties, Sabrina, the Teenage Witch เป็นต้น ในประเทศไทย เช่น บางรักซอย 9 (โมเดิร์นไนน์ทีวี) เป็นต่อ (ช่อง 3) บ้านนี้มีรัก (โมเดิร์นไนน์ทีวี) โศกคุณตระกูลไซ (ช่อง 5) เป็นต้น
- 1.4 รายการแจกรางวัลต่างๆ ในต่างประเทศ เช่น รางวัลออสการ์ รางวัลแกรมมี่ เอ็มทีวีวิดีโอมิวสิกอวอร์ดส เป็นต้น ในประเทศไทย เช่น รางวัลพระราชทานพระสุรัสวดี รางวัลเมขลา รางวัลโทรทัศน์ทองคำ รางวัลท็อปอวอร์ดส เป็นต้น

2. รายการบันเทิงที่ไม่มีบทบาท

- 2.1 ทอล์คโชว์ ในต่างประเทศ เช่น Good Morning America, Larry King Live, The Oprah Winfrey Show เป็นต้น ในประเทศไทย เช่น ราตรีสโมสร (ช่อง 3) ที่นี่..หมอชิต (ช่อง 7) ทไวไลท์ โชว์ (ทีไอทีวี) ดีลิบ (ช่อง 3) มหานคร (ช่อง 7) เจาะใจ (ช่อง 5) เมืองสำราญ (ช่อง 7) สี่มุมสแควร์ (ช่อง 7) เป็นต้น
- 2.2 เรียลลิตีโชว์ ในต่างประเทศ เช่น อเมริกาส์ เน็กซ์ ท็อป โมเดล, เซอร์ไวเวอร์, อเมริกัน ไอดอล, แอน อเมริกัน แฟมิลี่ เป็นต้น ในประเทศไทย เช่น บิ๊ก บราเธอร์ ไอทีวี ไทยแลนด์ (ทีไอทีวี) ทู อคาเดมี่ แฟนเทเชีย (ทิวทัศน์) เดอะ สตาร์ คันทาคว่าดาว (โมเดิร์นไนน์ทีวี) เป็นต้น
- 2.3 เกมโชว์ คิวโชว์ ในต่างประเทศ เช่น Who Wants to Be a Millionaire, Wheel of Fortune, Jeopardy! เป็นต้น ในประเทศไทย เช่น แฟนพันธุ์แท้ (ช่อง 5) เกมวัดดวง (ช่อง 5) เศรษฐีความรู้ (ทีไอทีวี) อัจฉริยะข้ามคืน (ช่อง 3) ตู๋ช่อนเงิน (ช่อง 5) เกมทศกัณฐ์ (โมเดิร์นไนน์ทีวี) กล่องดำ (ช่อง 3) เจาะเซฟ (ทีไอทีวี) ป๊อป ท็อป (ช่อง 7) เสียงลุ่น เสียงรัก (ไอทีวี) นาทิทอง (ช่อง 7) โชคดีนาทิทอง (ช่อง 7) เป็นต้น

3. รายการประเภทให้ข้อมูล

3.1 รายการข่าว ในต่างประเทศ เช่น The NewsHour with Jim Lehrer เป็นต้น ในประเทศไทย เช่น เรื่องเล่าเช้านี้ (ช่อง 3) ทีไอทีวีฮอทนิวส์ (ทีไอทีวี) ยามเฝ้าแผ่นดิน (เอเอสทีวี นิวส์ วัน) จมูกมด (ช่อง 7) สยามเช้านี้ (ช่อง 5) เป็นต้น

3.2 สารคดี ในประเทศไทย เช่น ถึงความคิด (โมเดิร์นไนน์ทีวี) สวรรค์โลก (ช่อง 5) แดนสนธยา (โมเดิร์นไนน์ทีวี) จอโลก (โมเดิร์นไนน์ทีวี) เป็นต้น

3.3 สารคดีข่าวทางโทรทัศน์ (Television news magazine) มีรูปแบบเหมือนข่าวในนิตยสาร แต่มีรูปแบบเป็นสารคดี ในต่างประเทศ เช่น 60 Minutes, Primetime เป็นต้น ในประเทศไทย เช่น ถอดรหัส (ทีไอทีวี) จุดชนวนความคิด (โมเดิร์นไนน์ทีวี) ย้อนรอย (ทีไอทีวี) ชั่วโมงโลกตะลึง (ทีไอทีวี) เป็นต้น

3.4 รายการแนะนำสินค้า (Infomercial) เป็นรายการทีวีที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเสนอ และจำหน่ายสินค้า ในประเทศไทย เช่น TV Direct (ทุกช่อง) Quantum Television (ช่อง Nation Channel และ ช่อง 7) TV Innovation ช่อง Nation Channel, Direct2Home (ช่อง MVTV1) 1144 Tiger Shopping (ทุกช่อง) สหกรณ์โฮมช้อปปิ้ง (ทุกช่อง) TV Mall (ช่อง TTV2) TV Hyper (ช่อง TTV2) SMEs Shop (ช่อง True Visions ช่อง 10) v.care home shopping (ช่อง Nation Channel) เป็นต้น

1.4 รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษา

พัฒนาการทางด้านรายการโทรทัศน์มีการเจริญเติบโตก้าวหน้า มีรายการแปลกใหม่เพิ่มขึ้นมากมาย แม้ว่าบางรายการจะมีใช้เป็นการคิดสร้างสรรค์ของเราเองก็ตาม แต่เป็นการหยิบยืมรูปแบบรายการของต่างประเทศมาใช้ พร้อมทั้งปรับปรุงให้เหมาะสมกับคนไทย รายการต่างๆเหล่านี้ได้มีส่วนช่วยเพิ่มสีสันให้กับวงการโทรทัศน์ให้นำสนใจติดตามชมมากยิ่งขึ้น (วันเพ็ญ ศิริโชติบัณฑิต, 2533)

รูปแบบรายการ (Format) หมายถึง วิธีการในการนำเสนอรายการที่แตกต่างกันไป (คัตติยา เพชรชูช่วย, 2537) ในการจัดและผลิตรายการโทรทัศน์เป็นเรื่องที่มีชีวิตชีวา และต้องการความคิดสร้างสรรค์มาก ต้องมีความยืดหยุ่น สามารถพลิกแพลงเพื่อให้เหมาะสมกับรูปแบบ และสถานการณ์นั้น (วิภา อุดมจันทร์, 2544: 59) ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องกับการสร้างงานโทรทัศน์จำเป็นต้องทราบคุณลักษณะของรายการประเภทต่างๆ ก่อนดำเนินการจัดและผลิตรายการ โดยทั่วไปแล้ว รายการโทรทัศน์ที่นำเสนอ สามารถจัดแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ 3 ประเภท คือ

1. รายการสดในสตูดิโอ/ห้องส่ง (Live Program in Studio) เป็นรายการที่จัดทำขึ้นสดๆ ในห้องส่ง และออกอากาศพร้อมกันไปกับทันที จะต้องมีการซ้อมการออกอากาศล่วงหน้า และมีการ

นัดหมายกันระหว่างผู้ผลิต ผู้กำกับรายการ และผู้ร่วมงานอื่นๆ เพื่อป้องกันการผิดพลาด ข้อดีคือ ประหยัดเงิน และเวลา แต่เป็นการเสี่ยงถ้าเจออุปสรรคใดๆ ระหว่างออกอากาศ ก็อาจจะแก้ไขไม่ได้ทันท่วงที

2. รายการสดนอกห้องสถานที่ (Outside Broadcasting Van) เป็นรายการที่จัดทำขึ้นนอกห้องส่ง หรือเป็นการถ่ายทอดโดยใช้รถถ่ายทอดซึ่งมีอุปกรณ์ครบครัน รายการประเภทนี้จะจัดทำขึ้นในกรณีพิเศษ เช่น การถ่ายทอดพระราชพิธีต่างๆ ก็พยานที่สำคัญ ฯลฯ รายการดังกล่าวไม่สามารถจัดทำในห้องส่งได้

3. รายการที่มีการบันทึกเทปไว้ล่วงหน้า (Video Tape Recording) หรือรายการแห่งเป็นรายการที่ได้จัดทำไว้ล่วงหน้าโดยบันทึกรายการลงในเทปโทรทัศน์ แล้วนำเทปโทรทัศน์ที่บันทึกรายการลงไว้แล้วมาแพร่ภาพออกอากาศจริงๆ อีกครั้งหนึ่ง รายการแบบนี้นับว่าเป็นรายการที่ผลิตได้ถูกต้อง เพราะมีปัญหาใดๆ สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดได้ด้วยการบันทึก และตัดต่อเทป ในบางครั้งต้องใช้เงินลงทุนสูง เพื่อให้รายการมีคุณภาพ

รูปแบบการนำเสนอรายการโทรทัศน์อาจจำแนกแยกย่อยได้อีกแบบหนึ่งคือ (มหาวิทยาลัยสยาม รายละเอียดวิชา140-206 ความรู้เบื้องต้นทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์)

1. รายการพูดคนเดียว (Straight Talk Program) มักจะดำเนินการผลิตทั้งในสตูดิโอ และนอกสถานที่ ผู้ดำเนินรายการจะดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบโดยไม่มีผู้ร่วมรายการ ศิลปะในการพูด และการแสดงออกจึงเป็นสิ่งสำคัญของนักจัดรายการประเภทนี้ ต้องมีบุคลิกเป็นกันเอง ใช้ถ้อยคำง่ายต่อการเข้าใจเสมือนการพูดคุยมากกว่าการอ่านบท หรือที่เรียกว่า Talk to friend การสร้างความสนใจในเรื่องราวที่นำมาเล่าสู่กันฟังนั้น อาจจะมีการนำอุปกรณ์ และวัสดุต่างๆ มาประกอบ หรือการตัดภาพที่มีการบันทึกไว้ก่อนแทรกลงในรายการ (Insert Shot) เป็นการเพิ่มบรรยากาศที่หลากหลายให้แก่รายการ ลักษณะเด่นของรายการนี้ คือ ตัวผู้ดำเนินรายการ และสาระที่จะเสนอ

2. รายการสนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and Interview Program) การสนทนาจะเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่มีผู้ดำเนินรายการสองคนร่วมสนทนาในประเด็นนั้นร่วมกัน สำหรับประเด็นที่นำเสนอควรอยู่ในความสนใจของประชาชน สำหรับรายการสัมภาษณ์จะประกอบด้วยผู้ดำเนินรายการ และผู้ร่วมรายการมีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางหรือมีประสบการณ์ในเรื่องนั้นๆ ลักษณะเด่นของรายการนี้ คือ ตัวผู้ดำเนินรายการ และสาระที่จะเสนอในบทสัมภาษณ์ควรประกอบด้วย

1) กล่าวนำรายการให้น่าสนใจ สามารถดึงผู้ชมให้หันมาสนใจรายการทันที

2) แนะนำผู้ให้สัมภาษณ์ว่าเป็นใคร และสำคัญอย่างไรจึงได้รับเชิญมาให้

สัมภาษณ์

- 3) เริ่มด้วยคำถามที่น่าสนใจ และไม่ยากเกินที่จะตอบ
- 4) ดำเนินรายการให้มีลักษณะการสนทนา จำไว้เสมอว่าการสัมภาษณ์ คือ การสนทนานั้นเอง
- 5) พัฒนาข้อสนทนาที่น่าสนใจเพิ่มมากขึ้นโดยระลึกอยู่เสมอว่าคำถามนั้นอยู่ในขอบเขตความรู้ ความสามารถของผู้ให้สัมภาษณ์ไม่ถามนอกเรื่อง
- 6) เน้นย้ำคำตอบที่ต้องการเน้น
- 7) ไม่ควรถามคำถามที่ตอบเพียงว่าใช่หรือไม่ใช่ ยกเว้นการตอบใช่หรือไม่ใช่เป็นจุดสำคัญที่ผู้สัมภาษณ์ต้องการเน้นย้ำ

3. รายการอภิปราย (Panel Discussion) เป็นรายการที่มีกลุ่มบุคคลตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป ร่วมกันพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือปรึกษาหารือกัน โดยมีผู้ดำเนินรายการ 1 คน ที่ทำหน้าที่ในการเชิญชวนให้ผู้เข้าร่วมการอภิปรายแสดงความคิดเห็นในประเด็นปัญหาที่มีอยู่ในลักษณะการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้ และการถ่ายทอดประสบการณ์ที่ได้รับให้ทราบกัน ซึ่งจะนำไปสู่การสรุปหาข้อยุติ และการตัดสินใจ ตลอดจนนำไปสู่แนวทางการแก้ไข สำหรับการตั้งประเด็นปัญหา และบรรยากาศการแก้ปัญหา ผู้ดำเนินรายการควรกำหนดรูปแบบการแก้ปัญหาให้ชัดเจน เช่น การกำหนดให้ผู้เข้าร่วมการอภิปรายพูดในหัวข้อต่างกันหรือหากต้องพูดในประเด็นเดียวกันก็ควรพูดในหัวข้อหรือมุมมองที่ต่างกัน

4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and quiz show) เป็นความรู้สึกพอใจของผู้ชมที่ได้รับชมการแข่งขันไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกีฬา หรือการแข่งขันด้านเชาวน์ปัญญา ซึ่งกล่าวว่า เป็นความบันเทิงขั้นพื้นฐานของอุตสาหกรรมบันเทิงตั้งแต่สมัยโรมันมาแล้ว รายการหลายรายการซึ่งไม่ได้จัดเข้าอยู่ในรายการประเภทไหนมักจะจัดขึ้นตามความสามารถของคนที่จะบ่งบอกถึงความสามารถของตัวเองด้วยการแข่งขัน เพื่อจะได้รู้สึกว่าได้เล่นเกมอยู่ในบ้านกับคนในห้องส่ง การตั้งปัญหาให้ผู้แข่งขันตอบในปัจจุบัน มีหลายรายการที่มีพัฒนาการด้านคุณภาพของรายการมากขึ้น โดยเป็นการท้าทายในเรื่องของความรู้ความสามารถด้านต่าง ๆ ของผู้เข้าร่วมการแข่งขัน ซึ่งเป็นผลให้ผู้ชมเกิดการประเทืองปัญญาไปด้วย เช่น เกมเศรษฐี เกมแฟนพันธุ์แท้ เกมคุณพระช่วย เป็นต้น

5. รายการสารคดี (Documentary / Feature) รายการสารคดีเป็นรายการที่มุ่งเน้นเสนอข้อเท็จจริง ให้ความรู้ ข้อมูล และเหตุการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ชม เรื่องราวที่เสนอเป็นเรื่องจริงที่มีการนำเสนอในลักษณะ One topic and One presentation ซึ่งผู้เขียนบทต้องมีการค้นคว้า ข้อมูล และรายละเอียดประกอบการเขียนบทให้ที่มีความถูกต้อง แม่นยำ โดยการศึกษาจากตำรา เอกสาร ตลอดจนสอบถามจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น เป็นผู้เชี่ยวชาญ หรือมีประสบการณ์ตรง เนื้อหาที่นำมาเขียนมักมาจากข่าวสารที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ ประวัติศาสตร์ ปัญหาสังคมเศรษฐกิจ การเมือง ชีวประวัติ สถานที่ท่องเที่ยว วิทยาการแขนงต่าง ๆ วัฒนธรรม ประเพณี และอื่น ๆ

6. รายการบันเทิงและดนตรี (Variety show and Music program) มีวัตถุประสงค์หลักคือ การให้ความบันเทิงกับผู้ชม แต่อาจจะจัดในรูปแบบที่ให้ความรู้ และความบันเทิงพร้อมกันได้ ที่เรียกว่าสาระบันเทิง รายการประเภทนี้จะประกอบด้วย ดนตรี ละคร ตลก กายกรรม แข่งขันตอบปัญหา พุทธศุข สัมภาษณ์ และการแสดงต่างๆ มีหลากหลายรูปแบบผสมกัน เนื้อหาที่แตกต่างกันไป ผู้เขียนบทรายการประเภทนี้มักจะเขียนในรูปแบบของ บทบอกเฉพาะรูปแบบ และเขียนบทเชื่อมโยงรายการแบบต่างๆ คือ ผู้เขียนบทต้องสร้างความต่อเนื่อง (continuity) เชื่อมโยงรายการซึ่งอาจจะเชื่อมโยงด้วยภาพ เพลง หรือบทเชื่อมก็ได้

7. รายการเพื่อการศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความรู้ ให้การศึกษา ทักษะใหม่ๆ ความคิดหรือหลักให้ถือปฏิบัติ เพื่อให้บุคคลดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขในสังคม เกิดผลด้านการพัฒนาตนเอง รายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาได้จัดประเภทออกเป็น 2 กลุ่ม (อรทัย ศรีสันติสุข, 2544) คือ

7.1 รายการเพื่อการสอน (Instructional programs) หมายถึงรายการที่มีจุดมุ่งหมายในการสอนวิชาความรู้ในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้โดยชัดแจ้ง ซึ่งจะต้องมีการวัดผลการเรียนของผู้ชม หรือผู้เรียนเพื่อผ่านมาตรฐานการเรียนในระดับหนึ่ง ระดับใด รายการสอนประเภทนี้มักควบคู่ไปกับการศึกษาในระบบ (Formal education)

7.2 รายการสอนเพื่อความรู้ (Education program) หมายถึง รายการที่มีได้มุ่งหมายเพื่อการสอนโดยตรง แต่เป็นรายการที่มุ่งให้ความรู้ ความกระจ่างในบางเรื่อง หรือหลายๆเรื่อง เป็นรายการซึ่งผู้ชมจะได้รับความรู้ ในสิ่งที่เป็ประโยชน์จำเป็นแก่การดำเนินชีวิตในส่วนตัวและส่วนรวม ความรู้ต่อวิทยาการก้าวหน้า ส่งเสริมให้รู้จักคิด รู้จักเตรียมรับการเปลี่ยนแปลง มองการณ์ไกล เช่นเดียวกับรายการประเภทอื่นๆ การเขียนบทรายการเพื่อการศึกษา ต้องทำการศึกษากลุ่มเป้าหมายว่า ผู้ชมของท่านเป็นใคร เด็ก เยาวชน หรือผู้ใหญ่ จะได้เขียนบทได้ตรงตามความรู้สึก และความสนใจของกลุ่ม บรรลุวัตถุประสงค์ของรายการ ตลอดจนสร้างเสริมทักษะ ประสบการณ์เพิ่มเติม เสริมคุณค่าชีวิต เพิ่มความรู้ในการดำเนินชีวิต การปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่เปลี่ยนไป

8. รายการข่าว (Newscast) เป็นการเสนอรายงานเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน โดยอยู่ในความสนใจของประชาชน และเกิดผลกระทบในวงกว้าง ข่าวจะต้องมีความสดใหม่ ทันต่อเหตุการณ์ และสามารถตอบคำถาม 6 ประการ คือ ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม และอย่างไร การเสนอรายการข่าวทางโทรทัศน์ จะแตกต่างจากการรายงานข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ เพราะข้อจำกัดด้านพื้นที่ในการเสนอข่าว และผู้ชมไม่สามารถนำกลับมาอ่านบททวนใหม่ได้ จึงต้องใช้ภาษาที่มีความกระชับ และเข้าใจง่าย โดยสามารถสร้างความน่าเชื่อถือได้จากการเห็นภาพเหตุการณ์และเสียงพร้อมกัน รายการข่าวที่ดำเนินการจัดทุกวันนี้มีหลายประเภท คือ

8.1 การรายงานข่าว เป็นการเสนอข่าวที่เป็นเหตุการณ์ปัจจุบันให้ประชาชนทราบ เพื่อเป็นการสอดส่อง และเตือนภัย

8.2 การวิเคราะห์ข่าว เป็นการนำประเด็นข่าวที่อยู่ในความสนใจของประชาชน มาวิเคราะห์แยกแยะให้เห็นมุมมองที่หลากหลาย เพื่อให้ประชาชนนำไปพิจารณาหรือวินิจฉัยเอง

8.3 การวิจารณ์ข่าว เป็นการเสนอข้อคิดเห็นของผู้ดำเนินรายการเกี่ยวกับ ประเด็นข่าวที่เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันในขณะนั้น

สื่อประกอบข่าว ได้แก่ ภาพนิ่ง เช่นกราฟิก แผนภาพ แผนภูมิ ภาพถ่าย หรือ ภาพเคลื่อนไหว เช่น ภาพยนตร์ ภาพที่มีการบันทึกเทปไว้ล่วงหน้า หรือภาพแอนิเมชัน (animation) เพื่อเพิ่มสีสันและความสมจริงในการเหตุการณ์ข่าว

9. รายการสาธิต (Demonstration program) คือ รายการที่แสดงถึงขั้นตอน หรือ กรรมวิธีในการดำเนินการบางอย่างตามลำดับขั้น เช่น สาธิตการทำอาหาร การซ่อมเครื่องมือ การประดิษฐ์เครื่องใช้ เป็นต้น กล่าวได้ว่าโทรทัศน์เป็นสื่อที่เหมาะสมกับการสาธิตอย่างมาก เพราะผู้ชมสามารถเห็นภาพ และได้ยินเสียง โดยเฉพาะภาพที่น่าเสนอสามารถสร้างเทคนิคการจัดภาพให้เกิดความชัดเจนในการชมได้

10. รายการละคร (Drama program) เป็นการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ผ่านตัวแสดง ซึ่งจะต้องเกิดจากการผสมผสานเนื้อหาในบทกับศิลปะการจัดฉาก แสง เสียง ตำแหน่งภาพ การลำดับภาพ ละคร (drama) มีรากของศัพท์มาจากภาษากรีก หมายถึง ทำ (to do) แสดง (to act) สำหรับคำจำกัดความของรูปแบบละคร มีหลากหลาย เช่น Something act on the stage by living people, Presentation of action เป็นต้น การผลิตรายการละคร จะต้องคำนึงถึง องค์ประกอบพื้นฐาน 6 ประการ คือ โครงเรื่อง (plot) ความคิด (thought) ลักษณะของตัวละคร (character) ถ้อยคำ (diction) ดนตรี (music) และภาพที่มองเห็น (spectacle) ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับแนวคิดด้านศิลปะทั้งนั้น โครงสร้างของบทละครมีลักษณะเป็น Fray tag pyramid คือ อารัมภบท (The introduction) การแสดงที่เพิ่มความเข้มข้น (Rising action) จุดวิกฤต (Climax) สถานการณ์คลี่คลายลง (Falling down) และเหตุร้ายหรือความหายนะ (Catastrophe) อย่างไรก็ตาม ขึ้นอยู่กับผู้เขียนบทว่าต้องการการดำเนินเรื่องที่ลึกซึ้งเพียงใด ละครโทรทัศน์มีหลากหลายรูปแบบ เช่น

10.1 ละครหลายตอนจบ (soap opera) มีการเสนอเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง โดยมีตัวละครเอก 2-3 คน และตัวประกอบตามแต่ข้อกำหนดทางธุรกิจ และมีการบันทึกเทปเพื่อนำเสนอเป็นตอนๆ

10.2 ละครพิเศษ (dramatic special) เป็นละครที่มีการจัดทำพิเศษในวาระโอกาสต่างๆ โดยมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันไป เช่น วันแม่ วันเยาวชนโลก เป็นต้น โดยมีผู้อุปถัมภ์รายการพิเศษ ความยาวของละครจะอยู่ระหว่าง 90 นาที - 2 ชั่วโมง

10.3 ละครเป็นตอนๆ (anthology series) ละครประเภทนี้มีการเขียนบทจบในตอน ความแตกต่างของบทเป็นไปตามแนวคิดของผู้แต่งแต่ละคน และจะนำเสนอทุกอาทิตย์ เช่น รายการ twilight zone เป็นต้น

11. รายการผู้หญิง ปัจจุบันบทบาทของผู้หญิงต่อครอบครัว ต่อสังคม เศรษฐกิจ การเมืองมีมากขึ้น โดยเฉพาะผู้หญิงกับการทำงานเพื่อสังคม การเมืองมีเพิ่มมากขึ้น การเขียน บทวิทยุโทรทัศน์สำหรับรายการผู้หญิงจึงไม่ควรมุ่งเน้นวัตถุประสงค์เพื่อความงาม การเป็น แม่บ้าน เพียงอย่างเดียว แต่ควรครอบคลุมถึงการทำงาน กิจกรรมในสังคม บทบาทด้าน การเมือง การเป็นผู้นำด้วย ผู้เขียนบทความจัดลำดับเนื้อหาของบทให้เหมาะสม เพื่อเป็นการ ส่งเสริมบทบาทของผู้หญิงให้ดีเป็นประโยชน์ ที่จะมีส่วนต่อสังคมส่วนรวม

12. รายการเด็ก การเขียนบทสำหรับรายการเด็กนั้น ผู้เขียนบทต้องศึกษากลุ่มผู้ชมให้ ถ่องแท้เพราะเด็กในกลุ่มอายุต่างกันเพียงเล็กน้อย ความสนใจจะต่างกันไป ระยะเวลาของความ สนใจย่อมต่างกันด้วย เนื้อหาที่เขียนสำหรับเด็กไม่ควรมากเกินไป ภาษาที่ใช้ควรเหมาะสมที่จะ สื่อสารกับเด็ก ทำให้เด็กเข้าใจง่าย ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรม ความสนใจ ความชอบของเด็ก วัยต่างๆ ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือเกี่ยวกับจิตวิทยาเด็ก วัตถุประสงค์สำคัญของบทสำหรับเด็ก ควรจะส่งเสริมพัฒนา สิ่งที่ดีงามด้านต่างๆ ให้กับเด็ก ซึ่งนับว่าเป็นวัตถุประสงค์หลักในการ เขียนบทวิทยุสำหรับเด็ก

1.5 อิทธิพลของโทรทัศน์ต่อเยาวชน

อิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กและเยาวชน ย่อมมีทั้งผลทางบวกและทางลบ โทรทัศน์ นับเป็นชีวิตประจำวันที่ใกล้ชิดและเข้าถึงเด็กได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากเด็กและเยาวชนเป็นวัยที่ มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเนื่องจากความเจริญทางกาย ทางอารมณ์ ทางสติปัญญา และ ทางสังคมที่ยังพัฒนาไม่เต็มที่ วัยนี้จึงมักเอาแบบอย่างสิ่งที่พบเห็น หรือผ่านเข้ามาในชีวิตได้ ง่าย นอกจากนั้นยังชอบเลียนแบบและทำตามอย่างผู้ที่ตนสนใจและนิยมชมชอบ จึงมักทำให้เกิด พฤติกรรมต่างๆขึ้น (สุโขทัยธรรมมาราช, 2531)

สื่อโทรทัศน์ยังนับเป็นสื่อที่มีอิทธิพลสูงเมื่อเทียบกับสื่อประเภทอื่นเนื่องจากเครื่องรับ โทรทัศน์มีใช้อย่างกว้างขวาง สามารถเข้าถึงคนได้ง่าย ทุกเพศ ทุกวัย และทุกสถานะการศึกษา รวมทั้งยังมีอิทธิพลต่อการใช้ประสาทสัมผัสในการรับรู้ทั้งรูปและเสียง เพราะอวัยวะรับรู้ที่มนุษย์ ใช้มากที่สุด คือ ตา ใช้ถึง 75% รองลงมาคือหู 13% ดังนั้นในการดูโทรทัศน์เราจึงใช้ประสาท สัมผัสในการรับรู้ถึง 88% แสดงให้เห็นว่าสื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อความนึกคิดของเราได้ มากกว่าสื่ออื่นๆ นอกจากนั้น ความรวดเร็วของสื่อโทรทัศน์ในปัจจุบันที่มีการใช้การสื่อสารผ่าน ระบบดาวเทียม เป็นการย่อระยะเวลาการเดินทางระหว่างกันให้เหลือเพียงเศษเสี้ยววินาที สิ่งที่แพร่ภาพออกไปจะสามารถรับได้พร้อมกันทั่วประเทศ แม้จะอยู่ต่างสถานที่กันแต่ก็สามารถ รับรู้ได้ในสิ่งเดียวกัน (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2543)

จากพัฒนาการเรื่องแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนในสหรัฐอเมริกา ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนพัฒนาไปตามบริบทสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ในแต่ละยุคแต่ละสมัย จากยุคแรกที่เชื่อในอิทธิพลและพลังของสื่อสู่ยุคที่สองที่อำนาจของสื่อถูกท้าทาย เมื่อค้นพบว่ายังมีปัจจัยอื่นๆ ทำงานร่วมกับพลังของสื่อด้วย และกลับมาสู่ยุคที่เชื่อในพลังของสื่ออีกครั้ง ในยุคสุดท้ายก็เชื่อว่าสื่อมีอิทธิพลและผลกระทบในวงกว้าง เพราะเป็นยุควัฒนธรรมโทรทัศน์ที่แทบทุกครัวเรือนมีเครื่องรับโทรทัศน์อยู่ในบ้าน การศึกษาถึงอิทธิพลและผลกระทบของสื่อจึงต้องพิจารณาถึงบริบทของสังคมไปพร้อมๆ กันสำหรับอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนในบริบทสังคมไทย จากการทบทวนงานวิจัย พบว่า ประเด็นในการศึกษามีความสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวเช่นกัน โดยในช่วงแรกราวทศวรรษ 2510 มีการศึกษาเรื่องอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนอย่างกว้างขวาง โดยมุ่งที่ผลกระทบด้านลบเป็นหลัก ยุคต่อมาจึงเริ่มตระหนักถึงอิทธิพลทั้งด้านบวกและลบจึงมีการศึกษาอิทธิพลทางด้านบวกมากขึ้น และในขณะนี้ประเด็นเรื่องผลกระทบด้านลบของสื่อมวลชนในสังคมไทยเริ่มมีบทบาทมากขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จากปรากฏการณ์แฟนคลับไปเฝ้าดูอาการนักร้องยอดนิยม การสักรันต์ตามแบบภาพยนตร์ เป็นต้น

ลักษณะการเข้าไปมีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชนของสื่อมวลชน เป็นไปในลักษณะของการเลียนแบบ ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ของหนึ่งของเด็ก นอกจากนี้ ทฤษฎีการปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมความเชื่อของสื่อหรือทฤษฎีการอบรมบ่มเพาะจากสื่อ (Cultivation theory) ยังอธิบายว่า ผู้ที่เปิดรับชมโทรทัศน์มาก มีแนวโน้มที่จะเชื่อตามสิ่งที่โทรทัศน์นำเสนอ ได้รับการปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมความเชื่อจากโทรทัศน์

ดังนั้น จึงต้องกลับมาดูลักษณะการใช้สื่อของเด็ก เยาวชน และครอบครัวไทย โดยการสำรวจของมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก (2546) และโครงการวิจัยระยะยาวในเด็ก โดย พญ.จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรณ และคณะ (2546) พบว่า ลักษณะการใช้โทรทัศน์เหมือนเป็นสิ่งแวดล้อมในบ้าน เปิดดูด้วยความเคยชิน เด็กส่วนมากดูรายการของผู้ใหญ่ และลักษณะการดูคือดูแทบทั้งวัน โดยไม่ได้รับคำแนะนำจากพ่อแม่ผู้ปกครอง จึงเชื่อได้ว่าสื่อมวลชน โดยเฉพาะสื่อโทรทัศน์มีบทบาทต่อเด็ก เยาวชน และครอบครัวค่อนข้างสูง

อิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กและเยาวชนในทางบวก สามารถสรุปได้ดังนี้คือ

1. อิทธิพลทางการบันเทิง ช่วยทำให้ผู้ชมเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความตึงเครียดได้อย่างดี
2. อิทธิพลทางวัฒนธรรม โทรทัศน์สามารถจัดรายการเพื่อสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี สามารถทำหน้าที่ถ่ายทอดมรดกทางสังคม ความคิดเห็น ความเชื่อและค่านิยมจากอดีตมาสู่ปัจจุบันได้

3. อิทธิพลทางความรู้ โทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงคนจำนวนมากได้พร้อม ๆ กัน จึงสามารถเสนอความคิดเห็น สร้างทัศนคติ ให้ข่าวสารความรู้ที่เป็นประโยชน์ โดยสามารถทำความเข้าใจได้ด้วยการทำภาพและเสียงให้เกิดความเข้าใจได้อย่างชัดเจน

1.6 การจัดและผลิตรายการโทรทัศน์สำหรับเยาวชน

การจัดรายการโทรทัศน์สำหรับเยาวชน เป็นสิ่งจำเป็นต้องใช้ความรู้ทางจิตวิทยาและสังคมวิทยาเข้าไปเป็นพื้นฐานในการจัด กล่าวคือ ผู้จัดรายการสำหรับเยาวชนจะต้องศึกษาและรู้จักสภาพการรับรู้และความต้องการของเยาวชน เพื่อจะได้จัดรายการให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการเหล่านั้นได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะวัยรุ่นหรือเยาวชนเป็นวัยที่มีวุฒิภาวะเตรียมจะเป็นผู้ใหญ่ อยุ่วะทุกส่วนเจริญเต็มที่ ประสาทสัมผัสในการดูและฟังสมบูรณ์และมีสมาธิมากขึ้น แต่จะมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์มากขึ้นถือว่าเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ดังนั้น การจัดรายการโทรทัศน์สำหรับเยาวชน จะต้องคำนึงถึง

1. วัตถุประสงค์ของการจัดรายการสำหรับเยาวชน เนื่องด้วยวัยนี้เป็นวัยที่พร้อมจะก้าวสู่วัยผู้ใหญ่ ต้องเตรียมพร้อมทั้งทางสติปัญญาและอารมณ์ วัตถุประสงค์ของการจัดรายการจึงควรใช้สิ่งต่าง ๆ อย่างครบครัน นั่นคือ การให้ทั้งความรู้ ข่าวสารและความบันเทิง

2. เนื้อหาสาระของรายการ จะต้องเสนอเนื้อหาให้ครอบคลุม เพื่อให้ได้ทั้งสาระประโยชน์ คือ ความรู้ ข่าวสารและความบันเทิง ปลูกฝังค่านิยมและทัศนคติโดยไม่จำเป็นต้องแสดงรูปธรรมให้เห็นก็สามารถเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ เนื้อหาต่าง ๆ ที่เสนอจึงได้แก่ สาระด้านประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมศาสตร์ ตลอดจนศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น

3. รูปแบบการนำเสนอรายการ เนื่องจากเนื้อหากว้างขวางครอบคลุมมาก และวัยนี้เป็นวันที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางกายและอารมณ์ แบบรายการจึงควรเป็นรูปแบบที่ให้ความหลากหลายและให้ทั้งความรู้ และความเพลิดเพลินไปพร้อม ๆ กัน การสนใจสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ จึงเหมาะแก่การเสนอรายการข่าวได้แก่ รายงานข่าว อ่านข่าว ส่วนรูปแบบความบันเทิง ได้แก่ รายการเพลง รายการละคร รายการตลก รายการโชว์ รายการนิตยสาร และปกิณกะ เพื่อเป็นการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นและการยอมรับในความสามารถของเด็กวัยนี้ จึงอาจเสนอได้ในรูปแบบสารคดี การตอบปัญหา การวิเคราะห์ข่าว การอภิปราย และการสัมภาษณ์

4. ในการนำเสนอรายการ ช่วงระยะเวลาการนำเสนอแต่ละรายการมักอยู่ในช่วง 30 นาที หรืออาจยาวกว่านี้ได้หากเป็นที่สนใจตรงกับความต้องการ เวลาในการนำเสนออาจเป็นช่วงเช้า สาย บ่าย ค่า ไม่ใช่สิ่งสำคัญ แต่จะสำคัญที่ความสอดคล้องของเนื้อหาที่นำเสนอต้องให้สอดคล้องกับระยะเวลาในการนำเสนอ

ปัญหาเด็กนักเรียนตีกัน การตัดสินใจปัญหาด้วยความรุนแรงของวัยรุ่น ที่ปรากฏอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์แทบทุกวัน เป็นผลทำให้ให้นักวิชาการ นักสังคมศาสตร์ จิตแพทย์ กลุ่มพ่อแม่ผู้ปกครอง และรัฐบาลต้องระดมความคิด เพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ทางออกที่ได้มองเห็นเป็นรูปธรรมในขณะนี้ ก็คือ การส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และการให้ความรู้กับเด็กและเยาวชนผ่านสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ซึ่งสื่อเหล่านี้จัดได้ว่าเป็นสื่อที่มีอิทธิพลกับความคิด ทักษะคิด ค่านิยมของเด็ก และเยาวชนมาก โดยคณะกรรมการมีมติให้สื่อวิทยุกระจายเสียง และสื่อวิทยุโทรทัศน์ จะต้องนำเสนอรายการที่มีเนื้อหาสาระสำหรับเด็ก เยาวชน และครอบครัว โดยให้มีสัดส่วน 10 - 15 % ของเวลาออกอากาศ โดยเฉพาะในช่วงเวลา 18.00 - 22.00 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เด็กและครอบครัวได้อยู่ร่วมกัน เพื่อสร้างเสริมความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน แต่การปล่อยให้เด็กได้ดูโทรทัศน์มากเกินไปนั้น ไม่เป็นผลดีกับเด็ก ซึ่งจะส่งผลให้เด็กมีสมาธิสั้น ขาดทักษะทางสังคม เพราะเวลาที่เด็กติดอยู่หน้าจอโทรทัศน์ เด็กจะไม่ได้ทำกิจกรรมอื่นที่มีประโยชน์ ทั้งกิจกรรมที่ส่งเสริมด้านจินตนาการและทักษะต่างๆ เช่น ดนตรี กีฬา ศิลปะ ฯลฯ และถ้าเนื้อหาของรายการโทรทัศน์มีแต่ละครที่ส่งเสริมความรุนแรง โฆษณาที่สร้างค่านิยมในการใช้สินค้าฟุ่มเฟือย ก็ยิ่งส่งผลร้ายกับเด็กมากขึ้น การส่งเสริมรายการที่ดีมีสาระประโยชน์จึงเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้การติดทีวีของเด็กได้ประโยชน์มากกว่าโทษ จากความร่วมมือของสถานีโทรทัศน์ทุกช่อง ทำให้ปัจจุบันนี้ มีรายการสำหรับเด็ก เยาวชน และครอบครัว (ทิพวรรณ จันดาทอง, 2547)

ปัจจุบันมีรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก เยาวชนหลายรายการ ตัวอย่างดังตารางต่อไปนี้ (ทิพวรรณ จันดาทอง, 2547)

ตารางที่ 1 ผังรายการโทรทัศน์ สำหรับเด็ก เยาวชนและครอบครัว ช่วงเวลา 18.00 -22.00 น.

ช่อง 3	วัน	เวลา	รายการ
รายการสำหรับวัยรุ่น 12 - 18 ปี	จันทร์ – ศุกร์	19.25 – 19.26 น.	เรียงร้อยถ้อยไทย
	จันทร์ – ศุกร์	19.26 – 19.27 น.	English Minute
รายการสำหรับ ครอบครัว	จันทร์ – ศุกร์	18.15 – 18.45 น.	ครอบครัวตัวละคร ธรรมะติดปีก
	เสาร์	18.40 – 18.45 น.	ป๊อปอนด์ แอนิเมชัน

ช่อง 5	วัน	เวลา	รายการ
รายการสำหรับ ครอบครัว	จันทร์	18.00 – 18.25 น.	ดรุณธรรม
	จันทร์	20.40 – 21.10 น.	สำรวจโลก
	จันทร์	21.20 – 22.00 น.	ที่นี่ประเทศไทย
	ศุกร์	20.40 – 21.10 น.	แอดเวนเจอร์วัน
	เสาร์	19.00 – 19.55 น.	คุณจำเนียร
	เสาร์	21.40 – 22.00 น.	โลก 360 องศา
	อาทิตย์	19.00 – 19.55 น.	สมอลทอล์ค
	อาทิตย์	21.40 – 22.00 น.	ผจญภัยไร้พรมแดน

ช่อง 7	วัน	เวลา	รายการ
รายการสำหรับเด็ก ปฐมวัย 2 - 5 ปี และ เด็กวัยประถมศึกษา 6 - 11 ปี	จันทร์ - พุธ	18.10 - 18.25 น.	การ์ตูนชุด หนุมานชาญสมร
	พฤหัสบดี - ศุกร์	18.10 - 18.25 น.	การ์ตูนชุด ชน 100%
	เสาร์ - อาทิตย์	18.10 - 18.25 น.	การ์ตูนชุด หลวงพ่อจ๊กกับ หมู่บ้านจ๊กจั่น

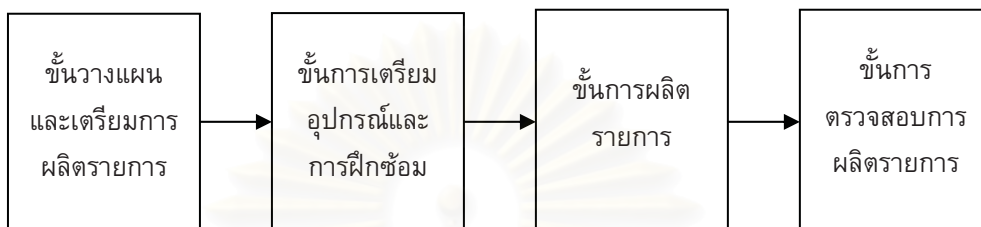
ช่อง 9	วัน	เวลา	รายการ
รายการสำหรับเด็ก ปฐมวัย 2 - 5 ปี	จันทร์ - ศุกร์	18.15 - 18.30 น.	ไฮไลท์คิดส์เวิลด์
รายการสำหรับวัยรุ่น 12 - 18 ปี	พฤหัสบดี	17.50 - 18.30 น.	ไอทีจีเนียส
	ศุกร์	17.25 - 18.30 น.	เกมคนเก่งกับ LG
	จันทร์ - ศุกร์	18.30 - 19.00 น.	แดนสนธยา
	จันทร์ - ศุกร์	21.00 - 21.15 น.	ทำให้ตาย
	เสาร์ - อาทิตย์	19.30 - 20.00 น.	เกมทศกัณฐ์เด็ก
รายการสำหรับ ครอบครัว	จันทร์ - ศุกร์	18.30 - 19.00 น.	แดนสนธยา
	จันทร์ - ศุกร์	21.00 - 21.15 น.	ทำให้ตาย
	เสาร์ - อาทิตย์	19.30 - 20.00 น.	เกมทศกัณฐ์เด็ก

ช่อง 11	วัน	เวลา	รายการ
รายการสำหรับเด็กวัย ประถมศึกษา 6 - 11 ปี	เสาร์ - อาทิตย์	18.00 - 18.25 น.	พะยูนเยื่อนจ้อ
รายการสำหรับเด็ก วัยรุ่น 12 - 18 ปี	พุธ	18.00 - 18.25 น.	ทีนทอล์ค ดราม่า
รายการสำหรับ ครอบครัว	จันทร์ - อังคาร	18.00 - 18.25 น.	รักษ์โลกผ่านเลนส์
	จันทร์ - ศุกร์	21.40 - 22.10 น.	มายไซน์ คิดค้นพบ
	เสาร์ - อาทิตย์	21.40 - 22.10 น.	ไอที อีเลฟเว่น
	พฤหัสบดี	18.00 - 18.25 น.	สุขสันต์ วันสดใส
	ศุกร์	18.00 - 18.25 น.	ครอบครัวตัว ป.

ชื่อ titv	วัน	เวลา	รายการ
รายการสำหรับเด็กวัย ประถมศึกษา 6 - 11	จันทร์ - อาทิตย์	19.30 - 20.00 น.	วัยชนคนมหัศจรรย์
รายการสำหรับ ครอบครัว	จันทร์ - อาทิตย์	20.10 - 20.40 น.	เกมเศรษฐี (มหาชน)

ในการการจัดและผลิตรายการโทรทัศน์แต่ละรายการนั้น มีกระบวนการทำงาน สลับซับซ้อนอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับการผลิตรายการจะต้องคำนึงถึงการ ถ่ายทอดเนื้อหาสาระไปสู่ผู้ชมที่มีประสิทธิภาพสูงสุด ผู้ดำเนินการจัดรายการต้องเป็นเสมือนพ่อ ครวเอกที่มีฝีมือในการปรุงอาหาร เพราะในการจัดวางรูปแบบรายการนั้นๆ ต้องสร้างความ ชีวชีวน่าติดตามด้วย ดังนั้นการวางแผนอย่างรัดกุม และมีขั้นตอนการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการจัดและผลิตรายการ ทั้งที่เป็นการจัดและผลิตรายการโทรทัศน์ใน รูปแบบที่เรียกว่าการจัดรายการให้แล้วเสร็จภายในสตูดิโอ หรือ studio-finished programming ซึ่งเป็นวิธีการผลิตที่ใช้กันมาตั้งแต่เริ่มมีวิทยุโทรทัศน์ หรือแม้แต่ทุกวันนี้ก็ยังใช้กันอยู่ทั่วไป (ศิริพงษ์ สุทธิโยธิน, 2535) การจัดและผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์แนวนี้คือ ผู้จัดรายการต้อง จัดเตรียมวัสดุประกอบรายการ จาก งานศิลปกรรม สไลด์ และภาพเคลื่อนไหว นอกจากนี้ผู้ร่วม รายการ และผู้แสดงก็ต้องเตรียมให้พร้อมด้วย และต้องมีการซ้อมล่วงหน้าเป็นอย่างดี เมื่อถึง เวลาออกอากาศก็ดำเนินรายการ และการแสดงตามบทโทรทัศน์ที่ได้ซ้อมไว้ หรือจะเป็นรูปแบบ การผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์โดยใช้กระบวนการตัดต่อแบบภาพยนตร์ ซึ่งกลุ่มผู้ผลิตจะต้อง ถ่ายภาพ และบันทึกเรื่องราวต่างๆ ไว้จนครบ แล้วจึงนำมาตัดต่อภาพ และเสียงของฉากต่างๆ เข้าด้วยกันจนครบตามบทที่กำหนดไว้ ภาพและเสียงทั้ง 2 ส่วนนี้ได้จะผ่านการตัดต่อเพื่อให้เกิด ความสัมพันธ์กันที่เรียกว่า synchronization หรือ sync กัน การผลิตรายการโดยใช้กระบวนการ ตัดต่อนั้น (editing approach) เป็นการผลิตรายการที่ผู้ผลิตต้องเตรียมบทไว้ละเอียด เพื่อถ่าย ทำแต่ละฉากให้นำมาตัดต่อกันได้อย่างต่อเนื่อง เพราะการเชื่อมต่อแต่ละตอนบางครั้งใช้วิธีการ เชื่อมธรรมดา บางครั้งก็ต้องใช้วิธีการเลื่อนภาพ (dissolve) บางครั้งก็จะต้องใช้การซ้อนภาพ (super-impose) และถ้าเป็นรายการจักรวาลๆ ที่ต้องการให้เห็นเดินอากาศต้องใช้ กระบวนการ chroma key เพื่อประสมภาพจากสองแหล่งให้เป็นภาพเดียวกัน เป็นต้น การผลิต รายการโดยใช้กระบวนการตัดต่อจึงเป็นวิธีการผลิตที่ให้คุณภาพของรายการสูงมาก และต้องใช้ ค่าใช้จ่ายสูงเพราะต้องเสียค่าเช่าอุปกรณ์เพิ่มขึ้น และเสียเวลาในการตัดต่อมากขึ้น

การผลิตรายการโทรทัศน์เป็นการรับผิดชอบของผู้ผลิตรายการหรือ producer ที่จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ จนรายการขึ้นมา มีทั้งหมด 4 ขั้นตอน คือ

ภาพที่ 2 แสดงขั้นตอนการผลิตรายการโทรทัศน์
ที่มา : Wurtzel (1985)

1. การวางแผนและเตรียมการผลิตรายการ

เป็นการกำหนดสิ่งที่เป็นแนวทางในการดำเนินการ ตลอดภารกิจที่ต้องปฏิบัติ ซึ่งเป็นการเตรียมตัวล่วงหน้า เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามนโยบาย เป้าหมายวัตถุประสงค์ และกิจกรรมที่กำหนดไว้ แผนการดำเนินงานจะเป็นเสมือนคู่มือ และเข็มทิศในการทำงาน

2. การเตรียมการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์

เป็นขั้นของการนำสิ่งที่ได้วางแผนไว้แล้วมาสร้าง ผลิต และจัดให้พร้อมก่อนจะถึงวันเวลาการผลิตรายการ เช่น การเตรียมการครอบคลุมการจัดความพร้อมในด้านบุคลากร สถานที่ ถ่ายทำ อุปกรณ์ฉาก วัสดุประกอบฉาก วัสดุกราฟิก และผู้แสดง เสียงและแสง และการนำมาประกอบให้สมบูรณ์ในขั้นตอนสุดท้าย

3. ขั้นดำเนินการผลิต (production stage) เป็นขั้นตอนที่กลุ่มผู้เกี่ยวข้องต้องดำเนินการตามระยะเวลาสำหรับการผลิตรายการที่กำหนดไว้ ซึ่งมีทั้งหมด 3 ขั้นตอนคือ ขั้นการประชุมก่อนการผลิต ขั้นซ้อม และบันทึกรายการหรือออกอากาศจริง ผู้รับผิดชอบในทุกขั้นตอนของการดำเนินการผลิตคือ ผู้กำกับรายการ (production director) ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้ผลิตรายการ (production) แล้ว สำหรับการออกอากาศสด ขั้นตอนสุดท้ายคือ ขั้นตอนออกอากาศ ในปัจจุบัน นิยมผลิตรายการบันทึกเทปเป็นส่วนใหญ่ จึงพิจารณาว่าขั้นตอนการตัดต่อ น่าจะเป็นขั้นตอนครั้งสุดท้าย (คัตียา เพชรชูช่วย, 2536)

4. ขั้นประเมินคุณภาพรายการ

การประเมินคุณภาพรายการเป็นขั้นการพิจารณาว่ารายการมีคุณภาพ สามารถนำออกอากาศหรือไม่ หรือต้องปรับปรุงอะไร รวมทั้งตรวจสอบว่าเมื่อทำการออกอากาศไปแล้วมีผลตอบรับจากผู้ชมอย่างไร การประเมินคุณภาพรายการอาจทำได้ 3 ทาง คือ ประเมินขณะที่กำลังผลิตรายการ ประเมินเมื่อผลิตรายการเสร็จแล้ว และประเมินเมื่อได้ออกอากาศไปแล้ว

1.7 การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ต่างประเทศ

ตารางที่ 2 แสดงหลักเกณฑ์การจัดระดับความรุนแรงของเนื้อหารายการโทรทัศน์และภาพยนตร์ มีดังนี้ (อบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์, 2545)

	ระบบเรตติ้งทางโทรทัศน์	ระบบเรตติ้งทางโทรทัศน์ ระบบเรตติ้งภาพยนตร์ *
ประเทศอังกฤษ	ใช้ระบบเดียวกับเรตติ้งภาพยนตร์	<p>U ทั่วไป : เหมาะสมสำหรับทุกเพศทุกวัย</p> <p>Uc ทั่วไป : เหมาะสมสำหรับเด็กโดยเฉพาะ</p> <p>PG สำหรับผู้ใหญ่ : บางฉากอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก</p> <p>15 เหมาะสมสำหรับบุคคลอายุ ตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป</p> <p>18 เหมาะสมสำหรับบุคคลอายุ ตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป</p> <p>18 R จำกัดการฉายในสถานที่เฉพาะ ซึ่งไม่อนุญาตให้บุคคลอายุต่ำกว่า 18 ปีเข้าชม</p>
	* ในประเทศอังกฤษ มีคณะกรรมการตรวจสอบภาพยนตร์ทำหน้าที่ควบคุมตรวจสอบภาพยนตร์ที่ฉายตามโรงภาพยนตร์ โทรทัศน์ รวมทั้งวีดิทัศน์ โดยใช้การจำแนกประเภทของภาพยนตร์แบบกำหนดเป็นตัวเลข และตัวอักษร	
ประเทศสหรัฐอเมริกา	เรตติ้งสำหรับรายการเด็ก TV-Y เหมาะสำหรับเด็กทุกวัย TV-Y7 เหมาะสำหรับเด็ก ตั้งแต่อายุ 7 ปีขึ้นไป ไม่มีเรื่องเพศเรตติ้งสำหรับรายการทั่วไป	
	TV-G เหมาะสมสำหรับทุกเพศทุกวัย มีความรุนแรงน้อยหรือไม่มีเลย ไม่มีภาษารุนแรง	G : GENERAL AUDIENCE สำหรับผู้ชมทั่วไป
	TV-PG ควรได้รับคำแนะนำจากผู้ปกครอง อาจมีเนื้อหาบางตอนไม่เหมาะสมกับเด็ก ผู้ปกครองอาจดูร่วมกับเด็ก มีคำหยาบและความรุนแรงบ้าง มีภาษาหรือสถานการณ์ที่เชยชวนทางเพศ เช่น รายการตลก Sitcom	PG : PARENTAL GUIDANCE สำหรับผู้ชมทั่วไป แต่มีเนื้อหาบางตอนไม่เหมาะสมกับวัยของเด็ก ดังนั้น จึงต้องมีบิดามารดาหรือผู้ปกครองพาไปชม
	TV-14 เนื้อหาไม่เหมาะสมกับเด็กอายุต่ำกว่า 14 ปี เป็นเรื่องราวที่ลึกลับ มีภาษาที่รุนแรง มี การใช้ความรุนแรงและเรื่องเพศมากขึ้น	PG - 13 ภาพยนตร์ที่ห้ามเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี เข้าชม ยกเว้นมีบิดามารดา หรือผู้ปกครองไปชมด้วย
TV-M เหมาะสำหรับผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่เท่านั้น เนื้อหาทางเพศ และความรุนแรงมีลักษณะโจ่งแจ้งเกินไปสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 17 ปี	R : RESTRICTED ห้ามเด็กอายุต่ำกว่า 17 ปีเข้าชม ยกเว้นมีบิดามารดา หรือผู้ปกครองไปชมด้วย	

	ระบบเรตติ้งทางโทรทัศน์	ระบบเรตติ้งทางโทรทัศน์ ระบบเรตติ้งภาพยนตร์ *
ประเทศสหรัฐอเมริกา	V-chip *** ระดับ 1-5 V Violence ใช้ควบคู่กับ S Sex ระบบเรตติ้ง L Language ข้างต้น	NC - 17 : NO CHILDREN UNDER 17 ADMITTED ห้ามเด็กอายุต่ำกว่า 17 ปี เข้าชมเด็ดขาด เพราะมีเนื้อหา เกี่ยวกับเรื่องเพศ ความรุนแรง หรือภาษาหยาบคาย (เดิม ใช้ระดับ X ซึ่ง MPAA ยกเลิกไปแล้ว แต่คนส่วนใหญ่ยัง นิยมเรียก NC-17 ว่าภาพยนตร์เรท X)
	<p>* ตัวแทนจากสถานีโทรทัศน์ และกลุ่มผู้ผลิตได้ตกลงร่วมกันกำหนดระบบการจัดระดับของรายการโทรทัศน์ โดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่สมาคมภาพยนตร์แห่งอเมริกาได้วางไว้</p> <p>** สมาคมภาพยนตร์แห่งอเมริกา (MOTION PICTURE ASSOCIATION OF AMERICA หรือ MPAA) ได้กำหนดวิธีการควบคุมภาพยนตร์โดยอาศัยระบบการจัดระดับของภาพยนตร์ตามอายุผู้ชม (AGE - BASED SYSTEM) เมื่อ ค.ศ.1968</p> <p>*** เป็นระบบที่กำหนดขึ้นตามพระราชบัญญัติสื่อสารโทรคมนาคม 1996 โดยพ่อแม่ผู้ปกครองสามารถตั้งโปรแกรมไว้ที่เครื่องรับโทรทัศน์ตามระดับ V, S, L ของเนื้อหารายการได้ ทำให้พ่อแม่สามารถควบคุมการชมรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหารุนแรงของเด็กได้</p>	

การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ไทย

การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ไทย เป็นความร่วมมือกันระหว่าง สถานีโทรทัศน์ต่าง ๆ ได้แก่ สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 โมเดิร์นไนน์ทีวี สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ช่อง 11 และสถานีโทรทัศน์ไอทีวี (สถานีโทรทัศน์ไอทีวีเดิม) เพื่อจัดระดับความเหมาะสมของรายการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ชมสามารถเลือกดูได้ว่ารายการใดที่มีความเหมาะสมต่อตัวเอง และคนรอบข้าง อาทิเช่น รายการที่เด็กควรดู รายการที่ผู้ใหญ่ควรให้ความแนะนำ หรือรายการที่ไม่เหมาะสมต่อเด็กและเยาวชน เมื่อผู้ชมเปิดชมรายการโทรทัศน์ของ 6 สถานีดังกล่าว จะมีการแสดงสัญลักษณ์ความเหมาะสมก่อนออกรายการ และระหว่างรายการโดยปรากฏตรงด้านล่างซ้ายของจอโทรทัศน์ โดยการจัดระเบียบความเหมาะสมของรายการนั้น เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2549 อนึ่ง รายการที่ไม่ต้องแสดงสัญลักษณ์ดังกล่าวนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นรายการข่าว หรือรายการสั้น ๆ ที่มีความยาวไม่เกิน 5 ถึง 10 นาที (เอกสารการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์ กรมประชาสัมพันธ์, 2550)

ตารางที่ 3 แสดงสัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

<p>คำแนะนำสำหรับผู้ชม...</p> <p>รายการสำหรับเด็ก (๖-๑๒ ปี)</p>	<p>สัญลักษณ์รูปจิ๊กซอว์สีฟ้า ตามด้วยตัวอักษร ด.เด็ก</p> <p>เป็นรายการที่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุ 2 ถึง 12 ปี และผู้ชมทั่วไป รายการนี้จะจัดเน้นเนื้อหาสาระให้กับเด็ก ๆ การใช้สัญลักษณ์รูปจิ๊กซอว์สีฟ้านั้น สื่อถึงการพัฒนาของเด็ก ๆ ที่จะต้องได้รับสาระจากรายการนี้ นอกจากนี้ ผู้ใหญ่สามารถให้คำแนะนำแก่เด็ก ๆ ในด้านของสาระความรู้จากรายการประเภทนี้</p>
<p>คำแนะนำสำหรับผู้ชม...</p> <p>รายการสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน (๒-๖ ปี)</p>	<p>สัญลักษณ์รูปหน้ายิ้มสีชมพู ตามด้วยตัวอักษร ก.ไก่</p> <p>เป็นรายการที่เหมาะสมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน อายุ 2 ถึง 6 ปี รายการนี้มีลักษณะคล้ายกับ สัญลักษณ์ ด. แต่จะเน้นเจาะจงไปหาเด็กเล็ก ซึ่งรายการประเภทนี้ จะให้ความบันเทิงและสาระที่สนุกสนาน สำหรับเด็ก ๆ ที่ควรจะได้รับชมตามความเหมาะสม</p>
<p>คำแนะนำสำหรับผู้ชม...</p> <p>รายการทั่วไปเหมาะสำหรับผู้ชมทุกวัย</p>	<p>สัญลักษณ์รูปบ้านสีเขียว ตามด้วยตัวอักษร ท.ทหาร</p> <p>เป็นรายการทั่วไปที่เหมาะสมกับผู้ชมทุกเพศทุกวัย รายการประเภทนี้ เป็นรายการที่ให้สาระ และความบันเทิงอย่างไม่มีพิษภัยต่อเด็กและเยาวชน และมีแง่คิดดี ๆ จากสาระให้กับทุกเพศทุกวัย ซึ่งการใช้สัญลักษณ์รูปบ้านสีเขียว นั้น สื่อถึงครอบครัว ที่หมายถึงทุกคนสามารถรับชมรายการประเภทนี้ได้</p>
<p>คำแนะนำสำหรับผู้ชม...</p> <p>รายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำ</p>	<p>สัญลักษณ์รูปเครื่องหมายถูกและผิดสีส้มอ่อน ตามด้วยตัวอักษร น.หนู</p> <p>เป็นรายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่เด็ก ๆ รายการเหล่านี้ เป็นรายการที่มีเนื้อหาบางส่วนที่ผู้ปกครองของเด็กควรใช้วิจารณญาณในการชม และควรแนะนำให้กับเด็ก ๆ ว่า เนื้อหาส่วนไหนที่ถูกหรือผิด ควรหรือไม่ควร และไม่ควรให้เด็กดูรายการประเภทนี้ตามลำพัง ซึ่งจะต้องมีผู้ใหญ่มาแนะนำระหว่างชม สัญลักษณ์นี้จะมี 2 ประเภทย่อยออกไปอีก คือ</p>

	<div data-bbox="858 203 1206 450" data-label="Image"> </div> <p data-bbox="662 504 1401 705">ตัวอักษร น.หนู ข้างล่างมีเลข 13 ไทย (๑๓) เป็นรายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งจะเน้นหนักว่าให้ผู้ปกครองแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี เพราะมีเนื้อหาที่อาจไม่เหมาะสมสำหรับคนในวัยดังกล่าว</p> <div data-bbox="858 712 1206 958" data-label="Image"> </div> <p data-bbox="662 1019 1401 1220">ตัวอักษร น.หนู ข้างล่างมีเลข 18 ไทย (๑๘) เป็นรายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งจะเน้นหนักว่าให้ผู้ปกครองแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี เพราะมีเนื้อหาที่อาจไม่เหมาะสมสำหรับคนในวัยดังกล่าว</p>
<div data-bbox="288 1346 636 1592" data-label="Image"> </div>	<p data-bbox="662 1234 1305 1279">สัญลักษณ์รูปสายฟ้าสีแดง ตามด้วยตัวอักษร จ.จิ้ง</p> <p data-bbox="662 1290 1401 1704">เป็นรายการเฉพาะ(ผู้ใหญ่) ซึ่งไม่เหมาะสมต่อเด็กและเยาวชน รายการเหล่านี้จะมีเนื้อหาที่อันตรายอย่างชัดเจน ซึ่งจะมีภาพที่ใช้ความก้าวร้าว รุนแรง น่ากลัว สะเทือนใจ มีผลกระทบทางจิตใจ หรือลักษณะที่ไม่เหมาะสม และอาจมีภาพที่มักจะเกี่ยวกับบางสิ่งของเด็กไม่ควรเลียนแบบ เพื่อป้องกันการเลียนแบบของเด็กๆ รายการดังกล่าว จึงใช้สัญลักษณ์แบบนี้เมื่อเปิดเจอรายการที่เป็นลักษณะนี้แล้ว จึงไม่ควรให้เด็กและเยาวชนชม</p>

2. เยาวชน

เยาวชน เป็นความหวังและทรัพยากรบุคคลที่เป็นกำลัง และพลังอันสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาประเทศของทุกชาติในโลก ด้วยเหตุนี้ เมื่อปี พ.ศ. 2528 องค์การสหประชาชาติจึงได้กำหนดให้เป็นปีเยาวชนสากล เพื่อให้ทุกคนโดยเฉพาะเยาวชนได้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่และความสำคัญของตนทั้งต่อตนเอง ชุมชนและประเทศชาติ ในส่วนประเทศไทย คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ วันที่ 20 กันยายนของทุกปีเป็น วันเยาวชนแห่งชาติ โดยถือว่าวันนี้เป็นวันที่เป็นสิริมงคลยิ่ง เนื่องจากเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของพระมหากษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรีถึงสองพระองค์คือ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ซึ่งทั้งสองพระองค์ทรงครองราชย์ตั้งแต่ทรงพระเยาว์

2.1 ความหมายของเยาวชน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์

พระราชบัญญัติส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2521 นิยามคำว่า เยาวชน หมายถึง บุคคลที่อายุต่ำกว่า 25 ปี

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว (พ.ร.บ. เยาวชนฯ) พ.ศ. 2534 ให้นิยามของคำว่า เยาวชน ไว้ในมาตรา 4 ดังนี้ เยาวชน หมายถึง บุคคลที่อายุเกินกว่า 14 ปี บริบูรณ์ แต่ยังไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ ความหมายของ เยาวชน ใน พ.ร.บ. เยาวชนฯ เปลี่ยนแปลงจากความหมายในกฎหมายเด็กและเยาวชนเดิม โดยบุคคลที่อายุยังไม่เกินสิบแปดปีบริบูรณ์ แม้ว่าจะบรรลุนิติภาวะโดยการสมรส แล้วจึงอยู่ในความหมายของเยาวชนตาม พ.ร.บ. เยาวชนฯ นี้

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2547) โครงการเด็กและเยาวชน ได้ให้ความหมายของเยาวชนว่า เยาวชน หมายถึง ผู้ที่มีอายุ 15 - 24 ปี

สำนักส่งเสริมและพิทักษ์เยาวชน กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครอง และพิทักษ์สิทธิ เยาวชน () เยาวชน หมายถึง ผู้ที่มีอายุ 18 ปี ขึ้นไปถึง 25 ปี แต่ไม่รวมถึงผู้ที่พ้นสภาพการเป็นเยาวชน ด้วยการสมรส

จรรยาพร ธรณินทร์ เยาวชน หมายถึง บุคคลผู้มีอายุระหว่าง 18-25 ปี โดยประมาณ

องค์การสหประชาชาติ (United Nations) 1985 นิยามคำว่า เยาวชน ว่าหมายถึงบุคคลที่มีอายุระหว่าง 15 - 24 ปี ซึ่งองค์การกล่าวว่า บางประเทศก็จะมีการระบุความหมายเชิงปฏิบัติการของช่วงอายุของเยาวชนที่แตกต่างออกไปเล็กน้อยตามปัจจัยที่แตกต่างกันตามแต่ละประเทศ วัฒนธรรมทางสังคม สถาบัน เศรษฐกิจ และระบบปกครอง และองค์การเห็นความจำเป็นที่จะต้องแบ่งกลุ่มเยาวชน เป็น 2 กลุ่มคือ วัยรุ่น (Teenagers) อายุระหว่าง 13-19 ปี และ

วันผู้ใหญ่ตอนต้น (Young adults) อายุระหว่าง 20-24 ปี โดยทั้งสองกลุ่มนี้จะมีความแตกต่างกันไปแง่ของปัญหาทางสังคม ทางจิตใจ และทางร่างกาย

ยูเนสโก (UNESCO) ให้ความสนใจเกี่ยวกับเยาวชนว่า เยาวชน คือ กลุ่มที่แตกต่างกันในเรื่องของการพัฒนาการ และมีประสบการณ์ความเป็นเยาวชนที่แตกต่างหลากหลายไปตามภูมิภาค หรือแม้กระทั่งภายในภูมิภาค

คำว่า “เยาวชน” ถูกนิยามโดยองค์การสหประชาชาติ (United Nations) ว่าหมายถึงบุคคลที่มีอายุ 15 - 24 ปี ซึ่งนับเป็นช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่ จากคำนิยามดังกล่าวทำให้ ปัจจุบันจึงมีประชากรที่เป็นเยาวชนอยู่ทั่วโลกจำนวน 1.15 พันล้านคน หรือร้อยละ 17.8 ของประชากรทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแถบเอเชียและแปซิฟิก มีจำนวนเยาวชนสูงถึงร้อยละ 61.8 ของจำนวนเยาวชนทั่วโลก ซึ่งนับว่าเพิ่มขึ้นร้อยละ 4 เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2000 ที่มีอยู่ร้อยละ 57.7 ขณะที่การเปลี่ยนแปลงในอัตราการเจริญพันธุ์ในประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชีย ได้ทำให้เกิดภาวะที่เรียกว่า “youth bulge” และการปันผลทางประชากร (Demographic Dividend) เนื่องจากการมีจำนวนประชากรอายุ 15 -24 ปี มีสัดส่วนเพิ่มมากขึ้นถึงร้อยละ 20 ขึ้นไป และมีประชากรวัยทำงานมากกว่ากลุ่มประชากรที่อยู่ในวัยพึ่งพิง (ต่ำกว่า 15 ปี และ 60 ปีหรือสูงกว่า) (วิทยาลัยประชากรศาสตร์)

หากจะพิจารณาอายุของเยาวชน เราจะเห็นว่าเป็นวัยที่ยังอยู่ในวัยเล่าเรียนศึกษา และส่วนใหญ่จะอยู่ในวัยรุ่นอันเป็นวัยที่มีพลังกำลังเหลือเฟือ เริ่มมีความคิดอ่านของตนเอง ติดเพื่อน และเริ่มห่างเหินจากพ่อแม่ผู้ปกครอง ต่อต้านผู้ใหญ่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบจำนวนเยาวชนโลกจำแนกตามพื้นที่

พื้นที่	จำนวนประชากร รวม (พันคน)	จำนวนเยาวชน (พันคน)		
		รวม	เพศชาย	เพศหญิง
ทั่วโลก	6,454,750	1,158,875	593,500	565,374
เอเชียและแปซิฟิก	3,956,056	716,084	369,178	346,906
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้และ เอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ	1,524,380	243,599	127,007	116,592
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้	555,815	107,490	54,393	53,097
เอเชียใต้และเอเชียตะวันตกเฉียงใต้	1,626,066	320,285	165,113	155,172
เอเชียเหนือและเอเชียกลาง	217,125	39,651	20,055	19,595
แปซิฟิก	32,668	5,059	2,610	2,450

ที่มา : World Population Prospect, the 2004 Revision, United Nations, New York.

กระแสนโยบายโลกได้ทำให้การย้ายถิ่นของเยาวชนมีเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการย้ายถิ่นระหว่างประเทศ จากประเทศด้อยพัฒนาในทวีปเอเชีย เข้าสู่ประเทศที่เป็นสมาชิกขององค์การความร่วมมือ และพัฒนาทางเศรษฐกิจ (OECD - Organization for Economic Cooperation and Development) และประเทศพัฒนาแล้วในทวีปเอเชียเป็นจำนวนมาก

การว่างงานของเยาวชนในโลกเพิ่มสูงขึ้นถึง 88 ล้านคนในปี พ.ศ. 2547 โดยที่ภูมิภาคเอเชีย เยาวชนที่เป็นกำลังแรงงานมีสัดส่วนร้อยละ 20.8 แต่อยู่ในภาวะว่างงานเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 49.1) ของประชากรที่ไม่มีงานทำทั้งหมด ในภูมิภาคนี้ เอเชียใต้มีสัดส่วนของเยาวชนที่ว่างงานมากที่สุดเกือบถึง 14.5 ล้านคน ในปี 2547 และในช่วงเวลา 10 ปีที่ผ่านมา (2537-2547) เอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีการเปลี่ยนแปลงที่ไม่น่าพึงพอใจมากที่สุด ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียใต้ อัตราการว่างงานของเยาวชนเพศหญิงสูงกว่าเยาวชนเพศชาย ความแตกต่างระหว่างเพศในกลุ่มเยาวชน เป็นไปในรูปแบบเดียวกันกับความแตกต่างในอัตราการว่างงานของผู้ใหญ่ ที่ผู้หญิงจะมีสัดส่วนของการว่างงานมากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ว่างงานทั้งหมด ยกเว้นในพื้นที่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การว่างงานระยะยาวได้นำไปสู่ความเจ็บป่วยทางสังคม (Social ill) แก่เยาวชน เช่น นำไปสู่การติดสารเสพติด และการใช้ความรุนแรงต่าง ๆ

ประเทศต่างๆในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกจำนวนมากได้นำเอาประเด็นเกี่ยวกับเยาวชนผนวกไว้ในนโยบายระดับชาติ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการศึกษา การจ้างงาน และภาวะสุขภาพ ซึ่งนับว่าเป็นประเด็นสำคัญที่สุดในการพัฒนา การดำเนินการนโยบายที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนเหล่านี้ยังคงเป็นสิ่งที่ท้าทายเนื่องจากเหตุผลหลายด้านดังเช่น การขาดพันธะสัญญา ร่วมกัน รวมถึงการขาดแคลนทรัพยากร ความร่วมมือ และกลไกต่างๆในการดำเนินงาน

แหล่งที่มา : Fact Sheet “Youth” ผลิตโดย Emerging Social Issues Division, UNESCAP, March 2007.

เยาวชน เป็นวัยที่เริ่มแตกเนื้อหนุ่มสาว ซึ่งมักจะมีอารมณ์แปรปรวน เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้มีพฤติกรรมแปลกๆ เช่น รักชอบอะไรก็รักจนหลง ชอบจนคลั่ง หรือเวลาฟังเพลงที่ชอบ อาจจะร้องกรี๊ดกร๊าด มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย มีอุดมคติสูง เมื่อผิดหวังในด้านต่างๆ เช่น ความรัก สบปลื้ม ตก ถูกพ่อแม่ขัดใจ อาจตัดสินใจฆ่าตัวตาย ตามที่ปรากฏเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เนืองๆ และปัญหาในวัยนี้มักจะเป็นปัญหาเรื่องเครื่องแต่งกาย ภาษา และเพศสัมพันธ์ เป็นต้น ในเรื่องของการแต่งกายวัยรุ่นก็จะนิยมไปตามยุคสมัย เช่น ในปัจจุบันวัยรุ่นจะนิยมสวมเสื้อรัดรูป กระโปรงสั้น เสื้อสายเดี่ยว ย้อมสีผมตามแฟชั่น การใช้ภาษาก็จะเป็นภาษาวัยรุ่นที่ผิดเพี้ยนจากภาษาไทยที่ถูกต้อง การมีเพศสัมพันธ์ ก่อนวัยอันควรทำให้เกิดปัญหาการทำแท้ง ติดโรคเอดส์ ฯลฯ พฤติกรรมต่างๆ ที่กล่าวมาจะไม่เกิด ขึ้นกับเยาวชน หากผู้ใหญ่รู้ถึงความ ต้องการของเยาวชนและจะต้องหาวิธีสร้างภูมิคุ้มกันเสียแต่เนิ่นๆ ดังนั้น สำนักงาน คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ จึง ได้รวบรวมแนวทางการในการป้องกันปัญหาที่จะเกิดแก่ เยาวชนไว้ดังต่อไปนี้

- 1) เยาวชนต้องการความรัก ความเข้าใจ และยอมรับความคิดเห็นที่เป็นเหตุเป็นผลหรือ สิ่งที่เป็นประโยชน์ ควรให้ออกเ้าเยาวชนได้แสดงความคิดเห็น และได้แย้งได้ในสิ่งที่ถูกต้อง
- 2) เยาวชนมีความต้องการสนุกสนานเพลิดเพลิน การได้รับการยอมรับเข้ากลุ่ม ให้ พบปะสังสรรค์กับเพื่อน หรือเข้ากลุ่มตามสมควร โดยไม่เข้มงวด มีการยืดหยุ่นบ้างตามสมควร
- 3) เยาวชนต้องการความเป็นอิสระ ในเรื่องเพศและเรื่องคนต่างเพศ ไม่ควรปิดบังเรื่อง เพศ ควรสอนความรู้เรื่องเพศตามความเป็นจริงให้เห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดาโดยไม่ใช้สอนแบบ ยั่วยุ ส่วนเรื่องเพื่อนต่างเพศก็ยอมให้คบหาสมาคมถ้าไม่เป็นการเสียหายอะไร อย่างน้อย เยาวชนหญิง และชายต่างจะได้รู้จักซึ่งกันและกัน ดีกว่าให้ไปคบหากันอย่างหลบๆ ซ่อนๆ โดย ที่ผู้ใหญ่ไม่รู้
- 4) เยาวชนต้องการได้รับการยกย่อง ต้องการมีชื่อเสียง วัยนี้เป็นวัยที่อยากให้สังคม ยอมรับหรือชมเชย ขณะเดียวกันการให้คำแนะนำที่ถูกต้องจากผู้ใหญ่ก็เป็นเรื่องสำคัญ การ แนะนำอาจจะทำได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงก็สอนด้วยวาจา ทางอ้อมก็เป็นแบบอย่างที่ดี
- 5) เยาวชนมีอุดมคติสูง เป็นวัยที่เรียนรู้ทางทฤษฎี และยังไม่เคยออกไปประสบกับ สภาพความเป็นจริง จึงละเลยมองข้ามความเป็นจริงไปบ้าง การให้เสรีภาพตามควรแก่วัย ไม่ ควรปล่อยให้อิสระมากเกินไป ซึ่งเยาวชนเป็นวัยที่ทำอะไรไม่คำนึงถึงผลเสียที่ตามมา ใน ขณะเดียวกันผู้ใหญ่ก็ไม่จำกัดเสรีภาพมากเกินไปด้วย
- 6) ให้เยาวชนรู้จักสิทธิและหน้าที่ โดยให้รู้ว่าสิ่งใดที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม และสิ่งใด ที่เป็นส่วนที่พึงมีพึงได้

7) การปลูกฝังให้เยาวชนมีความซื่อสัตย์ อบรมสั่งสอนทำตัวอย่างให้เห็น ยกย่องคนซื่อสัตย์ให้ปรากฏเหมือนกับคำที่ว่า ทำดีได้ดี เป็นต้น

8) การปลูกฝังเยาวชนมีระเบียบวินัย ให้อำนาจสิทธิและหน้าที่อันชอบ โดยชักจูงให้ปฏิบัติในทางที่ถูกต้อง รู้จักกฎเกณฑ์ รู้จักว่าอะไรควร อะไรไม่ควร โดยถ้าใครมีระเบียบวินัยดีก็ชมเชยให้การยกย่อง ส่วนผู้ใดไม่ทำตามระเบียบวินัยก็ควรถาทางแก้ไข เพราะระเบียบวินัยของคนส่วนมากในปัจจุบันมักจะไม่เข้มงวด เช่น การเข้าแถวในการใช้บริการต่างๆ การข้ามถนนในทางข้ามที่จัดไว้ เป็นต้น

9) เยาวชนต้องการแบบอย่างที่ดี เพื่อให้เยาวชนเกิดความศรัทธา และยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติ เพราะเด็กรุ่นนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า ถ้าผู้ใหญ่ในวันนี้ดี ก็คงจะช่วยให้เยาวชนได้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้าได้

10) การปลูกฝังเยาวชนให้รู้จักช่วยตัวเอง ผู้ใหญ่ควรจะช่วยในสิ่งที่ควรช่วย โดยการแนะแนวทางในบางสิ่งบางอย่างที่เยาวชนสามารถทำได้เอง เพื่อเป็นการสอนให้รู้จักช่วยตัวเองหรือรับผิดชอบตัวเองในวันข้างหน้า

11) เป็น เครื่องมือของผู้ที่ต้องการแสวงหาผลประโยชน์ ให้เยาวชนใช้พลังความสามารถในทางที่ถูกต้อง

12) การสอนให้เยาวชนรู้จักการประหยัด โดยการให้ใช้เงิน หรือทรัพยากรในทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์ หรือเหมาะสม ไม่ส่งเสริมให้นิยมความฟุ้งเฟ้อ หรือเห่อเหิม อันจะเป็นผลเสียต่อตัวเองและชาติในที่สุด

การพัฒนาเยาวชนของชาติเริ่มจากสถาบันครอบครัว ซึ่งผู้ปกครองต้องมีความเข้าใจเอาใจใส่ดูแล ทะนุถนอมให้ความรักและความอบอุ่นแก่เยาวชนที่อยู่ในความปกครองอย่างถูกต้อง ก็จะมีส่วนในการนำพาเยาวชนให้เป็นบุคคลที่มีทั้งคุณภาพและคุณธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นเยาวชนที่เจริญรอยตามรอยเบื้องยุคลบาทพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นแบบอย่างในการดำเนินพระราชจริยวัตรที่งดงาม เพื่อเยาวชนไทยซึ่งเป็นอนาคตของชาติจะได้เป็นผู้นำที่ดีในการนำพาประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองต่อไปในภายภาคหน้า เอกสาร อ้างอิง สังคมและวัฒนธรรมไทย ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี ผู้เขียน ร.ศ. สุพัตรา สุภาพ

2.2 ความต้องการของเยาวชน

สมาคมการศึกษาแห่งชาติ (National Education Association) ของสหรัฐอเมริกา ได้รวบรวมความต้องการของเด็กวัยรุ่น และสรุปว่าเด็กวัยรุ่นทุกคนมีความต้องการ 10 ประการ (Ten Temperative Needs of Youth) (สุโท เจริญสุข, 2507: 245) ดังนี้

1. ความมีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์
2. ความเข้าใจในสิทธิและหน้าที่ของพลเมือง

3. ความเข้าใจในความสำคัญของชีวิตครอบครัว
4. ความเป็นผู้มีอาชีพเลี้ยงตนเองได้อย่างสามารถ
5. ความเข้าใจในระเบียบวิธีวิทยาศาสตร์ ที่มีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวัน
6. การมีโอกาสได้ชื่นชมกับความงามและซาบซึ้งในศิลปะ ดนตรี วรรณคดี และธรรมชาติ
7. การมีความสามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และแบ่งเวลาได้เหมาะสม ในกิจกรรมต่างๆของเขา
8. ต้องการที่จะให้ความเคารพนับถือผู้อื่น และสามารถดำรงชีวิต สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี
9. ต้องการมีความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล แสดงความคิดเห็นของตนเองได้แจ่มแจ้ง สามารถอ่านและฟังได้อย่างเข้าใจ

ความต้องการของเด็กวัยรุ่นไทย (ปราณี รามสูต, 2528) ลักษณะความต้องการเฉพาะวัยของเด็กวัยรุ่นไทยที่มีผลไปสู่พฤติกรรมที่แสดงออกของวัยรุ่น ตามความเห็นของนักจิตวิทยา และผู้ใหญ่ไทยทั่วไปดังนี้

1. เด็กวัยรุ่นต้องการความรัก ความรักทุกชนิดช่วยนำความสุขความอบอุ่นทางใจมาให้ วัยรุ่นต้องการความรักทั้งในฐานะผู้ให้และผู้รับ รักเพื่อน รักเพศตรงข้ามอย่างคู่รัก หากขาดความรักจะทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดความพิการทางจิตใจ มีปมด้อย
2. วัยรุ่นต้องการเสรีภาพ และต้องการเป็นผู้ใหญ่ เป็นการเตรียมตัวไว้ครองเรือน ทำมาหากินด้วยตนเองในอนาคต (ราศรี ธรรมนิยม, 2525) ที่กล่าวว่าเด็กวัยรุ่นต้องการอิสระเสรี ต้องการเป็นผู้ใหญ่ ต้องการหาเลี้ยงตนเอง ไม่ต้องการให้ผู้ใหญ่มายุ่งเรื่องส่วนตัว ต้องการสิทธิในการปกครองตนเอง ต้องการเป็นอิสระเสรีทั้งในแง่การคิดและการกระทำของวัยรุ่นนี้บางครั้งรุนแรงถึงกับทำให้วัยรุ่นเบื่อหน่าย ระอาภัยกฎเกณฑ์ หรือระเบียบวินัยบางประการ
3. เด็กวัยรุ่นต้องการความเสมอหน้าทัดเทียมผู้อื่นในทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นสถานะทางเศรษฐกิจ สังคม รูปร่างหน้าตา เสื้อผ้าเครื่องใช้ มีความรู้สึกเป็นปมด้อยง่ายมาก แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยในสายตาผู้อื่น เช่น ผอมไป อ้วนไป ก็เป็นปมด้อย (โสภรต์สมิ์ จันทระประภา, 2515)
4. ต้องการมีประสบการณ์ในเรื่องต่างๆ อยากรู้ อยากเห็น อยากลอง อยากกระทำในทุกอย่าง ซึ่งเป็นบ่อเกิดที่อาจทำให้ใจแตกในเรื่องเพศ ติดยาเสพติด ติดเครื่องทองของเมา เป็นต้น

2.3 ความสนใจของเยาวชน

ระยะวัยรุ่นเป็นช่วงที่ทั้งหญิงทั้งชายมีพัฒนาการสูงสุดของชีวิต ความกระตือรือร้น ความสนใจสิ่งต่างๆรอบตัว จะมีมากโดยเฉพาะกิจกรรมเป็นกลุ่มเด็กจะสนใจทางด้านกีฬา ส่วนหญิงไม่มีกำลังพอในการเล่นกีฬาเหมือนชาย กลุ่มความสนใจมักเป็นทางด้านกิจกรรมงาน

บันเทิงอดิเรกต่าง ๆ การส่งเสริมกิจกรรมและงานอดิเรกต่าง ๆ ให้กับเด็กนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นที่ควรให้ความสนใจเพราะเป็นผลดีทางด้านการศึกษา ความเครียด ความกังวลต่าง ๆ ของวัยรุ่น กิจกรรมกลุ่มเป็นการฝึกการเข้าสังคมและกิจกรรมที่มีเพื่อนต่างเพศร่วมด้วย เป็นประสบการณ์ที่ช่วยลดความเครียดทางเพศได้เป็นอย่างดี และการทำงานร่วมกันย่อมบังเกิดผลดีทางด้านการศึกษา การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ความสนใจด้านต่าง ๆ ของวัยรุ่นมีดังนี้ คือ (ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑารามย์, 2527)

1. ความสนใจในเรื่องสุขภาพ ได้แก่ การกิน การพักผ่อนหลับนอน การแต่งกาย การรักษาความสะอาด และโรคภัยไข้เจ็บ
2. ความสนใจเรื่องเพศ เช่น การปรับปรุงตนเองให้มีบุคลิกลักษณะให้เป็นที่น่าสนใจของผู้อื่น โดยเฉพาะเพศตรงข้าม การวางตัวต่อเพื่อนต่างเพศ การเลือกเพื่อนต่างเพศ
3. ความสนใจเรื่องการศึกษา วัยรุ่นจะสนใจอาชีพอย่างจริงจังเป็นจริงเป็นจัง ไม่เลินเลอยเพื่อฝันเหมือนเด็ก และจะมีความสนใจในอาชีพที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสามารถของตนเอง ความสนใจทางด้านอาชีพ อาจเกิดจากอิทธิพลของพ่อแม่ คือสนใจอาชีพที่บรรพบุรุษประกอบอยู่ หรือที่พ่อแม่สนับสนุน นอกจากนี้เป็นเรื่องของกลุ่มเพื่อนที่มีส่วนอย่างมากที่เลือกสาขาวิชาชีพตรงกับเพื่อนสนิทของตน ทั้งนี้สภาพความนิยมของสังคมจะมีอิทธิพลมากที่สุดต่อการคิด การตัดสินใจของวัยรุ่น
4. ความสนใจในนันทนาการ วัยรุ่นรักสนุกชอบการบันเทิงสนุกสนานดังนั้นเราจะเห็นได้ว่าการรวมกลุ่มของวัยรุ่น มักจะมีกิจกรรมความบันเทิงอยู่เสมอ
5. ความสนใจคนควา วัยรุ่นเป็นระยะของความสนใจ อยากค้นหาสิ่งแปลกๆใหม่ๆอยู่เสมอ มีจินตนาการกว้างขวาง สนใจทางการประดิษฐ์การเขียนภาพ การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ วัยรุ่นมีความสนใจทางการจำดีแต่มักไม่ค่อยชอบจำ เพราะมีสิ่งที่น่าสนใจต่างๆ มากมาย จึงมักมุ่งใช้ความคิดไปทางค้นคว้ามากกว่า
6. ความสนใจสร้างนิสัยการเรียนดี โดยปกติแล้วผู้กำลังศึกษาเล่าเรียนในวัยเด็กโตและวัยรุ่น ล้วนมีความคิดต้องการจะเป็นผู้ที่มีผลทางด้านการศึกษา เพราะการเรียนดีย่อมนำไปสู่การเป็นที่นิยมยอมรับของครู เป็นที่ยกย่องของเพื่อน การทำความเข้าใจผู้เรียนอ่อนจึงต้องใช้วิธีอะลุ่มอล่วย ความนุ่มนวล เพื่อไม่เป็นการสร้างความน้อยใจให้กับนักเรียนที่เสียกำลังใจเพราะไม่สมหวังในการเรียน
7. ความสนใจในเรื่องคุณสมบัติส่วนตัว วัยรุ่นจะสนใจลักษณะต่างๆ ของตนที่จะทำให้ตนได้รับความสำเร็จ การยอมรับจากผู้อื่น เช่น สนใจรูปร่างหน้าตา ผู้ที่มีใบหน้าเป็นสิว รูปร่างไม่ได้สัดส่วน ซึ่งเมื่อตอนเด็กไม่ให้ความสนใจจะหันกลับมาพิจารณาด้วยอารมณ์ความรู้สึกไม่สบายใจ นอกจากนี้วัยรุ่นจะสนใจบุคลิกภาพความสะอาดเรียบร้อย การวางท่าทางต่างๆ และคุณลักษณะอื่นๆ ที่เป็นในการเข้าสังคม

8. ความสนใจเรื่องปรัชญาชีวิต วัยรุ่นจะสนใจยึดหลักศีลธรรมจรรยา ต้องการทำสิ่งที่ถูกต้องดีงาม เรามักพบวัยรุ่นพยายามคิด เขียนอุดมการณ์ สุภาสิตประจำตัวติดไว้ตามปดสมุด เพื่อแสดงความเป็นตัวตน

เฮอร์ล็อก (Herlock, E.B.) ได้แบ่งความสนใจของวัยรุ่นวัยดังนี้

1. ความสนใจทางสังคม (Social Interests) ความสนใจทางสังคม มักจะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์และบุคคลในสังคม เช่น งานเลี้ยงต่างๆ การพบปะสนทนากัน เด็กวัยนี้จะสนใจในกิจกรรมทางสังคม สนใจชีวิต ความเป็นอยู่ของบุคคลในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ถูกกดขี่จากสังคม หรือไม่ได้รับความยุติธรรม ซึ่งความสนใจเหล่านี้จะแสดงออกโดย การเข้าร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน

2. ความสนใจส่วนบุคคล (personal Interests) ซึ่งจะรวมถึงความสนใจในเรื่องการแต่งกาย พยายามดูแฟชั่นให้ทันสมัยและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูง ความสนใจเรื่องเพศ วัยรุ่นสนใจเรื่องเพศตรงข้ามเลยพยายามปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนต่างเพศ การปฏิบัติต่อเพศตรงข้าม การเลือกเพื่อนต่างเพศ ความสนใจที่จะแสวงหาความเป็นอิสระ วัยรุ่นจะเลือกแสดงพฤติกรรมที่ทำให้เขามีความสุข ซึ่งจะแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ความสนใจในอาชีพ และความสนใจในการเรียน

3. ความสนใจในการพักผ่อนหย่อนใจ (Recreational Interests) วัยรุ่นจะเลือกกิจกรรมที่เขาชอบ และมีความถนัดมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นเกมและกีฬา การอ่านหนังสือ ฟังวิทยุ และดูโทรทัศน์ ความสนใจในการดูภาพยนตร์ ซึ่งภาพยนตร์ที่วัยรุ่นสนใจมักจะเป็นประเภทโรแมนติก การผจญภัย เรื่องตลกขบขัน เพศศึกษาและเรื่องเกี่ยวกับสังคม วัยรุ่นหญิงทั่วไปชอบภาพยนตร์เกี่ยวกับความรัก ส่วนวัยรุ่นชายชอบเรื่องการผจญภัย เรื่องลึกลับ และเรื่องตลก การดูภาพยนตร์นับว่าเป็นการสร้างความบันเทิงให้กับวัยรุ่นมาก ไม่ว่าเขาจะไปดูกับเพื่อนหรือดูคนเดียวก็ตาม เพราะจะทำให้เขาหลีกเลี่ยงความยุ่งเหยิงในชีวิตได้อย่างน่าพอใจ นอกจากนี้ลักษณะของผู้แสดงภาพยนตร์จะมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมาก โดยเฉพาะวัยรุ่นผู้หญิงจะพยายามเลียนแบบการแต่งกาย ทรงผม การพูด การแสดงออกของดารานักแสดงที่เขาชอบ รวมทั้งติดตามเรื่องราวของดารานักแสดงจากหนังสือ นิตยสารต่างๆ ด้วย (สุชา จันท์เอม, 2529)

2.4 พฤติกรรมทางเพศของเยาวชน

พฤติกรรมทางเพศครอบคลุมทั้งพฤติกรรมที่อยู่ภายใน (covert behavior) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ได้แสดงออกมาให้เห็น อาทิเช่น ความคิด ค่านิยม ซึ่งมีผลอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมที่ถูกแสดงออกมาให้เห็นได้ชัดเจน (overt behavior) เช่น การคบเพื่อนต่างเพศ จนกระทั่งถึงการมีความสัมพันธ์ทางเพศ

การศึกษาโดยทั่วไป พบว่า เด็กชายและเด็กหญิงวัยรุ่น มีแนวโน้มการแสดงออกของ

พฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างกัน เด็กชาย 95% มีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Masturbate) ขณะที่เด็กหญิงมีอัตราของพฤติกรรมนี้ประมาณ 60% นอกจากนี้สภาวะทางสังคมยังส่งต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายหญิงอีกด้วย วัยรุ่นในประเทศตะวันตกเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศ ตั้งแต่ระยะวัยรุ่นตอนต้นหรือวัยรุ่นตอนกลาง (Katchadourian, 1990) การศึกษาโดย (Brook Advisory Service) ในสหราชอาณาจักร เมื่อปี 1998 สะท้อนว่าวัยรุ่น 20% มีเพศสัมพันธ์ก่อนอายุ 16 ปี และส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก เมื่ออายุ 17 ปี สภาพการณ์เช่นนี้สอดคล้องกับที่พบในยุโรปในภาพรวม จากการศึกษาของ (Capaldi และคณะ 1996) ระยะเวลาที่วัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกจะสัมพันธ์กับองค์ประกอบดังนี้

- 1) การเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงทางสรีระร่างกายของวัยรุ่นเร็ว
- 2) สถานภาพสมรสของพ่อแม่ เช่น การหย่าร้างและมีคู่อุปการะใหม่ของพ่อแม่
- 3) การมีพฤติกรรมก้าวร้าวเกรงุนแรง
- 4) การใช้สารเสพติด

ในส่วนของการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่นนั้น พบว่า หลังมีการคุมกำเนิดวิธีต่าง ๆ แพร่หลายและใช้บริการได้ง่ายขึ้นในปี 1975 มีผลให้การตั้งครรรภ์ลักษณะนี้ลดลงชัดเจน อย่างไรก็ตาม ในกรณีของวัยรุ่นที่ตั้งครรรภ์นั้น ได้พบปัจจัยที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องดังนี้

- 1) การด้อยการศึกษา
- 2) ความยากจน
- 3) ปัญหาอารมณ์
- 4) การเป็นบุตรของมารดาวัยรุ่น

สิ่งที่พบได้ชัดเจนอีกประการหนึ่งในประเทศตะวันตก คือ เมื่อมีการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่นแล้ว วัยรุ่นที่มาจากย่านยากไร้ขาดแคลนมีแนวโน้ม สูงที่จะคงสภาพการตั้งครรรภ์ต่อไปจนให้กำเนิดทารกในขณะที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม แม้ในภาวะปัจจุบัน พ่อแม่ในประเทศส่วนใหญ่ยังมีแนวโน้มที่จะห่วงใยต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องกับเพศและเพศสัมพันธ์ในลูกสาวมากกว่าในลูกชาย ข้อสังเกตที่น่าสนใจประการหนึ่งคือ แม้ว่าค่านิยมของสังคมที่มีต่อเพศหญิงในประเทศต่าง ๆ จะมีความแตกต่างหลากหลาย แต่แนวคิดที่มองเห็นบทบาทเพศชายเปรียบเสมือนผู้ล่า (predator) นั้น กลับเกิดขึ้นอย่างคล้ายคลึงกันในทุกภูมิภาคของโลก ด้วยคำอธิบายทางชีวสังคมและเหตุผลต่าง ๆ นานา นอกจากนี้ ยังพบว่า เพศหญิงและเพศชาย ยังมีค่านิยมหรือแบบแผนความคิดในเรื่องเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน (Zani 1991) รายงานว่า เพศชายมักรับรู้ประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกของตนในฐานะสิ่งที่พึงพอใจและภาคภูมิใจ ในขณะที่เพศหญิงมักมีความรู้สึกวิตกกังวลอย่างยิ่ง (Gordon and Gilginn, 1987) อย่างไรก็ตาม (Durkin 1995) ได้เสนอว่า ค่านิยมตลอดจนแบบแผนความคิดนี้ อาจมีการเปลี่ยนแปลงนั่นคือ ความแตกต่างเช่นนี้ได้ลดลงเรื่อย ๆ ในช่วงเวลาที่ผ่านมา

2.5 พฤติกรรมทางเพศของเยาวชนกับเพศศึกษา

การมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ทั้งในส่วนของความตระหนักรู้ในตนเอง (Self-awareness) ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) ความรับผิดชอบในตนเอง (Self-responsibility) รวมถึงการเรียนรู้การชะลอความพึงพอใจ (delayed gratification) ทั้งนี้ หากวัยรุ่นได้มีความรู้ความเข้าใจถึงอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีผลต่อการดำรงชีวิตอย่างถูกต้อง จะช่วยให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมได้มากขึ้น ความรู้ความเข้าใจดังกล่าว ควรรวมถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

- 1) พัฒนาการทางเพศ (human sexuality development)
- 2) สุขอนามัยทางเพศ (sexual health)
- 3) พฤติกรรมทางเพศ (sexual behaviors)
- 4) สัมพันธภาพ (relationships)
- 5) ทักษะที่จำเป็นของบุคคล (personal skills)
- 6) สังคมและวัฒนธรรม (Social and culture)
- 7) บทบาททางเพศ (Gender roles)

ด้วยเหตุนี้ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ร่วมกับกระทรวงสาธารณสุขในการจัดให้มีการสอนสาระด้านเพศศึกษาต่าง ๆ ดังกล่าวเบื้องต้น แก่ช่วงวัยต่าง ๆ ของเด็กก่อนที่จะก้าวสู่ความเป็นวัยรุ่นที่สามารถมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมได้ในอนาคต อย่างไรก็ตาม บทบาทการสอนในโรงเรียนนั้น เป็นเพียงองค์ประกอบที่ช่วยเติมเต็ม และยังคงอาศัยการเตรียมการและติดตามจากครอบครัว และทุกฝ่ายของสังคมอย่างใกล้ชิดด้วย

3. เพศศึกษา

3.1 ความหมายของเพศศึกษา

เพศศึกษา คือ กระบวนการจัดการการเรียนรู้เกี่ยวกับเพศ (Sexuality) ที่ครอบคลุม พัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ การทำงานของสรีระและการดูแลสุขภาพอนามัย ทศนคติ ค่านิยม สัมพันธภาพ พฤติกรรมทางเพศ มิติทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อวิถีชีวิตทางเพศ เป็นกระบวนการพัฒนาทั้งด้านความรู้ ความคิด ทศนคติ อารมณ์ และทักษะที่จำเป็นสำหรับบุคคลที่จะช่วยให้สามารถเลือกดำเนินชีวิตทางเพศอย่างเป็นสุขและปลอดภัย สามารถพัฒนาและดำรงความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างมีความรับผิดชอบและสมดุลย์

สาเหตุที่ทำให้เราต้องหันมาพัฒนาการจัดการกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษาให้กับเยาวชน ทั้งที่ความจริงการจัดการเรียนการสอนในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนั้นมีอยู่ก่อนแล้ว แต่

เมื่อพิจารณาสภาพการใช้ชีวิตทางเพศและผลกระทบที่เกิดขึ้นเปรียบเทียบกับเนื้อหาวิธีการอย่างเดิม พบว่าเยาวชนจำนวนมากได้ก้าวออกไปจากกรอบการใช้ชีวิตในแบบที่สังคมวัฒนธรรมไทยได้เคยกำหนดไว้ การเรียนการสอนเพศศึกษาตามกรอบความคิดเดิมจึงไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะชี้นำเยาวชนได้อีกต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับอิทธิพลของเศรษฐกิจสังคม ซึ่งประการหลังนี้ไม่เพียงแต่เปิดทางหากยังส่งเสริมชักนำให้เยาวชนได้รับรู้และมีโอกาสในเรื่องเพศมากยิ่งขึ้นกว่ายุคก่อน เราต้องยอมรับความจริงว่ายังมีช่องว่างระหว่างเรื่องที่ครูสอนกับสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติในชีวิตจริง เมื่อพิจารณาถึงสถิติการตั้งครรภ์ การทำแท้งและการติดเชื้อเอชไอวีในวัยรุ่น การล่วงละเมิดและความรุนแรงทางเพศ การใช้จ่ายและผลกระทบทางสุขภาพกาย ใจอันเนื่องมาจากความพยายามต่าง ๆ นานาที่จะเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาให้สวยงามและดึงดูดทางเพศ ข้อเท็จจริงเหล่านี้เป็นแรงผลักดันการพัฒนาหลักสูตรเพศศึกษาให้สอดคล้องและตรงกับวิถีเพศ เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ประโยชน์และสามารถนำไปปรับใช้ได้อย่างแท้จริง โดยจุดมุ่งหมายของการสอนเพศศึกษามีจุดประสงค์ดังนี้ คือ

- 1) เพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดผลกระทบในทางลบอันเนื่องมาจากพฤติกรรมทางเพศ เช่น การตั้งครรภ์ที่ไม่ตั้งใจ การติดเชื้อ HIV และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
- 2) เพื่อเสริมเสริมคุณภาพของความสัมพันธ์ทั้งระหว่างเพศ เพื่อน คู่รัก ครอบครัว เคารพและให้เกียรติต่อความเป็นเพศของบุคคล
- 3) พัฒนาความสามารถในการคิด การตัดสินใจ การสื่อสาร ที่จะช่วยให้ดำเนินชีวิตได้อย่างรู้เท่าทันความต้องการของตนเอง สามารถหาทางออกกับแรงกดดัน สิ่งชักจูงใจทั้งจากเพื่อน สิ่งแวดล้อม ได้อย่างผู้ที่มีความรู้คิด สามารถรับผิดชอบและมีความสุขกับสิ่งที่ตัวเองเลือก

3.2 ระดับของเพศศึกษา

เพศศึกษาที่ได้ผลควรเริ่มต้นก่อนที่เยาวชนจะเข้าสู่วัยหนุ่มสาวและก่อนที่จะเกิดแบบแผนพฤติกรรมที่ยั่งยืน การจัดเพศศึกษาควรเป็นการให้ข้อมูลอย่างต่อเนื่องโดยเริ่มจากเรื่องพื้นฐานไปสู่ความรู้ความเข้าใจที่ซับซ้อน เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจที่สะสมต่อเนื่องช่วยชี้นำทางในยามที่เยาวชนต้องการใช้ในชีวิต

อันที่จริงนับว่าเป็นเรื่องยากที่จะรู้ได้ว่าควรเริ่มเรื่องใดเมื่อใดจึงจะเหมาะสม ไม่เร็วไปและไม่ช้าไป ประเด็นสำคัญจึงอยู่ที่การมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด สร้างความไว้วางใจและเปิดกว้างพอที่จะทำให้ความกล้าที่จะพูดคุยซักถาม บทบาททำที่ของครูจึงเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกไว้วางใจและกล้าพูดกล้าถาม ความรู้สึกอายและไม่สะดวกใจที่จะพูดคุยเรื่องเพศนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้กับทั้งตัวครูและนักเรียน แต่ถ้าเรามองว่าการจัดเพศศึกษาก็คือการพูดคุยแลกเปลี่ยนทัศนะ ค่านิยม รวมทั้งการให้ข้อเท็จจริงในเรื่องราวที่กำลังอยู่ในความสนใจ ก็จะช่วยให้การจัดการเรียนรู้นั้นเป็นธรรมชาติ ซึ่งเรื่องนี้ต้องอาศัยตัวครูเป็นผู้เริ่มต้น

สร้างบรรยากาศและเป็นแบบอย่างในการทำให้เห็นว่าการพูดคุยในเรื่องเพศนั้นเป็นไปได้และเป็นเรื่องธรรมดา

สำหรับความกังวลใจว่าการพูดถึงเรื่องเพศจะเป็นการกระตุ้นความอยากรู้และเร่งให้เยาวชนเกิดการทดลองหาประสบการณ์ทางเพศ จากการศึกษาดูตามผลของการจัดเพศศึกษาชี้ว่า นอกจากจะช่วยเพิ่มความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศแล้ว ยังส่งผลต่อการทำให้เยาวชนเริ่มมีเพศสัมพันธ์ช้าลง คือ อายุของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกสูงขึ้น นอกจากนี้ยังลดความความเสี่ยงที่จะเกิดผลด้านลบจากการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้นการเริ่มจัดการเรียนรู้โดยให้ข้อมูลที่เหมาะสมกับแต่ละช่วงพัฒนาการของวัย การพัฒนาทักษะในการคิด วิเคราะห์ จะทำให้เยาวชนมีทักษะในการจัดการสถานการณ์ในชีวิต และส่งผลในทางป้องกันและบรรเทามากกว่าการกระตุ้นให้อยากรู้และอยากทดลอง

การใช้หลักพัฒนาการทางเพศของมนุษย์ มากำหนดว่า ในแต่ละประเด็นควรเรียนวัยใด และเนื้อหาที่เหมาะสมตามวัยเป็นอย่างไร เช่น ประเด็นพัฒนาการทางเพศ แบ่งเนื้อหาตามพัฒนาการทางเพศตามวัยได้ดังนี้

ตารางที่ 5 แสดงพัฒนาการทางเพศตามวัย

อายุ 3-5 ปี	อายุ 6-9 ปี	อายุ 10-12 ปี	อายุ 13-15 ปี	อายุ 16-18 ปี
1. ความแตกต่างทางสรีระร่างกายภายนอก ระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย	1. ความแตกต่างระหว่างหญิงชายในด้านบทบาททางสังคม 2. ลักษณะทางกายภาพของร่างกาย และการเจริญเติบโต	1. ความภูมิใจในเพศของตนเอง 2. การปรับปรุงบุคลิกภาพให้สอดคล้องกับเพศของตนเอง 3. การเข้าสู่สังคมเพศเดียวกัน เตรียมตัวสู่การเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยรุ่น	1. พัฒนาการทางเพศของวัยรุ่น ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ 2. ความรู้สึกในเรื่องเพศ 3. การกำเนิดชีวิต	1. การถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรม 2. ความแตกต่างในเรื่อง ความรู้สึกนึกคิด ในเรื่องเพศระหว่างเพศหญิงและชาย

3.3 เนื้อหาเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ไม่ว่าเราจะจัดการเรียนรู้เพศศึกษาหรือไม่ วัยรุ่นส่วนใหญ่สนใจ และเรียนรู้เรื่องเพศจากเพื่อน สิ่งพิมพ์ หนังสือ วิดีโอ และอินเทอร์เน็ตอยู่แล้ว แต่เราไม่อาจแน่ใจได้เลยว่าสิ่งที่วัยรุ่นเรียนรู้จากช่องทางเหล่านั้นเป็นข้อมูลหรือข้อเท็จจริงแบบใด ส่งผลต่อการรับรู้ในเรื่องเพศของเยาวชนอย่างไร การจัดการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาจึงเป็นโอกาสที่จะแก้ไขความเข้าใจที่ผิด ให้ความรู้ที่ถูกต้องอย่างเพียงพอ และครอบคลุมเกี่ยวกับ

1) พัฒนาการของมนุษย์ การเปลี่ยนแปลงทางสรีระเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น พัฒนาการทางเพศ การสืบพันธุ์ ภาพลักษณ์ต่อร่างกาย (body image) ตัวตนทางเพศและรสนิยมทางเพศ (sexual identity and orientation)

2) สัมพันธภาพ ในมิติของครอบครัว เพื่อน การคบเพื่อนต่างเพศ ความรัก การใช้ชีวิตคู่ การแต่งงาน การเป็นพ่อแม่

3) พฤติกรรมทางเพศที่พัฒนาไปตามช่วงชีวิต การเรียนรู้อารมณ์เพศ การจัดการอารมณ์เพศ การช่วยตัวเอง จินตนาการทางเพศ การแสดงออกทางเพศ การละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ การตอบสนองทางเพศ การเชื่อมสมรรถภาพทางเพศ

4) สุขภาพทางเพศ เพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์จากความสัมพันธ์ทางเพศ เพศศึกษาควรให้ความรู้เกี่ยวกับการการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย วิธีการคุมกำเนิด การทำแท้ง การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์ การล่วงละเมิดทางเพศ ความรุนแรงทางเพศ และอนามัยเจริญพันธุ์

5) สังคมและวัฒนธรรม วิธีการเรียนรู้และการแสดงออกในเรื่องเพศของบุคคลได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศทางสังคมและวัฒนธรรม เพศศึกษาจึงควรเปิดโลกทัศน์ให้เข้าใจบทบาททางเพศ เรื่องเพศในบริบทของสังคม วัฒนธรรม กฎหมาย ศิลปะและสื่อต่าง ๆ

6) ทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิต เพราะความรู้และข้อมูลที่ได้รับเกี่ยวกับเพศนั้นไม่เพียงพอที่จะช่วยให้เยาวชนสามารถรับมือกับเหตุการณ์และแรงกดดันต่าง ๆ ที่ประสบในชีวิตจริง เพศศึกษาควรนำไปสู่การพัฒนาให้เยาวชนเกิดทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิต ได้แก่

6.1 การให้คุณค่ากับสิ่งต่างๆ ซึ่งระบบการให้คุณค่านี้เป็นตัวชี้นำพฤติกรรม เป้าหมายและการดำเนินชีวิตของเรา การสื่อสาร การรับฟัง การแลกเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดที่สอดคล้องหรือแตกต่างกัน

6.2 การตัดสินใจ การต่อรอง การทำความเข้าใจเพื่อบรรลุความตั้งใจหรือทางเลือกที่ตนสามารถรับผิดชอบได้

6.3 การรักษาและยืนยันในความเป็นตัวของตัวเอง สามารถแสดงความรู้สึก ความต้องการของตนเองโดยเคารพในสิทธิของผู้อื่น

6.4 การจัดการกับแรงกดดันจากเพื่อน สิ่งแวดล้อมและอคติทางเพศ

6.5 การแสวงหาคำแนะนำ คำความช่วยเหลือ การจำแนกแยกแยะข้อมูลที่ต้องการออกจากที่ไม่ถูกต้อง

จากปัจจัยที่เป็นอุปสรรคของการสอนเพศศึกษา ให้ประสบความสำเร็จ กระทรวงสาธารณสุข โดยกรมอนามัย และกรมสุขภาพจิต ได้จัดทำโครงสร้างหลักสูตร เพศศึกษา และทำประชาพิจารณ์ หลังจากนั้น จึงได้เสนอให้กระทรวงศึกษาธิการ ใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการนำไปบรรจุอยู่ในวิชาสุขศึกษา และพลศึกษา และจะประกาศใช้อย่างเป็นทางการในปี พ.ศ.2545 สำหรับโครงสร้างหลักสูตรเพศศึกษา ของกระทรวงสาธารณสุข โดยกำหนดเป็นรูปพรรณชัดเจนว่า เพศศึกษาควรประกอบด้วยประเด็นต่าง ๆ 7 ประเด็น คือ

- 1) พัฒนาการทางเพศ (Sexual Development) หมายถึง ความรู้ความเข้าใจในเรื่อง การเจริญเติบโต และพัฒนาการทางเพศ ตามวัย ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม
- 2) สุขอนามัยทางเพศ (Sexual Health) หมายถึง ความรู้ความเข้าใจ และความสามารถ ในการดูแลสุขภาพทางเพศได้ตามวัย
- 3) สัมพันธภาพ (Relationships) หมายถึง การสร้างและรักษาความสัมพันธ์กับบุคคล ในสังคม
- 4) พฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behaviors) หมายถึง การแสดงออกถึงพฤติกรรมทาง เพศ ที่เหมาะสมกับเพศ และวัย
- 5) ทักษะส่วนบุคคล (Personal Skills) หมายถึง ความสามารถในการจัดการ สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ เช่น ทักษะการปฏิเสธ ทักษะการตัดสินใจ และแก้ปัญหาที่ เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ
- 6) สังคมและวัฒนธรรม (Society and Culture) หมายถึง ค่านิยมในเรื่องเพศที่ เหมาะสม สอดคล้องกับสังคม และวัฒนธรรมไทย และการปรับตัวต่อกระแสการเปลี่ยนแปลง ของสังคม โดยเฉพาะจากสื่อที่ยั่วยุต่าง ๆ
- 7) บทบาททางเพศ (Gender Roles) หมายถึง การสร้างเอกลักษณ์ทางเพศที่เหมาะสม ความเสมอภาคทางเพศ และบทบาททางเพศที่ช่วยเหลือเกื้อกูล กันในสังคมอย่างสมดุล

เนื้อหาเพศศึกษาสำหรับวัยรุ่นเน้นให้มีความทันสมัย เน้นการแก้ปัญหาทางเพศของ วัยรุ่น เช่น เพื่อชลอการมีเพศสัมพันธ์ในผู้ที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ โดยแนะนำทางออก ใน การระบายอารมณ์เพศที่เหมาะสม ขณะเดียวกัน ก็ไม่ประนามผู้ที่มีประสบการณ์ทางเพศ แต่ แนะนำการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย แนะนำสถานบริการสุขภาพสำหรับวัยรุ่น เป็นต้น

วัยที่เริ่มสอนเพศศึกษา เนื่องจากมนุษย์เกิดมา พร้อมกับเพศที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ดังนั้น การเรียนรู้เรื่องเพศ เด็กสามารถเรียนรู้ตั้งแต่แรกเกิด จากการเลี้ยงดูของพ่อแม่ ซึ่งพ่อแม่

จะเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุด ต่อการสอนเพศศึกษาในเบื้องต้น ต่อมาเมื่อเด็กเข้าสู่ระบบการศึกษา เด็กก็จะได้รับการเรียนรู้จากครู และจากสังคมตามลำดับ ในกรณีของพ่อแม่ กรมอนามัยได้จัดทำหลักสูตรการอบรมเพศศึกษา ให้แก่พ่อแม่ และได้อบรมพ่อแม่ไปบ้างแล้ว แต่ยังไม่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด (มธุรดา เจริญทวีทรัพย์. 2545)

เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่เรียนรู้เรื่องเพศจากเพื่อน จากสิ่งพิมพ์ หนังสือ วีดีโอและอินเทอร์เน็ต แต่เราไม่อาจแน่ใจได้เลยว่าเรื่องเหล่านั้นเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์กับเด็ก การจัดการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา จึงเป็นโอกาสที่จะแก้ไขความเข้าใจที่ผิด ให้ความรู้ที่ถูกต้อง ครอบคลุมและเพียงพอเกี่ยวกับ

1) พัฒนาการของมนุษย์ ทั้งด้านสรีระที่เกี่ยวข้องและการสืบพันธุ์ การเปลี่ยนแปลงเมื่อเข้าสู่วัยหนุ่มสาว ภาพลักษณ์ต่อร่างกาย (body image) ตัวตนทางเพศและรสนิยมทางเพศ (sexual identity and orientation)

2) ความสัมพันธ์ ในมิติของครอบครัว เพื่อน การคบเพื่อนต่างเพศ ความรักและการแต่งงาน การเป็นพ่อแม่

3) พฤติกรรมทางเพศที่พัฒนาไปตามช่วงชีวิต การช่วยตัวเอง จินตนาการการแสดงออกทางเพศ การละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ การตอบสนองทางเพศ การเสื่อมสมรรถภาพทางเพศ

4) สุขภาพทางเพศ เพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์เพศศึกษาควรให้ความรู้เกี่ยวกับการการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย วิธีการคุมกำเนิด การทำแท้ง การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์ การล่วงเกินทางเพศ และอนามัยเจริญพันธุ์

5) สังคมและวัฒนธรรม วิธีการเรียนรู้และการแสดงออกในเรื่องเพศของบุคคล ได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศทางสังคมและวัฒนธรรม เพศศึกษาจึงควรเปิดโลกทัศน์ให้เข้าใจบทบาททางเพศ เรื่องเพศในบริบทของสังคม วัฒนธรรม กฎหมาย ศิลปะและสื่อต่าง ๆ (แนวคิดหลัก : หลักสูตรเพศศึกษา “ก้าวอย่างเข้าใจ” คู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษาสำหรับเยาวชน)

3.4 ทักษะที่ควรได้รับจากเพศศึกษา

ความรู้และข้อมูลที่ได้รับเกี่ยวกับเพศนั้นไม่เพียงพอที่จะช่วยให้เยาวชนสามารถรับมือกับเหตุการณ์และแรงกดดันต่าง ๆ ที่ประสบในชีวิตจริง เพศศึกษาควรเน้นการพัฒนาให้เยาวชนเกิดทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิต ได้แก่

1) การให้คุณค่ากับสิ่งต่าง ๆ ซึ่งระบบการให้คุณค่านี้เป็นตัวชี้นำพฤติกรรม เป้าหมายและการดำเนินชีวิตของเรา

2) การสื่อสาร การรับฟัง การแลกเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดที่สอดคล้องหรือแตกต่างกัน

3) การตัดสินใจ การต่อรอง การทำความเข้าใจเพื่อบรรลุความตั้งใจหรือทางเลือกที่ตนสามารถรับผิชอบได้

- 4) การรักษาและยืนยันในความเป็นตัวของตัวเอง สามารถแสดงความรู้สึก ความต้องการของตนเองโดยเคารพในสิทธิของผู้อื่น
- 5) การจัดการกับแรงกดดันจากเพื่อน สิ่งแวดล้อมและอคติทางเพศ
- 6) การแสวงหาคำแนะนำ ความช่วยเหลือ การจำแนกแยกแยะข้อมูลที่ต้องออกจากที่ไม่ถูกต้อง

3.5 สถานการณ์เกี่ยวกับการสื่อสารเรื่องเพศในสังคมไทย

องค์ความรู้เรื่องเพศจากงานวิจัย และการวิเคราะห์ว่าทกรรมของการสร้างความหมายเรื่องเพศที่ปรากฏในสื่อมวลชน พบว่าเรื่องเพศในบางเรื่องสามารถแสดงตัวได้อย่างเปิดเผย (legitimate communication of sex) สามารถสื่อสารได้อย่างชอบธรรม ในขณะที่เรื่องเพศบางเรื่องแฝงตัวอย่างคลุมเครือ (grey area of communication) คือพูดได้ในบางโอกาส และเลือกพูดได้ในบางความหมาย ในขณะที่เรื่องเพศบางเรื่องเป็นเรื่องที่ห้ามพูด ห้ามสื่อสารโดยเด็ดขาด ทั้งนี้เรื่องเพศที่ถูกสื่อสารมากที่สุดคือ เพศสรีระ (sex) ซึ่งครอบคลุมในเรื่องของสรีระทางเพศ สุขภาพอนามัยทางเพศ เพศสัมพันธ์ พฤติกรรมและผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ ความรู้เรื่องเพศสรีระ เพศสรีระกับความงาม และการกระทำทารุณต่อเพศสรีระ (วิลสันนี้พิพิชกุล และกิตติ กันภัย, 2546)

แม้ว่าการสื่อสารจะถูกผู้ส่งสารจัดการให้สื่ออะไรก็ได้ และอะไรไม่ได้ แต่การสื่อสารในเรื่องเพศก็สามารถเล็ดลอดขอบเขตที่จำกัดไว้จากพื้นที่ที่ถูกกำหนด ไปสู่อีกพื้นที่หนึ่ง เช่น สื่อลามกที่ถูกจำกัดวงให้อยู่ในเฉพาะในหมู่ของผู้ใหญ่และมีช่องทางการเผยแพร่ที่จำกัด แต่กลับสามารถแทรกซึมไปในทุกพื้นที่ และปรับรูปโฉมใหม่ให้เข้ากับผู้รับสาร เช่น อยู่ในรูปของการ์ตูนมิวสิควิดีโอ อินเทอร์เน็ต เกมส์คอมพิวเตอร์ จากงานวิจัยข้อเสนอแนะในการสื่อสารเรื่องเพศในสังคมไทย โดยแบ่งการสื่อสารเรื่องเพศออกมาเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ระดับของการสื่อสารเรื่องที่ว่า “ไม่จำเป็นต้องพูด” “ควรพูด” และ “ต้องพูด” กล่าวคือ

- 1) ระดับของการสื่อสารเรื่องเพศที่ไม่จำเป็นต้องพูด ซึ่งเป็นการสื่อสารเรื่องเพศในสังคมด้วยวาทกรรมประเภทต่างๆ ซึ่งดำรงอยู่ในสังคมไทย อันก่อให้เกิดซึ่งมีผลทำให้เกิดความหมายในทางลบ ซึ่งประกอบไปด้วยวาทกรรมในเรื่องเพศดังต่อไปนี้ เพศศึกษาเป็นเรื่องของผู้ใหญ่และผู้ชาย ผู้หญิงไทยต้องเก็บกอดและไม่แสดงออกเรื่องเพศ เพศเป็นเรื่องลามกสกปรก เพศเป็นเรื่องทางการแพทย์เท่านั้น เพศที่สามคือพวกวิปริตผิดเพศ และมีความก้าวร้าวรุนแรงทางเพศ เพศที่ชอบธรรมคือรักต่างเพศ และเพศในสมรส การรักษานวลสงวนตัวเป็นหน้าที่ของผู้หญิง การท้อเมื่อไม่พร้อม และการทำแท้ง เป็นปัญหาของวัยรุ่นใจแตก ผู้หญิงดีหรือไม่ดีดูกันที่เรื่องเพศ คน

ไม่รักดี คือคนที่เสี่ยงต่อโรคเอดส์ ความรุนแรงทางเพศเกี่ยวข้องกับปัญหาทางจิต และ “ลึนกับ ฟัน” เป็นเรื่องธรรมดา

2) ระดับของการสื่อสารเรื่องเพศในประเด็นที่ควรพูด ซึ่งเป็นเรื่องเพศที่เคยได้ถูกสื่อสารในแง่มุมมองอื่น ซึ่งส่งผลต่อความเข้าใจที่ผิดพลาด หรือเกิดอคติในเรื่องเพศ ซึ่งหากมีการปรับปรุงความหมายและสร้างวาทกรรมของเรื่องเพศในประเด็นเหล่านี้เสียใหม่ จะทำให้เรื่องเพศที่สื่อสารนั้นเป็นไปอย่างรอบด้านและปัญญา เหตุที่ประเด็นเหล่านี้เป็นเรื่องที่ควรศึกษาเนื่องจากบางเรื่องเป็นเรื่องใหม่ซึ่งต้องอาศัยองค์ความรู้จากแนวคิดทฤษฎีที่หลากหลาย เป็นแบบสหสาขาวิชา ข้อสรุปจากงานวิจัย และประสบการณ์เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเดิม

3) เรื่องเพศที่ถูกจัดลำดับว่าเป็นเรื่องเพศที่ควรศึกษาได้แก่ เพศที่มีคุณธรรม คือ จุดเริ่มต้นของความรับผิดชอบทางเพศ ความรุนแรงทางเพศในครอบครัว ไม่ใช่เรื่องส่วนตัว การตั้งท้องเมื่อไม่พร้อมและการทำแท้ง เป็นทางเลือกเพื่อสุขภาพของผู้หญิง รู้เท่าทันเรื่องเพศ ไม่ใช่รู้เพียงการป้องกันโรค รักเดียวใจเดียวไม่ใช่คำตอบสุดท้ายของการป้องกันเอดส์ การมีอำนาจในการควบคุมเนื้อตัวร่างกายของตนเอง และภาพโป๊เปลือยไม่จำเป็นต้องนำไปสู่การมรณเสมอไป เรื่องเพศที่ต้องพูดซึ่งเป็นการสื่อสารในระดับที่ชัดเจนที่สุด ได้แก่ เพศเกี่ยวพันกับโรคและความเป็นความตาย เพศที่สัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรง สิทธิทางเพศ และการประกอบสร้างความเป็นจริงทางเพศ

จากปัญหาการสื่อสารเรื่องเพศในสังคมไทยที่เป็นอยู่ในปัจจุบันผู้วิจัยได้นำมาเป็นกรอบในการศึกษาเนื้อหาเรื่องเพศศึกษาสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในครั้งนี้

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

มนัสวีณี จันทะเลิศ (2546) พบว่าการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของเด็กและเยาวชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ร้อยละ 54.1 เด็กๆ ดูรายการของผู้ใหญ่ ร้อยละ 27.8 ไม่ดู และร้อยละ 18.1 ไม่มีความเห็น สอดคล้องกับผลการสำรวจความคิดเห็นเรื่องพฤติกรรมการรับชมโทรทัศน์ในกลุ่มเด็กนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5-6 จังหวัดบุรีรัมย์และศรีสะเกษ ของมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก (2546) พบว่า วันจันทร์ถึงศุกร์ เด็กจะเปิดรับชมโทรทัศน์ในช่วงเวลาค่ามากที่สุด

ชไมพร ชุมพลกรัง (2536) พบว่าเนื้อหาหารายการที่นักเรียนมัธยมศึกษาต้องการมากที่สุดคือเนื้อหาที่เกี่ยวกับบันเทิง เช่น ภาพยนตร์และดนตรี รองลงมาคือเนื้อหาหารายการที่เกี่ยวกับธรรมชาติและสัตว์ เนื้อหารายการที่ให้ความรู้และประสบการณ์ด้านกีฬา ด้านการแข่งขันประเภทต่างๆ เนื้อหาเกี่ยวกับเลือกสาขาวิชาในการศึกษา การแนะแนวอาชีพ การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวภายในประเทศ เนื้อหาเกี่ยวกับการเสริมความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์ สุขภาพอนามัย การปรับตัวให้เข้ากับสังคมและสิ่งแวดล้อม การศึกษาต่อในหรือต่างประเทศ ประวัติศาสตร์ชาติไทย โบราณสถานและโบราณวัตถุ บุคคลที่ประสบความสำเร็จในชีวิตด้านต่างๆ และเนื้อหาหารายการที่เกี่ยวกับการเสริมเนื้อหาวิชาที่เรียนในหลักสูตรที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ตามลำดับ

วิธีการนำเสนอรายการที่นักเรียนมัธยมศึกษาต้องการมากที่สุด คือรายการที่เสนอการแสดงด้านบันเทิง และรายการที่เสนอเป็นภาพยนตร์การ์ตูน รายการที่เสนอหลายๆแบบรวมอยู่ในรายการเดียว รายการที่เสนอเป็นละคร รายการที่มีการเล่นเกมส์แล้วแจกรางวัล และรายการตอบปัญหา ความต้องการเกี่ยวกับผู้ดำเนินรายการนั้น ด้านจำนวนผู้ดำเนินรายการ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาต้องการผู้ดำเนินรายการผู้ชาย – หญิงมากที่สุด และรองลงมาคือผู้ดำเนินรายการคู่ผสมชายหญิง

การแต่งกายของผู้ดำเนินรายการที่นักเรียนมีความต้องการมากที่สุดคือผู้ดำเนินรายการที่แต่งกายสุภาพตามสมัยนิยม และแต่งกายตามแฟชั่นวัยรุ่น ลักษณะการแต่งกายของผู้ดำเนินรายการที่นักเรียนมีความต้องการน้อยที่สุด คือ การแต่งกายแบบง่ายๆ ไม่มีพิธีการ

ด้านความเป็นผู้มีชื่อเสียงหรือเป็นที่รู้จักมาก่อนของผู้ดำเนินรายการนักเรียนมัศึกษามีความต้องการ ผู้ดำเนินรายการไม่จำเป็นต้องมีชื่อเสียงใกล้เคียงกับผู้ดำเนินรายการที่มีชื่อเสียงมาก่อน และด้านรูปร่างหน้าตาเป็นปัจจัยสำคัญในการเป็นผู้ดำเนินรายการ และระดับอายุที่ต้องการมากที่สุดคือ อายุต่ำกว่า 25 ปี รองลงมาคืออายุ 26 – 40 ปี ระดับการศึกษาของผู้ดำเนินรายการนักเรียนมีความเห็นว่ามีการศึกษาในระดับใดก็ได้

ลักษณะการพูดของผู้ดำเนินรายการ นักเรียนมัธยมศึกษาต้องการผู้ดำเนินรายการที่พูดจาเร็ว เชื่อมั่น และใช้ศัพท์ทันสมัย ซึ่งใกล้เคียงกับผู้ดำเนินรายการที่พูดจาสุภาพ อ่อนโยน

ด้านเวลาในการนำเสนอรายการ มีความต้องการให้นำเสนอรายการในช่วงเวลา 17.00 น - 19.00 น. ในวันธรรมดา ส่วนในวันหยุด ช่วงเวลาที่นักเรียนต้องการให้มีการเสนอรายการมากที่สุด คือเวลา 8.00 น – 12.00 น.

ยุพา พูนขำ (2544) พบว่าการพัฒนาปัญหาสุขภาพของวัยรุ่น แบบองค์รวม (Holistic approach) เพื่อการส่งเสริม ป้องกัน และแก้ไขปัญหาอนามัยการเจริญพันธุ์ ในกลุ่มวัยรุ่น โดยใช้กลยุทธ์ดังต่อไปนี้ การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา การสอนทักษะชีวิต การให้บริการคำปรึกษาและบริการสุขภาพ

การพัฒนาอนามัยการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่น ต้องอาศัยสิ่งกระตุ้นที่หลากหลาย และต้องการพัฒนาแบบองค์รวม ดังนั้น การบรรจุเพศศึกษาไว้ในหลักสูตรเพียงอย่างเดียว จึงไม่ใช่สูตรสำเร็จ ที่จะทำให้อายุรุ่นได้รับการพัฒนา และมีภูมิคุ้มกันต่อปัญหาอนามัยการเจริญพันธุ์ การสอนเพศศึกษานอกหลักสูตร ในรูปแบบต่างๆ เช่น การจัดกิจกรรมค่าย การจัดกิจกรรมให้ความรู้ในโรงเรียน การให้ความรู้เรื่องเพศ โดยเจ้าหน้าที่สาธารณสุข การบูรณาการเรื่องเพศ เข้ากับการสอนทักษะชีวิต การให้คำปรึกษา การให้ความรู้เรื่อง การสอนเรื่องเพศแก่พ่อแม่ กิจกรรมเหล่านี้จะเป็นสิ่งกระตุ้นที่มีผลร่วมกัน ต่อการพัฒนาพฤติกรรมวัยรุ่นในเชิงบวก ต่อสถานการณ์ปัญหาอนามัยการเจริญพันธุ์ ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรประสานความร่วมมือ เพื่อพัฒนาวัยรุ่นให้เป็นกำลังสำคัญ ของชาติที่มีคุณภาพในอนาคต

ตรีณัฐ วีระเวสส์ (2539) พบว่าเยาวชนให้ความสนใจในสาระเพศศึกษามากกว่าช่องทาง การสื่อสาร สาระเพศศึกษาที่น่าเสนอทางสื่อมวลชนส่วนใหญ่ปรากฏออกมาในรูปแบบนามธรรม เช่น ทักษะคิด ค่านิยม การแสดงออกท่าทาง ความสัมพันธ์ และพฤติกรรม และเรื่องเพศศึกษาจะเป็นที่ยอมรับของคนในสังคมไทยในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางสื่อวิทยุกระจายเสียงในรูปแบบของการสื่อสาร 2 ทาง โดยใช้โทรศัพท์เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ผู้จัดการรายการเพศศึกษานี้ต้องเป็นผู้มีความรู้ในเรื่องเพศและสามารถสื่อสารได้ดี นอกจากนี้ต้องมีหน่วยงานหรือศูนย์บริการให้ความช่วยเหลือในด้านข้อมูล และช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวเนื่องกันหรือมีผลกระทบถึงกัน และกัน

งานวิจัยต่างประเทศ

SIECUS (2001) จากการวิจัยพบว่าประเด็นหลักที่ทำให้พ่อแม่และเยาวชน ร้อยละ 70 คอยกันในเรื่องเพศ และการให้ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาเนื่องมาจาก การพบเห็นประเด็น หรือ การชมรายการต่างๆ ในขณะที่รับชมโทรทัศน์ร่วมกัน

จากการศึกษาการรับชมรายการโทรทัศน์ของเยาวชน ของ Advocates for Youth in Washington, DC. พบว่า รูปแบบรายการโทรทัศน์ที่เป็นที่สนใจในด้านต่างๆของเยาวชนมีประเภทรายการดังนี้คือ

รายการเดี่ยวไมโครโฟน (Talk show) เป็นรายการที่ช่วยให้วัยรุ่นรับรู้ความเป็นไปของสังคม เรื่องของสุขภาพ และข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น

รายการข่าว และรายการโชว์ต่างๆ (News and entertainment shows) เป็นรายการที่เริ่มตั้งแต่ช่วงเช้า ไปจนถึงกลางคืน เยาวชนจะรับรู้ถึงความคิดเห็นที่แตกต่างๆของผู้อื่นในเรื่องต่างๆ ผ่านกราฟิก ข้อความ หรือเรื่องราวที่ปรากฏบนหน้าจอโทรทัศน์ผ่านรายการดังกล่าว

มิวสิกวิดีโอ (Music videos) ถึงแม้ว่าเป็นรายการที่ใช้เวลาเพียงไม่กี่นาที แต่รายการจะประกอบด้วยเสียงเพลงและภาพที่จะมีพลังเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารกับวัยรุ่นในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะการเรียนรู้เรื่องเพศ

รายการเพื่อการศึกษา (Education programs) เยาวชนจะได้เรียนรู้ และรับข้อมูลข่าวสารโดยตรงในเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างชัดเจนและครบถ้วน และสารจดจำ บันทึก พร้อมกับการอภิปรายเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ได้อย่างเสมอภาค

รายการสารคดี (Feature films) เป็นรายการที่เป็นที่นิยมทั้งวัยรุ่นและผู้ใหญ่ และเป็นรายการที่เยาวชนจะได้รับความรู้ ข่าวสารที่เข้าถึงได้ง่ายและมีความสนุกในการเรียนรู้

U.S. Centers for Disease Control and Prevention (CDC) (2003) พบว่าวัยรุ่นที่ได้เรียนเพศศึกษาอย่างเป็นระบบจะชะลอการมีเพศสัมพันธ์ออกไป ซึ่งข้อค้นพบนี้ตรงข้ามกับผลการศึกษาในอดีต วัยรุ่นชายร้อยละ 71 ที่ได้เรียนเพศศึกษาในโรงเรียน จะลดการมีเพศสัมพันธ์ก่อนอายุ 15 ปี และวัยรุ่นหญิงร้อยละ 59 ที่เรียนเพศศึกษา จะลดการมีเพศสัมพันธ์ก่อนอายุ 15 ปีเช่นกัน เพศศึกษายังทำให้วัยรุ่นชายใช้การคุมกำเนิดในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมากขึ้นอีกด้วย

Tricha Muller (1990) พบว่าการเรียนเพศศึกษากำลังจะส่งผลที่ดีมากกับผู้ที่มีความประพฤติเสี่ยงสูง และเพศศึกษามีผลน้อยมากต่อการชะลอการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชน สิ่งต่างไปจากเดิมของการเรียนเพศศึกษาในสหรัฐ คือในปัจจุบันนี้เพศศึกษามีการเปิดกว้างมากขึ้น และเริ่มสอนแก่นักเรียนในช่วงอายุที่น้อยลง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษารูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน และนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน การดำเนินการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. เลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
3. กำหนดและสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. เก็บรวบรวมข้อมูล
5. วิเคราะห์ข้อมูล
6. นำเสนอข้อมูล

ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ศึกษา ค้นคว้า และรวบรวมข้อมูล จากเอกสาร บทความ วารสาร งานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ อินเทอร์เน็ต ฐานข้อมูล และจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับรายการโทรทัศน์ เพื่อหาคำประกอบของรายการโทรทัศน์
2. ศึกษา ค้นคว้า และรวบรวมข้อมูล จากเอกสาร บทความ วารสาร งานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ อินเทอร์เน็ต ฐานข้อมูล และจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาเรื่องเพศศึกษา สำหรับเยาวชน
3. กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยตามหลักทฤษฎี และผลงานวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

- 1) ศึกษารูปแบบและองค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
- 2) ศึกษาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
- 3) นำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านโทรทัศน์การศึกษา ด้านจิตวิทยาวัยรุ่น และด้านการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาโดยวิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 15 ท่าน ซึ่งมีคุณสมบัติ ดังนี้

- 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านโทรทัศน์การศึกษา ต้องเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการออกแบบการผลิตรายการโทรทัศน์การศึกษา
- 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านด้านพฤติกรรมวัยรุ่นมีคุณสมบัติเป็นนักสังคมวิทยา นักจิตวิทยา มีประสบการณ์ด้านพฤติกรรม การเรียนรู้ สภาวะทางสังคมวัยรุ่น
- 3) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาโดยมีคุณสมบัติเป็นผู้มีความรู้เรื่องเพศศึกษา เป็นวิทยากรให้ความรู้ด้านเพศศึกษา เขียนบทความ หรือมีงานวิจัยด้านเพศศึกษา โดยแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้
 - 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านโทรทัศน์การศึกษา จำนวน 5 ท่าน
 - 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านด้านพฤติกรรมวัยรุ่น จำนวน 5 ท่าน
 - 3) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา จำนวน 5 ท่าน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
2. แบบสอบถามยืนยันความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
3. แบบประเมินและรับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ในครั้งนี้ มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือในการวิจัยดังนี้

1. แบบวิเคราะห์องค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
 - 1.1 ศึกษา วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา และศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดองค์ประกอบ
 - 1.2 นำแบบวิเคราะห์องค์ประกอบที่สร้างขึ้นเองเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และรายละเอียดอื่นๆ เพื่อปรับปรุงแก้ไข
 - 1.3 ผู้วิจัยทดลองใช้แบบวิเคราะห์องค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนกับกลุ่มตัวอย่าง 3 คน
 - 1.4 ปรับปรุงแก้ไข และเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง
 - 1.5 ได้แบบวิเคราะห์องค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนฉบับสมบูรณ์

2. แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน มีการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ขั้นตอนการสร้างดังนี้

- 2.1 นำผลการวิเคราะห์เนื้อหาด้านเพศศึกษาสำหรับเยาวชน และนำผลวิเคราะห์องค์ประกอบนำผลวิเคราะห์องค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในข้อที่ 1 มาสร้างเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
- 2.2 แบบสอบถาม มีทั้งหมด 2 ตอน ได้แก่
 - ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามปลายปิด แบบวัดองค์ประกอบหลักใช้แบบเลือก 2 คำตอบ คือ เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย และแบบวัดองค์ประกอบรองใช้แบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับ (Rating Scale) คือ

คะแนน 4	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
คะแนน 3	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
คะแนน 2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 ส่วนแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

2.3 นำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และตรวจสอบโดยผู้ทรง
เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้อง ความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และ
รายละเอียดเพื่อปรับปรุงแก้ไข

2.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ได้แก้ไขแล้วปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับ
ตัวแทนกลุ่มตัวอย่าง 3 ท่าน จากนั้นจึงนำไปปรับปรุงแก้ไข ได้แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

3. แบบสอบถามยืนยันความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์
การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

3.1 นำผลการวิเคราะห์สอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบ
รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในข้อที่ 1 มาสร้างเป็นแบบสอบถาม
ยืนยันความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา
สำหรับเยาวชน

3.2 แบบสอบถาม มีทั้งหมด 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามปลายปิดบอกช่วงการเลือกของผู้เชี่ยวชาญใน
แบบสอบถามความคิดเห็นในข้อที่ 1 และบอกระดับที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก ใช้แบบเลือก 2 คำตอบ
คือ ยืนยัน และแก้ไข

ตอนที่ 2 ส่วนแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3.3 นำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความถูกต้อง ความ
ตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และรายละเอียดเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ได้แก้ไขแล้วปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับ
ตัวแทนกลุ่มตัวอย่าง 3 ท่าน จากนั้นจึงนำไปปรับปรุงแก้ไข ได้แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

4. แบบประเมินและรับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับ
เยาวชน

4.1 นำผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถามทั้งหมดมาสร้างเป็นรูปแบบรายการ
โทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

4.2 สร้างแบบประเมินและรับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่อง
เพศศึกษาสำหรับเยาวชนจากองค์ประกอบหลัก และองค์ประกอบรอง โดยที่แบบประเมินและ
รับรองรูปแบบ มีทั้งหมด 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามปลายปิดเพื่อประเมินรูปแบบรายการโทรทัศน์
การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในภาพรวม ใช้แบบมาตราประมาณค่า 3 ระดับ (Rating
Scale) คือ

คะแนน 3	หมายถึง	ดี
คะแนน 2	หมายถึง	พอใช้
คะแนน 1	หมายถึง	ควรแก้ไข

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามปลายปิดเพื่อประเมินองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรองของรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ใช้แบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับ (Rating Scale) คือ

คะแนน 4	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
คะแนน 3	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
คะแนน 2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

4.3 นำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความถูกต้อง ความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และรายละเอียดเพื่อปรับปรุงแก้ไข

4.4 นำแบบประเมินและรับรองรูปแบบที่ได้แก้ไขแล้วปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับตัวแทนกลุ่มตัวอย่าง 3 ท่าน จากนั้นจึงนำไปปรับปรุงแก้ไข ได้แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการวิจัยแบ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อสร้างรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

1.1 รวบรวมข้อมูลรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเยาวชน

1.1.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

วิเคราะห์โดยใช้แบบวิเคราะห์องค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษา ด้วยการดูจากรายการจากนั้นบันทึกลงในตารางวิเคราะห์องค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษา

1.1.2 นำข้อมูลจากการวิเคราะห์ มาสังเคราะห์องค์ประกอบเพื่อหารูปแบบของรายการโทรทัศน์การศึกษา

1.1.3 วัตถุประสงค์ประกอบของรายการโทรทัศน์การศึกษา 7 ด้าน ได้แก่ ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา การนำเสนอรายการ การนำเสนอเนื้อหา เทคนิคการนำเสนอ การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย พิธีกรรายการ ความยาวของรายการ ช่วงเวลาในการนำเสนอและการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์

1.2 รวบรวมข้อมูลเนื้อหาด้านเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

1.2.1 ผู้วิจัยใช้ศึกษาเนื้อหาเพศศึกษา จากหลักสูตรเพศศึกษาสำหรับมัธยมศึกษาตอนต้น กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2544

1.2.2 ใ้เนื้อหาเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

2. ชั้นสร้างรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

2.1 นำข้อมูลที่วิเคราะห์จากขั้นตอนที่ 1.1.3 และ 1.2.2 มาสร้างเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ซึ่งเป็นแบบสอบถามทั้งปลายเปิดและปลายปิด

2.2 รับรององค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 ท่าน

2.3 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ แก้ไข และปรับปรุงองค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.4 นำข้อมูลที่วิเคราะห์จากขั้นตอนที่ 2.3 มาสร้างเป็นแบบสอบถามยืนยันความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

2.5 ยืนยันองค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน โดยการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 ท่าน (กลุ่มเดิมจากข้อที่ 2.2)

2.6 วิเคราะห์ผล แก้ไข และปรับปรุงองค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.7 ได้องค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

3. ชั้นนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

3.1 นำองค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน (ข้อที่ 2.7) ที่ได้มาสร้างเป็นรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

3.2 นำข้อมูลจากข้อ 3.1 มาสร้างแบบประเมินและรับรองรูปแบบองค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน สำหรับทรงคุณวุฒิ

3.3 ตรวจสอบรูปแบบที่สร้างสำเร็จ (ข้อ 3.1) โดยผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้ง 3 อย่าง ดังนี้

1) ผู้เชี่ยวชาญด้านโทรทัศน์การศึกษา ต้องเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการออกแบบ การผลิตรายการโทรทัศน์การศึกษา

2) ผู้เชี่ยวชาญด้านด้านพฤติกรรมวัยรุ่นมีคุณสมบัติเป็นนักสังคมวิทยา นักจิตวิทยามีประสบการณ์ด้านพฤติกรรม การเรียนรู้ สภาวะทางสังคมวัยรุ่น

3) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการศึกษาให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาโดยมีคุณสมบัติเป็นผู้มีความรู้เรื่องเพศศึกษา เป็นวิทยากรให้ความรู้ด้านเพศศึกษา เขียนบทความ หรือมีงานวิจัยด้านเพศศึกษา

3.4 วิเคราะห์ผล แก้ไขและปรับปรุงรูปแบบตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วจึงนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. แบบวิเคราะห์องค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

1.1 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสถิติ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

1.2 วิเคราะห์องค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน จัดทำรายการองค์ประกอบที่เหมาะสม และนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ และนำมาแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ

2. แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

2.1 ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามปลายปิด แบบวัดองค์ประกอบหลักใช้แบบเลือก 2 คำตอบ คือ เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage)

และแบบวัดองค์ประกอบรองใช้แบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับ (Rating Scale) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา โดยใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิตนั้นจะยึดเกณฑ์ตามที่ Best (1970 อ้างถึงใน ปรานี อมรรัตนศักดิ์, 2539) ได้เสนอแนะไว้ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.28 - 4.00	หมายความว่า	เป็นองค์ประกอบมีความสำคัญและเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.52 - 3.27	หมายความว่า	เป็นองค์ประกอบมีความสำคัญและเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.76 - 2.51	หมายความว่า	เป็นองค์ประกอบมีความสำคัญและเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 1.75	หมายความว่า	เป็นองค์ประกอบมีความสำคัญและเหมาะสมน้อยที่สุด

2.2 ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage)

3. แบบสอบถามยืนยันความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

3.1 ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามปลายปิด แบบวัดองค์ประกอบหลักใช้แบบเลือก 2 คำตอบ คือ ยืนยัน และแก้ไข วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage) นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3.2 ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา สำหรับเยาวชน วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage)

4. แบบประเมินและรับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

4.1 ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามปลายปิดเพื่อประเมินรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในภาพรวม ใช้แบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับ (Rating Scale) วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage)

4.2 ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามปลายปิดเพื่อประเมินองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรองของรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ใช้แบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับ (Rating Scale) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา โดยใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิตนั้นจะยึดเกณฑ์ตามที่ Best (1970 อ้างถึงใน ปราณี อมรรัตนศักดิ์, 2539) ได้เสนอแนะไว้ ดังนี้

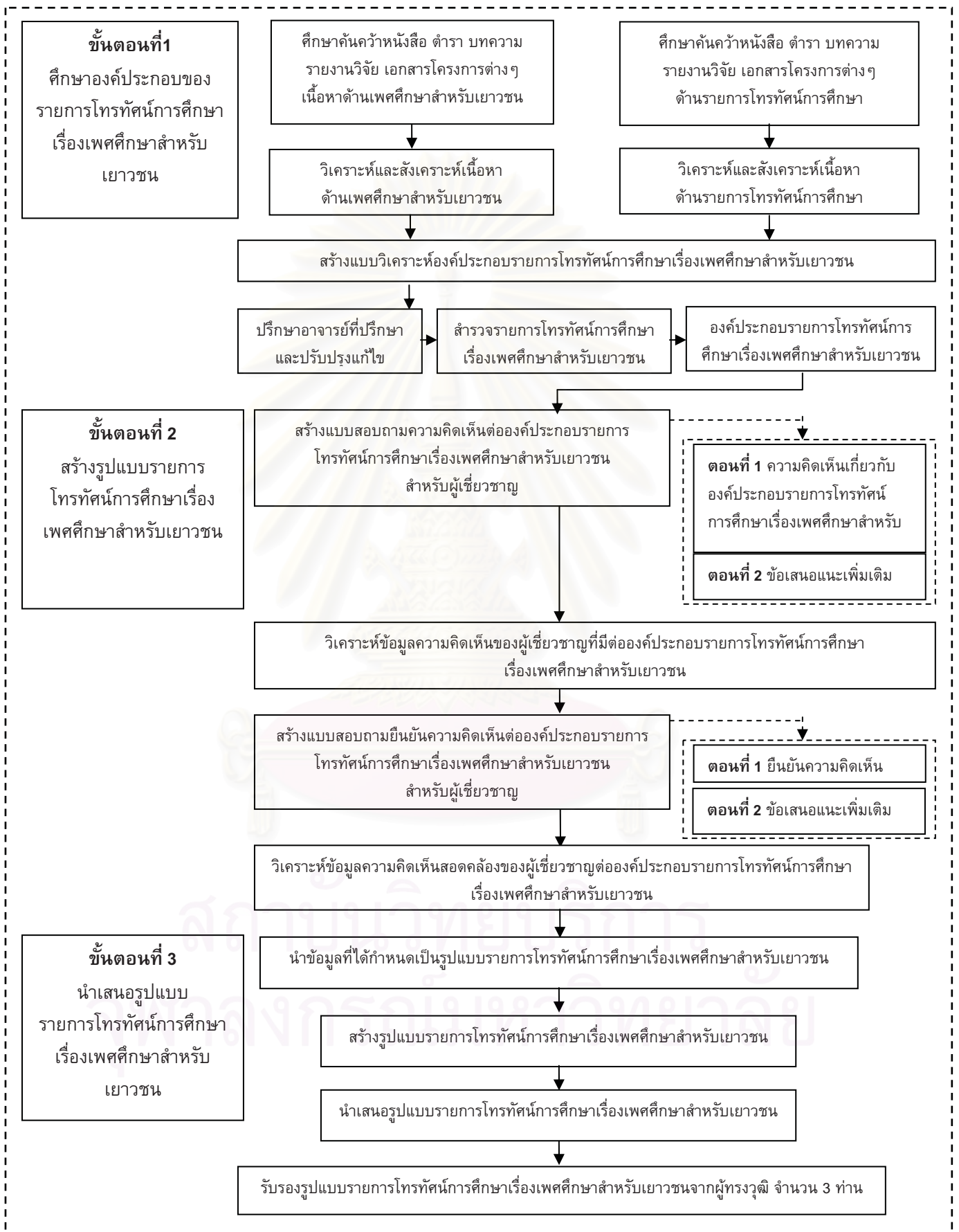
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.28 - 4.00	หมายความว่า	เป็นองค์ประกอบมีความสำคัญและเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.52 - 3.27	หมายความว่า	เป็นองค์ประกอบมีความสำคัญและเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.76 - 2.51	หมายความว่า	เป็นองค์ประกอบมีความสำคัญและเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 1.75	หมายความว่า	เป็นองค์ประกอบมีความสำคัญและเหมาะสมน้อยที่สุด

ข้อมูลที่เก็บได้จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 15 ท่าน คิดเป็นร้อยละ 100 ทั้ง 2 รอบ นำมาวิเคราะห์ตามวิธีการวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median: M.D.) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range: IR) โดยใช้เกณฑ์ในการเลือกความเหมาะสมจาก ระดับความเหมาะสมมากที่สุด คือ ค่า \bar{X} ระหว่าง 3.28 - 4.00 และมีค่าความสอดคล้อง (IR) คือ 0 ถึง 1 ตามลำดับ

การนำเสนอข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการนำเสนอตารางประกอบความเรียง และการนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนนั้น นำเสนอในรูปของแผนภูมิต่อเนื่อง (Flow Chart) ประกอบคำอธิบายแผนภูมิ

แผนผังที่ 4 แสดงแผนผังการสรุปขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน และนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ในด้านเนื้อหาสาระเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา การนำเสนอรายการ การนำเสนอเนื้อหา เทคนิคการนำเสนอ การเปิดโอกาสมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย พิธีกรรายการ ความยาวของรายการ และช่วงเวลาในการนำเสนอ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามชนิดปลายเปิดและปลายปิดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามกรอบแนวคิดของการวิจัยและผ่านการตรวจสอบโดย อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิเป็นจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content validity) และคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือวิจัยดังกล่าวไปเก็บข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญเป็นจำนวน 15 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านโทรทัศน์การศึกษาจำนวน 5 ท่าน ด้านพฤติกรรมวัยรุ่นจำนวน 5 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการศึกษาเรื่องเพศศึกษาจำนวน 5 ท่าน โดยดำเนินการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟาย

ข้อมูลที่เก็บได้จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 15 ท่าน คิดเป็นร้อยละ 100 ทั้ง 2 รอบ นำมาวิเคราะห์ตามวิธีการวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median: M.D.) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range: IR) ของแต่ละข้อคำถามด้วยโปรแกรม SPSS 10.0 สรุปเป็นตอนที่ 1 และตอนที่ 2 โดยเรียงลำดับค่ามัธยฐานจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดตามลำดับของขอบเขตที่ศึกษา และตารางสรุปผลการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยมีซิมิลเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของต้นแบบรับรองชิ้นงานวิจัยสรุปเป็นตอนที่ 3 ดังจะกล่าวสรุปผลรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 ท่าน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการยืนยันความคิดเห็นรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 ท่าน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ของผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 ท่าน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนจำนวน 15 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ แบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1. เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมในการนำเสนอในรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ส่วนที่ 2 รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ซึ่งประกอบด้วยด้านต่างๆ 7 ด้าน ได้แก่

- 2.1 ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา
- 2.2 การนำเสนอรายการ
- 2.3 การนำเสนอเนื้อหา
- 2.4 เทคนิคการนำเสนอ
- 2.5 การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย
- 2.6 พิธีกรรายการ
- 2.7 ความยาวของรายการ ช่วงเวลาในการนำเสนอ และการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูล

เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ยรายข้อแต่ละรายการ ดังนี้

3.28 - 4.00 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าเหมาะสมมากที่สุด

2.52 - 3.27 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าเหมาะสมมาก

1.76 - 2.51 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าเหมาะสมน้อย

1.00 - 1.75 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าเหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการพิจารณาค่าความสอดคล้องกันของคำตอบกำหนดได้ดังนี้

ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ตั้งแต่ 0.01-0.99 ถือว่า คำตอบมีความเห็นคล้อยตามกันสูงมาก

ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ตั้งแต่ 1.00-1.99 ถือว่า คำตอบมีความเห็นคล้อยตามกันสูง

ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ตั้งแต่ 2.00-2.99 ถือว่า คำตอบมีความเห็นคล้อยตามกันต่ำ

ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไปถือว่า คำตอบไม่มีความเห็นคล้อยตามกัน

การวิเคราะห์ผลการวิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณารูปแบบรายการโทรทัศน์ การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่ผู้เชี่ยวชาญให้ระดับความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก มีค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมากและสูงตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมในการนำเสนอใน
รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ตารางที่ 6 ความถี่ ร้อยละ มัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของความคิดเห็นของ
ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
ด้านเนื้อหาสาระเพศศึกษา

เนื้อหาสาระ	เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ			
1.ด้านพัฒนาการทางเพศ (Sexual Development)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
2.ด้านสุขอนามัยทางเพศ (Sexual Health)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
3.ด้านสัมพันธภาพ (Relationship)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
4.ด้านพฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behaviors)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
5.ด้านทักษะส่วนบุคคล (Personal Skill)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
6.ด้านสังคมและวัฒนธรรม (Society and Culture)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
7.ด้านบทบาททางเพศ (Gender Role)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก

จากตารางที่ 6 พบว่าผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเห็นด้วยกับการเสนอเนื้อหาสาระเพศศึกษา
ทุกเนื้อหาในรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนกล่าวคือ เนื้อหาด้าน
พัฒนาการทางเพศ มีค่าร้อยละเท่ากับ 100 เนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ มีค่าร้อยละเท่ากับ
100 เนื้อหาด้านสัมพันธภาพ มีค่าร้อยละเท่ากับ 100 เนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ มีค่าร้อยละ
เท่ากับ 100 เนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล มีค่าร้อยละเท่ากับ 100 เนื้อหาด้านสังคมและ
วัฒนธรรม มีค่าร้อยละเท่ากับ 100 เนื้อหาด้านบทบาททางเพศ มีค่าร้อยละเท่ากับ 100 และทุก
ข้อมีค่าความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับสูงมาก

ส่วนที่ 2 รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ซึ่งประกอบด้วยด้านต่างๆ 7 ด้าน คือ ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา การนำเสนอรายการ การนำเสนอเนื้อหา เทคนิคการนำเสนอ การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย พิธีกรรายการ และความยาวของรายการ ช่วงเวลาในการนำเสนอ และการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละด้านดังประเด็นต่างๆตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศ

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	1.87	0.99	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	2.73	0.80	มาก	3.00	1	สูง
3. อภิปราย (Panel discussion)	2.73	0.88	มาก	3.00	1	สูง
4. เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.87	1.19	มาก	3.00	2	ต่ำ
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.73	0.46	มากที่สุด	4.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	2.53	0.92	มาก	3.00	1	สูง
7. การสาธิต (Demonstration)	3.00	0.85	มาก	3.00	1	สูง
8. ละคร (Drama program)	3.47	0.64	มากที่สุด	4.00	1	สูง
9. การ์ตูน	3.73	0.46	มากที่สุด	4.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	2.47	0.74	ปานกลาง	3.00	1	สูง

จากตารางที่ 7 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ การนำเสนอแบบสารคดี และการนำเสนอแบบการ์ตูน ($\bar{X} = 3.73$, S.D. = 0.46) ความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ ละคร ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.64) ความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ การสาริต ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.85) ความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง ส่วนเกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 1.19) ความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ รองลงมาคือ สนทนาและสัมภาษณ์ เท้ากับอภิปราย ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 0.80 และ 0.88 ตามลำดับ) ความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ ส่วนเพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 2.53$, S.D. = 0.92) ความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ส่วนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 2.47$, S.D. = 0.74) ความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 1.87$, S.D. = 0.99) ความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	1.93	0.80	ปานกลาง	3.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	2.73	0.80	มาก	3.00	1	สูง
3. อภิปราย (Panel discussion)	2.87	0.99	มาก	4.00	2	ต่ำ
4. เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.93	1.03	มาก	4.00	2	ต่ำ
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.50	0.51	มากที่สุด	3.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	2.40	0.74	ปานกลาง	2.00	1	สูง
7. การสาธิต (Demonstration)	3.13	0.74	มาก	3.00	1	สูง
8. ละคร (Drama program)	3.60	0.63	มากที่สุด	1.00	1	สูง
9. การ์ตูน	3.47	0.74	มากที่สุด	2.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	2.53	0.92	มาก	3.00	1	สูง

จากตารางที่ 8 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านองค์ประกอบด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศสำหรับเยาวชนมากที่สุด คือ ละคร ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.63) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ สารคดี ($\bar{X} = 3.50$, S.D. = 0.51) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการ์ตูน ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ การสาธิต ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาเกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.03) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ การอภิปราย ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 0.99) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ ส่วนสนทนาและสัมภาษณ์ ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง การแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 2.53$, S.D. = 0.92) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ เพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 2.40$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 1.93$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาตามสัมพันธภาพ

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาตามสัมพันธภาพ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	1.73	0.80	น้อย	2.00	1	สูง
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	2.93	0.80	มาก	3.00	0	สูงมาก
3. อภิปราย (Panel discussion)	3.13	0.92	มาก	3.00	1	สูง
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and quiz show)	2.40	1.06	ปานกลาง	3.00	2	ต่ำ
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.07	0.46	มาก	3.00	0	สูงมาก
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	2.67	0.72	มาก	3.00	1	สูง
7. การสาธิต (Demonstration)	2.87	0.92	มาก	3.00	2	ต่ำ
8. ละคร (Drama program)	3.87	0.35	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
9. การ์ตูน	3.34	0.90	มากที่สุด	4.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	2.80	1.01	มาก	3.00	2	ต่ำ

จากตารางที่ 9 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาตามสัมพันธภาพสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ ละคร ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.35) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือ การ์ตูน ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.90) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และอภิปราย ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = 0.92) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาตามสัมพันธภาพสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ สารคดี ($\bar{X} = 3.07$, S.D. = 0.46) การสนทนาและสัมภาษณ์ ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก การสาธิต ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 0.92) และการแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 1.01) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ เพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 2.67$, S.D. = 0.72) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาตามสัมพันธภาพสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.40$, S.D. = 1.06) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ และการบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 1.73$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	2.07	1.03	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	3.20	0.56	มาก	3.00	1	สูง
3. อภิปราย (Panel discussion)	3.27	0.70	มาก	3.00	1	สูง
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.13	0.92	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.27	0.59	มาก	3.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	3.00	0.76	มาก	3.00	2	ต่ำ
7. การสาธิต (Demonstration)	2.67	1.47	มาก	3.00	2	ต่ำ
8. ละคร (Drama program)	3.80	0.41	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
9. การ์ตูน	3.40	0.83	มากที่สุด	4.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	2.87	0.74	มาก	3.00	0	สูงมาก

จากตารางที่ 5 พบว่าพบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ ละคร ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.41) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือ การ์ตูน ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.90) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ อภิปราย และ สารคดี ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.70 และ 0.59) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ การสนทนาและสัมภาษณ์ ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.56) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง เพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.76) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ ส่วนการแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก การสาธิต ($\bar{X} = 2.67$, S.D. = 1.47) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.13$, S.D. = 0.92) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ และการบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 2.07$, S.D. = 1.03) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	2.07	0.88	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	3.33	0.62	มากที่สุด	3.00	1	สูง
3. อภิปราย (Panel discussion)	3.47	0.74	มากที่สุด	4.00	1	สูง
4. เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.40	0.91	ปานกลาง	3.00	1	ต่ำ
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.27	0.70	มาก	3.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	2.87	0.74	มาก	3.00	1	สูง
7. การสาธิต (Demonstration)	2.87	1.13	มาก	3.00	2	ต่ำ
8. ละคร (Drama program)	3.67	0.49	มากที่สุด	4.00	1	สูง
9. การ์ตูน	3.33	0.82	มากที่สุด	4.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	2.93	0.80	มาก	3.00	0	สูงมาก

จากตารางที่ 11 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคลสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ ละคร ($\bar{X} = 3.67$, S.D. = 0.49) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ อภิปราย ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการสนทนาและสัมภาษณ์ เท่ากับการ์ตูน ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 0.62 และ 0.82) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคลสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ สารคดี ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.70) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง การแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก เพลงหรือดนตรีและการสาธิต ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 0.74 และ 1.13 ตามลำดับ) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงและต่ำ ตามลำดับ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคลสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.40$, S.D. = 0.91) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ และการบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 2.07$, S.D. = 0.88) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรม

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรม	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	2.00	0.93	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	3.20	0.77	มาก	3.00	1	สูง
3. อภิปราย (Panel discussion)	3.33	0.90	มากที่สุด	4.00	1	สูง
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.53	0.99	มาก	3.00	1	สูง
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.47	0.74	มากที่สุด	4.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	2.93	0.80	มาก	3.00	2	ต่ำ
7. การสาธิต (Demonstration)	2.73	0.96	มาก	3.00	2	ต่ำ
8. ละคร (Drama program)	3.80	0.41	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
9. การ์ตูน	3.20	0.77	มาก	3.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	3.00	1.00	มาก	3.00	2	ต่ำ

จากตารางที่ 12 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรมสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ ละคร ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.41) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ สารคดี ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการอภิปราย ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 0.90) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรมสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ การ์ตูน ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.77) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมา คือ การสนทนาและสัมภาษณ์ ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.77) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง การแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 1.00) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ เพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ การสาธิต ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 0.96) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.53$, S.D. = 0.99) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรมสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ บรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 2.00$, S.D. = 0.93) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาต้นบทบาททางเพศ

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาต้นบทบาททางเพศ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	2.00	0.93	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	3.00	0.93	มาก	3.00	2	ต่ำ
3. อภิปราย (Panel discussion)	3.40	0.83	มากที่สุด	4.00	1	สูง
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.27	0.80	ปานกลาง	2.00	1	สูง
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.33	0.72	มากที่สุด	3.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	3.00	0.85	มาก	3.00	1	สูง
7. การสาธิต (Demonstration)	2.93	0.96	มาก	3.00	2	ต่ำ
8. ละคร (Drama program)	3.87	0.35	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
9. การ์ตูน	3.20	0.86	มาก	3.00	2	ต่ำ
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	3.07	0.96	มาก	3.00	2	ต่ำ

จากตารางที่ 13 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาต้นบทบาททางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ ละคร ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.35) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือ อภิปราย ($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 0.83) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และสารคดี ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 0.72) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาต้นบทบาททางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ การ์ตูน ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.86) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ การแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 3.07$, S.D. = 0.96) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ ส่วนการสนทนาและสัมภาษณ์เท่ากับ เพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.93 และ 0.85) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ การสาธิต ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.96) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาต้นบทบาททางเพศสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.27$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 2.00$, S.D. = 0.93) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านการนำเสนอรายการโทรทัศน์ การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

การนำเสนอรายการ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. ควรมีการนำเสนอรายการหลายรูปแบบ โดยแบ่งเป็นช่วงต่อการออกอากาศ 1 ตอน	3.00	1.13	มาก	3.00	2	ต่ำ
2. ควรมีการนำเสนอ สัมภาษณ์ เยาวชน หรือบุคคลที่เป็นตัวอย่างที่ดี ในรายการ	3.47	0.74	มากที่สุด	4.00	1	สูง
3. ผู้ร่วมรายการควรเป็น ดารา นักร้อง หรือ บุคคลที่มีชื่อเสียง	2.67	0.72	มาก	3.00	1	สูง
4. การนำเสนอรายการต้องให้เห็นเป็นจริงจัง	2.80	0.68	มาก	3.00	1	สูง
5. การนำเสนอรายการต้องให้อารมณ์ด้วย ภาพและเสียง	3.20	0.77	มาก	3.00	1	สูง
6. การนำเสนอรายการต้องสร้างความเข้าใจ ในเรื่องเพศอย่างชัดเจนแก่กลุ่มเป้าหมาย	3.73	0.59	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
7. การนำเสนอรายการต้องชี้ความเป็นเหตุ เป็นผลเชิงวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับ เพศศึกษาอย่างเข้าใจ	3.53	0.83	มากที่สุด	4.00	1	สูง
8. การนำเสนอรายการต้องสร้างการจูงใจให้ ปฏิบัติตาม	3.53	0.74	มากที่สุด	4.00	1	สูง
9. การนำเสนอรายการควรสร้างบรรยากาศ สบายๆ แก่ผู้ชมกลุ่มเป้าหมาย	3.73	0.59	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
10. ผู้อุปถัมภ์รายการเป็นผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับ เพศ เช่น ถุงยางอนามัย ยาเม็ดคุมกำเนิด อุปกรณ์ตรวจครรภ์	1.93	0.88	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 14 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเสนอรายการโทรทัศน์ การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด 5 ลักษณะ คือ การนำเสนอรายการ ต้องสร้างความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างชัดเจนแก่กลุ่มเป้าหมาย และการนำเสนอรายการควร สร้างบรรยากาศสบายๆ แก่ผู้ชมกลุ่มเป้าหมาย ($\bar{X} = 3.73$, S.D. = 0.59) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมา คือ การนำเสนอรายการต้องสร้างการจูงใจให้ปฏิบัติตาม ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการนำเสนอรายการต้องชี้ชัดความเป็นเหตุเป็นผลเชิงวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเพศศึกษาอย่างเข้าใจ ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = 0.83) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่อง เพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ การนำเสนอรายการต้องให้อารมณ์ด้วยภาพและ เสียง ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.77) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ มีการนำเสนอ รายการหลายรูปแบบ โดยแบ่งเป็นช่วงต่อการออกอากาศ 1 ตอน ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 1.13) ค่า ความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ ส่วนการนำเสนอรายการต้องให้เห็นเป็นจริงจัง ($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 0.68) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และผู้ร่วมรายการควรเป็น ดารา นักร้อง หรือบุคคลที่มีชื่อเสียง ($\bar{X} = 2.67$, S.D. = 0.72) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่อง เพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ ผู้อุปถัมภ์รายการเป็นผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูยงอนามัย ยาเม็ดคุมกำเนิด อุปกรณ์ตรวจครรภ์ ($\bar{X} = 1.93$, S.D. = 0.88) ค่าความ สอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านการนำเสนอเนื้อหารายการโทรทัศน์ การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

การนำเสนอเนื้อหา	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความสอดคล้อง
1. ควรมีการนำเสนอเนื้อหา 1 ประเด็นหลักต่อการออกอากาศ 1 ตอน	3.47	0.64	มากที่สุด	4.00	1	สูง
2. การนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศเป็นเรื่องลึกลับ ชวนให้อยากรู้ อยากติดตาม	2.27	1.03	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
3. การนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศให้ดูน่ากลัว	1.00	0	น้อย	1.00	0	สูงมาก
4. การนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษาทางบวกเท่านั้น	2.27	0.96	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
5. การนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษาทางลบ เช่น ห้ามมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเพราะจะทำให้เกิดผลเสียตามมา	1.93	0.80	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
6. นำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษา ทั้งในทางบวกและลบ เพื่อชี้ทั้งผลดีและผลไม่ดีที่จะเกิดตามมา	3.80	0.41	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
7. รูปแบบเนื้อหารายการต้องสร้างความน่าเชื่อถือ	3.73	0.46	มากที่สุด	4.00	1	สูง

จากตารางที่ 15 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเสนอเนื้อหารายการสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด 3 ลำดับ คือ นำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษา ทั้งในทางบวกและลบ เพื่อชี้ทั้งผลดีและผลไม่ดีที่จะเกิดตามมา ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.41) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือรูปแบบเนื้อหา รายการต้องสร้างความน่าเชื่อถือ ($\bar{X} = 3.73$, S.D. = 0.46) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และควรมีการนำเสนอเนื้อหา 1 ประเด็นหลักต่อการออกอากาศ 1 ตอน ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.64) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ การนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศเป็นเรื่องลึกลับ ชวนให้อยากรู้ อยากติดตาม ($\bar{X} = 2.27$, S.D. = 1.03) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ และการนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษาทางบวกเท่านั้น ($\bar{X} = 2.27$, S.D. = 0.96) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับน้อย คือ การนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศให้ดูน่ากลัว มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.27, S.D. = 0$) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านเทคนิคการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

เทคนิคการนำเสนอ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความสอดคล้อง
1. นำเสนอสาระเพียงบางส่วนเพื่อให้ดูน่าติดตาม	2.20	0.77	ปานกลาง	2.00	1	สูง
2. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยภาพ เสียง หรือ ตัวอักษรประกอบกราฟิก ที่โดดเด่น	3.67	0.62	มากที่สุด	4.00	1	สูง
3. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยเสียงประกอบ	3.40	0.63	มากที่สุด	3.00	1	สูง
4. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยคำบรรยายประกอบ (Caption)	3.13	0.83	มาก	3.00	1	สูง
5. นำเสนอรายการด้วยภาพและเสียงที่ราบเรียบตลอดรายการ	1.20	0.41	น้อย	1.00	0	สูงมาก
6. นำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องทั้งหมดก่อนให้รายละเอียดของเรื่อง	2.73	1.10	มาก	3.00	2	ต่ำ
7. นำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องหลังการให้รายละเอียดของเรื่อง	3.20	0.77	มาก	3.00	1	สูง
8. นำเสนอภาพรวมของเรื่องเพื่อเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหารายการ	3.27	0.70	มาก	3.00	1	สูง

จากตารางที่ 16 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเทคนิคการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยภาพ เสียง หรือ ตัวอักษรประกอบ กราฟิก ที่โดดเด่น ($\bar{X} = 3.67$, S.D. = 0.62) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยเสียงประกอบ ($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 0.63) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเทคนิคการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ นำเสนอภาพรวมของเรื่องเพื่อเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหารายการ ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.70) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ นำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องหลังการให้รายละเอียดของเรื่อง ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.77) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง การนำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยคำบรรยายประกอบ (Caption) ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = 0.83) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการนำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องทั้งหมดก่อนให้รายละเอียดของเรื่อง ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 1.10) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเทคนิคการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ นำเสนอสาระเพียงบางส่วนเพื่อให้ดูน่าติดตาม ($\bar{X} = 2.20$, S.D. = 0.77) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และ นำเสนอรายการด้วยภาพและเสียงที่ราบเรียบตลอดรายการ ($\bar{X} = 1.20$, S.D. = 0.41) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

การเปิดโอกาสการให้มีส่วนร่วม ของกลุ่มเป้าหมาย	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. ไม่ควรสร้างการมีส่วนร่วมของเยาวชน ในขณะออกอากาศ เนื่องจากอาจสร้าง ความขัดแย้ง	1.13	0.35	น้อย	1.00	0	สูงมาก
2. เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการ เปิดรับการแสดงความคิดเห็นผ่าน ไปรษณีย์บัตร การส่งข้อความผ่านมือ ถือ การโทรศัพท์เข้ามาในรายการ	3.73	0.46	มากที่สุด	4.00	1	สูง
3. เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมใน รายการโดยการให้กลุ่มเยาวชนเข้ามามี ส่วนร่วมในการผลิตรายการ	3.60	0.51	มากที่สุด	4.00	1	สูง
4. เปิดโอกาสให้เยาวชนกลุ่มเป้าหมาย สามารถแสดงความคิดเห็นหรือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น	3.80	0.41	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
5. รายการโทรทัศน์เกี่ยวกับเพศศึกษาควร จัดกิจกรรมตามมาหลังจากออกอากาศ แล้ว เช่น จัดค่ายเยาวชนเกี่ยวกับ เพศศึกษา	3.60	0.51	มากที่สุด	4.00	1	สูง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 17 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด 4 อันดับ คือ เปิดโอกาสให้เยาวชนกลุ่มเป้าหมายสามารถแสดงความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.41) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือ เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการเปิดรับการแสดงความคิดเห็นผ่านไปรษณีย์บัตร การส่งข้อความผ่านมือถือ การโทรศัพท์เข้ามาในรายการ ($\bar{X} = 3.73$, S.D. = 0.46) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในรายการโดยการให้กลุ่มเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตรายการ และรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับเพศศึกษาควรจัดกิจกรรมตามมาหลังจากออกอากาศแล้ว เช่น จัดค่ายเยาวชนเกี่ยวกับเพศศึกษา ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.51) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับน้อย คือ ไม่ควรสร้างการมีส่วนร่วมของเยาวชนในขณะออกอากาศ เนื่องจากอาจสร้างความขัดแย้ง ($\bar{X} = 1.13$, S.D. = 0.35) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัชฌิม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการ
สำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านพิธีกรรายการโทรทัศน์การศึกษา
เรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

พิธีกรรายการ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. การนำเสนอรายการไม่จำเป็นต้องมีพิธีกร	1.87	0.64	ปานกลาง	2.00	1	สูง
2. พิธีกรรายการควรอยู่ในวัยเดียวกับกลุ่ม ผู้ชมคือวัยรุ่น	3.00	0.76	มาก	3.00	0	สูงมาก
3. พิธีกรรายการควรเป็นดารานักร้องที่มี ชื่อเสียงหรือคนดัง	2.40	0.74	ปานกลาง	3.00	1	สูง
4. พิธีกรรายการเป็นใครก็ได้	2.00	0.85	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
5. พิธีกรรายการควรเป็นแพทย์ที่มีความรู้ เรื่องเพศศึกษา	2.60	0.74	มาก	3.00	1	สูง
6. พิธีกรรายการควรเป็นผู้ที่มีความสามารถ ถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา	3.47	0.92	มากที่สุด	4.00	1	สูง

จากตารางที่ 18 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านพิธีกรรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ พิธีกรรายการควรเป็นผู้ที่มีความสามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.92) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านพิธีกรรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ พิธีกรรายการควรอยู่ในวัยเดียวกับกลุ่มผู้ชมคือวัยรุ่น ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.76) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือ พิธีกรรายการควรเป็นดารานักร้องที่มีชื่อเสียงหรือคนดังและพิธีกรรายการควรเป็นแพทย์ที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษา ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านพิธีกรรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ พิธีกรรายการควรเป็นดารานักร้องที่มีชื่อเสียง หรือคนดัง ($\bar{X} = 2.40$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ พิธีกรรายการเป็นใครก็ได้ ($\bar{X} = 2.00$, S.D. = 0.85) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ และการนำเสนอรายการไม่จำเป็นต้องมีพิธีกร ($\bar{X} = 1.87$, S.D. = 0.64) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 19 ค่าความถี่ และร้อยละ ของผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ต่อต้าน
ความยาวในการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ความยาวในการนำเสนอรายการ	ความถี่	ร้อยละ
15 นาที	3	20.0
25 นาที	1	6.7
30 นาที	7	46.7
40 นาที	2	13.3
อื่นๆ 60 นาที	2	13.3
รวม	15	100.0

จากตารางที่ 19 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าด้านความยาวในการนำเสนอรายการควรมีความยาวในการ นำเสนอรายการในการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ในความยาว 30 นาที มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.7 รองลงมาคือ 15 นาที คิดเป็นร้อยละ 20 ความยาว 40 นาที เท่ากับอื่นๆ คือ 60 นาที คิดเป็นร้อยละ 13.3 และ 25 นาที น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.7

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20 ค่าความถี่ และร้อยละ ของผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ต่อต้าน
 ช่วงเวลาในการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ช่วงเวลานำเสนอรายการ	ความถี่	ร้อยละ
1. ช่วงเช้า 06.00น. – 07.00น.	1	6.7
2. ช่วงเย็น 16.00 - 18.00 น.	2	13.3
3. ช่วงค่ำ 18.00 - 22.00 น.	8	53.3
4. ช่วงดึก 22.00 น. เป็นต้นไป	3	20.0
5. อื่นๆ ช่วงเวลาใดก็ได้ตามความเหมาะสม	1	6.7
รวม	15	100.0

จากตารางที่ 20 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าด้านช่วงเวลาในการนำเสนอ
 รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในช่วงเวลาค่ำ 18.00น. - 22.00 น.
 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.3 รองลงมา คือ ช่วงดึก 22.00 น. เป็นต้นไป คิดเป็นร้อยละ 20 ช่วง
 เย็น 16.00 - 18.00 น. คิดเป็นร้อยละ 13.3 และ ช่วงเช้า 06.00น. - 07.00น. เท่ากับอื่นๆ คือ
 ช่วงเวลาใดก็ได้ตามความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 6.7

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 ค่าความถี่ และร้อยละ ของผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ต่อต้านการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

การจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์เพศศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
1. รายการทั่วไปที่เหมาะสมกับผู้ชมทุกเพศทุกวัย	5	33.3
2. รายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี	8	53.3
3. ขึ้นอยู่กับเนื้อหาหรือประเด็นที่จะนำเสนอ	2	13.3
รวม	15	100.0

จากตารางที่ 21 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ควรจัดอยู่ในประเภทรายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.3 รองลงมาคือ จัดอยู่ในประเภทรายการทั่วไปที่เหมาะสมกับผู้ชมทุกเพศทุกวัย คิดเป็นร้อยละ 33.3 และขึ้นอยู่กับเนื้อหาหรือประเด็นที่จะนำเสนอ คิดเป็นร้อยละ 13.3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการยืนยันความคิดเห็นรูปแบบรายการโทรทัศน์ การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการยืนยันความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์
การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 ท่าน ได้รับแบบสอบถาม
กลับคืนจำนวน 15 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ
ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์

แบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมในการนำเสนอใน
รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ส่วนที่ 2 รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ซึ่ง
ประกอบด้วยด้านต่างๆ 7 ด้าน ได้แก่

- 2.1 ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา
- 2.2 การนำเสนอรายการ
- 2.3 การนำเสนอเนื้อหา
- 2.4 เทคนิคการนำเสนอ
- 2.5 การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย
- 2.6 พิธีกรรายการ
- 2.7 ความยาวของรายการ ช่วงเวลาในการนำเสนอ และการจัด
เรตติ้งรายการโทรทัศน์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมในการนำเสนอใน รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ตารางที่ 22 ความถี่ ร้อยละ มัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของความคิดเห็นของ
ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับ
เยาวชนด้านเนื้อหาสาระเพศศึกษา

เนื้อหาสาระ	เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		Median	I.R.	ระดับ ความ สอดคล้อง
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ			
1.ด้านพัฒนาการทางเพศ (Sexual Development)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
2.ด้านสุขอนามัยทางเพศ (Sexual Health)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
3.ด้านสัมพันธภาพ (Relationship)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
4.ด้านพฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behaviors)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
5.ด้านทักษะส่วนบุคคล (Personal Skill)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
6.ด้านสังคมและวัฒนธรรม (Society and Culture)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก
7.ด้านบทบาททางเพศ (Gender Role)	15	100.0	0	0	1.00	0	สูงมาก

จากตารางที่ 22 พบว่าผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเห็นด้วยกับการเสนอเนื้อหาสาระเพศศึกษา
ทุกเนื้อหาในรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนกล่าวคือ เนื้อหาด้าน
พัฒนาการทางเพศ มีค่าร้อยละเท่ากับ 100 เนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ มีค่าร้อยละเท่ากับ
100 เนื้อหาด้านสัมพันธภาพ มีค่าร้อยละเท่ากับ 100 เนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ มีค่าร้อย
ละเท่ากับ 100 เนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล มีค่าร้อยละเท่ากับ 100 เนื้อหาด้านสังคมและ
วัฒนธรรม มีค่าร้อยละเท่ากับ 100 เนื้อหาด้านบทบาททางเพศ มีค่าร้อยละเท่ากับ 100 และทุก
ข้อมีค่าความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับสูงมาก

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา สำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศ

ประเภทรายการสำหรับเนื้อหา ด้านพัฒนาการทางเพศ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	1.87	0.99	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	2.73	0.80	มาก	3.00	1	สูง
3. อภิปราย (Panel discussion)	2.73	0.88	มาก	3.00	1	สูง
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.87	1.19	มาก	3.00	2	ต่ำ
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.73	0.46	มากที่สุด	4.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	2.53	0.92	มาก	3.00	1	สูง
7. การสาธิต (Demonstration)	3.00	0.85	มาก	3.00	1	สูง
8. ละคร (Drama program)	3.47	0.64	มากที่สุด	4.00	1	สูง
9. การ์ตูน	3.73	0.46	มากที่สุด	4.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	2.47	0.74	ปานกลาง	3.00	1	สูง

จากตารางที่ 23 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ การนำเสนอแบบสารคดี และการนำเสนอแบบการ์ตูน ($\bar{X} = 3.73$, S.D. = 0.46) ความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ ละคร ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.64) ความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ การสาธิต ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.85) ความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 1.19) ความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ ส่วนการสนทนาและสัมภาษณ์เท่ากับอภิปราย ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 0.80 และ 0.88 ตามลำดับ) ความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง ส่วนเพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 2.53$, S.D. = 0.92) ความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ส่วนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 2.47$, S.D. = 0.74) ความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 1.87$, S.D. = 0.99) ความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 24 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	1.93	0.80	ปานกลาง	3.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	2.73	0.80	มาก	3.00	1	สูง
3. อภิปราย (Panel discussion)	2.87	0.99	มาก	4.00	2	ต่ำ
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.93	1.03	มาก	4.00	2	ต่ำ
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.50	0.51	มากที่สุด	3.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	2.40	0.74	ปานกลาง	2.00	1	สูง
7. การสาธิต (Demonstration)	3.13	0.74	มาก		1	สูง
8. ละคร (Drama program)	3.60	0.63	มากที่สุด	1.00	1	สูง
9. การ์ตูน	3.47	0.74	มากที่สุด	2.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	2.53	0.92	มาก	3.00	1	สูง

จากตารางที่ 24 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านองค์ประกอบด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศสำหรับเยาวชนมากที่สุด คือ ละคร ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.63) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ สารคดี ($\bar{X} = 3.50$, S.D. = 0.51) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการ์ตูน ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ การสาธิต ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาเกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.03) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ การอภิปราย ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 0.99) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ ส่วนการสนทนาและสัมภาษณ์ ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง การแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 2.53$, S.D. = 0.92) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ เพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 2.40$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 1.93$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 25 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาตามสัมพันธภาพ

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาตามสัมพันธภาพ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	1.73	0.80	น้อย	2.00	1	สูง
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	2.93	0.80	มาก	3.00	0	สูงมาก
3. อภิปราย (Panel discussion)	3.13	0.92	มาก	3.00	1	สูง
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.40	1.06	ปานกลาง	3.00	2	ต่ำ
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.07	0.46	มาก	3.00	0	สูงมาก
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	2.67	0.72	มาก	3.00	1	สูง
7. การสาธิต (Demonstration)	2.87	0.92	มาก	3.00	2	ต่ำ
8. ละคร (Drama program)	3.87	0.35	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
9. การ์ตูน	3.34	0.90	มากที่สุด	4.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	2.80	1.01	มาก	3.00	2	ต่ำ

จากตารางที่ 25 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาตามสัมพันธภาพสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ ละคร ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.35) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือ การ์ตูน ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.90) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และอภิปราย ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = 0.92) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาตามสัมพันธภาพสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ สารคดี ($\bar{X} = 3.07$, S.D. = 0.46) การสนทนาและสัมภาษณ์ ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก การสาธิต ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 0.92) และการแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 1.01) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ เพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 2.67$, S.D. = 0.72) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาตามสัมพันธภาพสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.40$, S.D. = 1.06) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ และการบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 1.73$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 26 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	2.07	1.03	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	3.20	0.56	มาก	3.00	1	สูง
3. อภิปราย (Panel discussion)	3.27	0.70	มาก	3.00	1	สูง
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.13	0.92	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.27	0.59	มาก	3.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	3.00	0.76	มาก	3.00	2	ต่ำ
7. การสาธิต (Demonstration)	2.67	1.47	มาก	3.00	2	ต่ำ
8. ละคร (Drama program)	3.80	0.41	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
9. การ์ตูน	3.40	0.83	มากที่สุด	4.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	2.87	0.74	มาก	3.00	0	สูงมาก

จากตารางที่ 26 พบว่าพบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ ละคร ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.41) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือ การ์ตูน ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.90) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ อภิปราย และ สารคดี ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.70 และ 0.59) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ การสนทนาและสัมภาษณ์ ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.56) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง เพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.76) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ ส่วนการแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก การสาธิต ($\bar{X} = 2.67$, S.D. = 1.47) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.13$, S.D. = 0.92) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ และบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 2.07$, S.D. = 1.03) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 27 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	2.07	0.88	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	3.33	0.62	มากที่สุด	3.00	1	สูง
3. อภิปราย (Panel discussion)	3.47	0.74	มากที่สุด	4.00	1	สูง
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.40	0.91	ปานกลาง	3.00	1	สูง
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.27	0.70	มาก	3.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	2.87	0.74	มาก	3.00	1	สูง
7. การสาธิต (Demonstration)	2.87	1.13	มาก	3.00	2	ต่ำ
8. ละคร (Drama program)	3.67	0.49	มากที่สุด	4.00	1	สูง
9. การ์ตูน	3.33	0.82	มากที่สุด	4.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	2.93	0.80	มาก	3.00	0	สูงมาก

จากตารางที่ 27 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคลสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ ละคร ($\bar{X} = 3.67$, S.D. = 0.49) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ อภิปราย ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการสนทนาและสัมภาษณ์ เท่ากับการ์ตูน ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 0.62 และ 0.82) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคลสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ สารคดี ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.70) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง การแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก เพลงหรือดนตรีและการสาธิต ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 0.74 และ 1.13 ตามลำดับ) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงและต่ำ ตามลำดับ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคลสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.40$, S.D. = 0.91) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 2.07$, S.D. = 0.88) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 28 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเทรรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้ำนสังคมและวัฒนธรรม

ประเทรรายการสำหรับ เนื้อหาด้ำนสังคมและวัฒนธรรม	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	2.00	0.93	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	3.20	0.77	มาก	3.00	1	สูง
3. อภิปราย (Panel discussion)	3.33	0.90	มากที่สุด	4.00	1	สูง
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.53	0.99	มาก	3.00	1	สูง
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.47	0.74	มากที่สุด	4.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	2.93	0.80	มาก	3.00	2	ต่ำ
7. การสาธิต (Demonstration)	2.73	0.96	มาก	3.00	2	ต่ำ
8. ละคร (Drama program)	3.80	0.41	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
9. การ์ตูน	3.20	0.77	มาก	3.00	1	สูง
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	3.00	1.00	มาก	3.00	2	ต่ำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 28 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรมสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ ละคร ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.41) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือ สารคดี ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการอภิปราย ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 0.90) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรมสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ การ์ตูน ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.77) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมา คือ การสนทนาและสัมภาษณ์ ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.77) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง การแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 1.00) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ เพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ การสาธิต ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 0.96) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.53$, S.D. = 0.99) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรมสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ บรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 2.00$, S.D. = 0.93) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 29 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสำหรับเนื้อหาด้านบทบาททางเพศ

ประเภทรายการสำหรับ เนื้อหาด้านบทบาททางเพศ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. บรรยายหรือพูดคนเดียว (Straight talk)	2.00	0.93	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)	3.00	0.93	มาก	3.00	2	ต่ำ
3. อภิปราย (Panel discussion)	3.40	0.83	มากที่สุด	4.00	1	สูง
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)	2.27	0.80	ปานกลาง	2.00	1	สูง
5. สารคดี (Documentary / Feature)	3.33	0.72	มากที่สุด	3.00	1	สูง
6. เพลงหรือดนตรี (Music program)	3.00	0.85	มาก	3.00	1	สูง
7. การสาธิต (Demonstration)	2.93	0.96	มาก	3.00	2	ต่ำ
8. ละคร (Drama program)	3.87	0.35	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
9. การ์ตูน	3.20	0.86	มาก	3.00	2	ต่ำ
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน	3.07	0.96	มาก	3.00	2	ต่ำ

จากตารางที่ 29 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านบทบาททางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุดคือ ละคร ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.35) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือ อภิปราย ($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 0.83) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และสารคดี ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 0.72) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านบทบาททางเพศสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ การ์ตูน ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.86) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ การแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ($\bar{X} = 3.07$, S.D. = 0.96) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ ส่วนการสนทนาและสัมภาษณ์เท่ากับ เพลงหรือดนตรี ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.93 และ 0.85) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง การสาธิต ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.96) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านประเภทรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเนื้อหาด้านบทบาททางเพศสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ เกมโชว์และการแข่งขันตอบปัญหา ($\bar{X} = 2.27$, S.D. = 0.80) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการบรรยายหรือพูดคนเดียว ($\bar{X} = 2.00$, S.D. = 0.93) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 30 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการ
สำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านการนำเสนอรายการโทรทัศน์
การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

การนำเสนอรายการ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. ควรมีการนำเสนอหลายรูปแบบ โดย แบ่งเป็นช่วงต่อการออกอากาศ 1 ตอน	3.00	1.13	มาก	3.00	2	ต่ำ
2. ควรมีการนำเสนอ สัมภาษณ์ เยาวชน หรือบุคคลที่เป็นตัวอย่างที่ดี ในรายการ	3.47	0.74	มากที่สุด	4.00	1	สูง
3. ผู้ร่วมรายการควรเป็น ดารา นักร้อง หรือ บุคคลที่มีชื่อเสียง	2.67	0.72	มาก	3.00	1	สูง
4. การนำเสนอรายการต้องให้เห็นเป็นจริงจัง	2.80	0.68	มาก	3.00	1	สูง
5. การนำเสนอรายการต้องให้อารมณ์ด้วย ภาพและเสียง	3.20	0.77	มาก	3.00	1	สูง
6. การนำเสนอรายการต้องสร้างความเข้าใจ ในเรื่องเพศอย่างชัดเจนแก่กลุ่มเป้าหมาย	3.73	0.59	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
7. การนำเสนอรายการต้องชี้ความเป็นเหตุ เป็นผลเชิงวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับ เพศศึกษาอย่างเข้าใจ	3.53	0.83	มากที่สุด	4.00	1	สูง
8. การนำเสนอรายการต้องสร้างการสนใจให้ ปฏิบัติตาม	3.53	0.74	มากที่สุด	4.00	1	สูง
7. การนำเสนอรายการควรสร้างบรรยากาศ สบายๆ แก่ผู้ชมกลุ่มเป้าหมาย	3.73	0.59	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
8. ผู้อุปถัมภ์รายการเป็นผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับ เพศ เช่น ถูยงอนามัย ยาเม็ดคุมกำเนิด อุปกรณ์ตรวจครรภ์	1.93	0.88	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ

จากตารางที่ 30 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเสนอรายการโทรทัศน์ การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด 5 ลักษณะ คือ การนำเสนอรายการ ต้องสร้างความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างชัดเจนแก่กลุ่มเป้าหมาย และการนำเสนอรายการควร สร้างบรรยากาศสบายๆ แก่ผู้ชมกลุ่มเป้าหมาย ($\bar{X} = 3.73$, S.D. = 0.59) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมา คือ การนำเสนอรายการต้องสร้างการจูงใจให้ปฏิบัติตาม ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการนำเสนอรายการต้องชี้ชัดความเป็นเหตุเป็นผลเชิงวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเพศศึกษาอย่างเข้าใจ ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = 0.83) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่อง เพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ การนำเสนอรายการต้องให้อารมณ์ด้วยภาพและ เสียง ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.77) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ มีการนำเสนอ รายการหลายรูปแบบ โดยแบ่งเป็นช่วงต่อการออกอากาศ 1 ตอน ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 1.13) ค่า ความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ ส่วนการนำเสนอรายการต้องให้เห็นเป็นจริงจัง ($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 0.68) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และผู้ร่วมรายการควรเป็น ดารา นักร้อง หรือ บุคคลที่มีชื่อเสียง ($\bar{X} = 2.67$, S.D. = 0.72) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่อง เพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ ผู้อุปถัมภ์รายการเป็นผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูยงอนามัย ยาเม็ดคุมกำเนิด อุปกรณ์ตรวจครรภ์ ($\bar{X} = 1.93$, S.D. = 0.88) ค่าความ สอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 31 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัชฌิมฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการ
สำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการนำเสนอเนื้อหารายการโทรทัศน์
การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

การนำเสนอเนื้อหา	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. ควรมีการนำเสนอเนื้อหา 1 ประเด็นหลัก ต่อการออกอากาศ 1 ตอน	3.47	0.64	มากที่สุด	4.00	1	สูง
2. การนำเสนอรายการสร้างให้เนื้อหาเรื่อง เพศเป็นเรื่องลึกลับ ขวนให้ยากผู้ อยากติดตาม	2.27	1.03	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
3. การนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศให้ดูน่ากลัว	1.00	0	น้อย	1.00	0	สูงมาก
4. การนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษา ทางบวกเท่านั้น	2.27	0.96	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
5. การนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษาทางลบ เช่น ห้ามมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เพราะจะทำให้เกิดผลเสียตามมา	1.93	0.80	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
6. นำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษา ทั้งใน ทางบวกและลบ เพื่อชี้ทั้งผลดีและผลไม่ ดีที่จะเกิดตามมา	3.80	0.41	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
7. รูปแบบรายการต้องมีความน่าเชื่อถือ	3.73	0.46	มากที่สุด	4.00	1	สูง

จากตารางที่ 31 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเสนอเนื้อหารายการสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด 3 ลำดับ คือนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษา ทั้งในทางบวกและลบ เพื่อชี้ทั้งผลดีและผลไม่ดีที่จะเกิดตามมา ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.41) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือรูปแบบเนื้อหา รายการต้องสร้างความน่าเชื่อถือ ($\bar{X} = 3.73$, S.D. = 0.46) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และควรมีการนำเสนอเนื้อหา 1 ประเด็นหลักต่อการออกอากาศ 1 ตอน ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.64) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ การนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศเป็นเรื่องลึกลับชวนให้อยากรู้อยากติดตาม ($\bar{X} = 2.27$, S.D. = 1.03) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ และการนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษาทางบวกเท่านั้น ($\bar{X} = 2.27$, S.D. = 0.96) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับน้อย คือ การนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศให้ดูน่ากลัว มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.27$, S.D. = 0) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 32 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านเทคนิคการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

เทคนิคการนำเสนอ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความสอดคล้อง
1. นำเสนอสาระเพียงบางส่วนเพื่อให้ดูน่าติดตาม	2.20	0.77	ปานกลาง	2.00	1	สูง
2. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยภาพ เสียง หรือ ตัวอักษรประกอบ กราฟิกที่โดดเด่น	3.67	0.62	มากที่สุด	4.00	1	สูง
3. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยเสียงประกอบ	3.40	0.63	มากที่สุด	3.00	1	สูง
4. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยคำบรรยายประกอบ (Caption)	3.13	0.83	มาก	3.00	1	สูง
5. นำเสนอรายการด้วยภาพและเสียงที่ราบเรียบตลอดรายการ	1.20	0.41	น้อย	1.00	0	สูงมาก
6. นำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องทั้งหมดก่อนให้รายละเอียดของเรื่อง	2.73	1.10	มาก	3.00	2	ต่ำ
7. นำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องหลังการให้รายละเอียดของเรื่อง	3.20	0.77	มาก	3.00	1	สูง
8. นำเสนอภาพรวมของเรื่องเพื่อเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหารายการ	3.27	0.70	มาก	3.00	1	สูง

จากตารางที่ 32 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเทคนิคการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยภาพ เสียง หรือ ตัวอักษรประกอบ กราฟิก ที่โดดเด่น ($\bar{X} = 3.67$, S.D. = 0.62) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยเสียงประกอบ ($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 0.63) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับเทคนิคการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ นำเสนอภาพรวมของเรื่องเพื่อเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหารายการ ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.70) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ นำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องหลังการให้รายละเอียดของเรื่อง ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 0.77) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง การนำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยคำบรรยายประกอบ (Caption) ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = 0.83) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และการนำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องทั้งหมดก่อนให้รายละเอียดของเรื่อง ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 1.10) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีเกี่ยวกับเทคนิคการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ นำเสนอสาระเพียงบางส่วนเพื่อให้ดูน่าติดตาม ($\bar{X} = 2.20$, S.D. = 0.77) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง และ นำเสนอรายการด้วยภาพและเสียงที่ราบเรียบตลอดรายการ ($\bar{X} = 1.20$, S.D. = 0.41) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 33 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วม ของกลุ่มเป้าหมาย	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความ สอดคล้อง
1. ไม่ควรสร้างการมีส่วนร่วมของเยาวชน ในขณะออกอากาศ เนื่องจากอาจสร้าง ความขัดแย้ง	1.13	0.35	น้อย	1.00	0	สูงมาก
2. เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการ เปิดรับการแสดงความคิดเห็นผ่าน โซเชียลมีเดีย การส่งข้อความผ่านมือถือ การโทรศัพท์เข้ามาในรายการ	3.73	0.46	มากที่สุด	4.00	1	สูง
3. เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในรายการ โดยการให้กลุ่มเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วม ในการผลิตรายการ	3.60	0.51	มากที่สุด	4.00	1	สูง
4. เปิดโอกาสให้เยาวชนกลุ่มเป้าหมาย สามารถแสดงความคิดเห็นหรือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น	3.80	0.41	มากที่สุด	4.00	0	สูงมาก
5. รายการโทรทัศน์เกี่ยวกับเพศศึกษาควร จัดกิจกรรมตามมาหลังจากออกอากาศ แล้ว เช่น จัดค่ายเยาวชนเกี่ยวกับ เพศศึกษา	3.60	0.51	มากที่สุด	4.00	1	สูง

จากตารางที่ 33 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด 4 อันดับ คือ เปิดโอกาสให้เยาวชนกลุ่มเป้าหมายสามารถแสดงความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.41) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือ เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการเปิดรับการแสดงความคิดเห็นผ่านไปรษณีย์บัตร การส่งข้อความผ่านมือถือ การโทรศัพท์เข้ามาในรายการ ($\bar{X} = 3.73$, S.D. = 0.46) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในรายการโดยการให้กลุ่มเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตรายการ และรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับเพศศึกษาควรจัดกิจกรรมตามมาหลังจากออกอากาศแล้ว เช่น จัดค่ายเยาวชนเกี่ยวกับเพศศึกษา ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.51) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับน้อย คือ ไม่ควรสร้างการมีส่วนร่วมของเยาวชนในขณะที่ออกอากาศ เนื่องจากอาจสร้างความขัดแย้ง ($\bar{X} = 1.13$, S.D. = 0.35) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 34 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อด้านพิธีกรรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

พิธีกรรายการ	\bar{X}	S.D.	อยู่ในระดับ	Median	I.R.	ระดับความสอดคล้อง
1. การนำเสนอรายการไม่จำเป็นต้องมีพิธีกร	1.87	0.64	ปานกลาง	2.00	1	สูง
2. พิธีกรรายการควรอยู่ในวัยเดียวกับกลุ่มผู้ชมคือวัยรุ่น	3.00	0.76	มาก	3.00	0	สูงมาก
3. พิธีกรรายการควรเป็นดารานักร้องที่มีชื่อเสียงหรือคนดัง	2.40	0.74	ปานกลาง	3.00	1	สูง
4. พิธีกรรายการเป็นใครก็ได้	2.00	0.85	ปานกลาง	2.00	2	ต่ำ
5. พิธีกรรายการควรเป็นแพทย์ที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษา	2.60	0.74	มาก	3.00	1	สูง
6. พิธีกรรายการควรเป็นผู้ที่มีความสามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา	3.47	0.92	มากที่สุด	4.00	1	สูง

จากตารางที่ 34 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านพิธีกรรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมากที่สุด คือ พิธีกรรายการควรเป็นผู้ที่มีความสามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.92) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านพิธีกรรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับมาก คือ พิธีกรรายการควรอยู่ในวัยเดียวกับกลุ่มผู้ชมคือวัยรุ่น ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.76) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงมาก รองลงมาคือ พิธีกรรายการควรเป็นดารานักร้องที่มีชื่อเสียงหรือคนดังและพิธีกรรายการควรเป็นแพทย์ที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษา ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมด้านพิธีกรรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในระดับปานกลาง คือ พิธีกรรายการควรเป็นดารานักร้องที่มีชื่อเสียง หรือคนดัง ($\bar{X} = 2.40$, S.D. = 0.74) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ พิธีกรรายการเป็นใครก็ได้ ($\bar{X} = 2.00$, S.D. = 0.85) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับต่ำ และการนำเสนอรายการไม่จำเป็นต้องมีพิธีกร ($\bar{X} = 1.87$, S.D. = 0.64) ค่าความสอดคล้องอยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 35 ค่าความถี่ และร้อยละ ของผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ต่อต้าน
ความยาวในการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

องค์ประกอบด้าน ความยาวในการนำเสนอรายการ	ความถี่	ร้อยละ
15 นาที	3	20.0
25 นาที	1	6.7
30 นาที	7	46.7
40 นาที	2	13.3
อื่นๆ 60 นาที	2	13.3
รวม	15	100.0

จากตารางที่ 35 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าด้านความยาวในการนำเสนอรายการควรมีความยาวในการนำเสนอรายการในการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนควรมีความยาวในการนำเสนอรายการ 30 นาที มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.7 รองลงมาคือ 15 นาที คิดเป็นร้อยละ 20 ความยาว 40 นาที เท่ากับอื่นๆ คือ 60 นาที คิดเป็นร้อยละ 13.3 และ 25 นาที น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.7

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 36 ค่าความถี่ และร้อยละ ของผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ต่อต้าน
 ช่วงเวลาในการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

องค์ประกอบด้าน ช่วงเวลานำเสนอรายการ	ความถี่	ร้อยละ
ช่วงเช้า 06.00น. – 07.00น.	1	6.7
ช่วงเย็น 16.00 - 18.00 น.	2	13.3
ช่วงค่ำ 18.00 - 22.00 น.	8	53.3
ช่วงดึก 22.00 น. เป็นต้นไป	3	20.0
อื่นๆ ช่วงเวลาใดก็ได้ตามความเหมาะสม	1	6.7
รวม	15	100.0

จากตารางที่ 36 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าด้านช่วงเวลาในการนำเสนอ
 รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในช่วงเวลาค่ำ 18.00น. - 22.00 น.
 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.3 รองลงมา คือ ช่วงดึก 22.00 น. เป็นต้นไป คิดเป็นร้อยละ 20 ช่วง
 เย็น 16.00 - 18.00 น. คิดเป็นร้อยละ 13.3 และ ช่วงเช้า 06.00น. - 07.00น. เท่ากับอื่นๆ คือ
 ช่วงเวลาใดก็ได้ตามความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 6.7

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 37 ค่าความถี่ และร้อยละ ของผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ต่อต้านการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

องค์ประกอบรองด้าน การจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์เพศศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
1. เป็นรายการทั่วไปที่เหมาะสมกับผู้ชมทุกเพศทุกวัย	5	33.3
2. เป็นรายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี	8	53.3
3. ขึ้นอยู่กับเนื้อหาหรือประเด็นที่จะนำเสนอ	2	13.3
รวม	15	100.0

จากตารางที่ 37 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ควรจัดอยู่ในประเภทรายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.3 รองลงมาคือ จัดอยู่ในประเภทรายการทั่วไปที่เหมาะสมกับผู้ชมทุกเพศทุกวัย คิดเป็นร้อยละ 33.3 และขึ้นอยู่กับเนื้อหาหรือประเด็นที่จะนำเสนอ คิดเป็นร้อยละ 13.3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่อง เพศศึกษาสำหรับเยาวชนโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ผลการวิเคราะห์การประเมินรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับ
เยาวชนโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมในการนำเสนอใน
รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ส่วนที่ 2 รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ซึ่ง
ประกอบด้วยด้านต่างๆ 7 ด้าน ได้แก่

- 2.1 ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา
- 2.2 การนำเสนอรายการ
- 2.3 การนำเสนอเนื้อหา
- 2.4 เทคนิคการนำเสนอ
- 2.5 การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย
- 2.6 พิธีกรรายการ
- 2.7 ความยาวของรายการ ช่วงเวลาในการนำเสนอ และการจัด
เรตติ้งรายการโทรทัศน์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 38 แสดงจำนวนและร้อยละของการประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ประเด็นการประเมิน	ความคิดเห็น		อยู่ในเกณฑ์
	\bar{X}	S.D.	
รูปแบบ	4.4	0.89	เหมาะสม
ส่วนที่ 1 เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษา	4.8	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
ส่วนที่ 2 รูปแบบรายการโทรทัศน์	4.4	0.45	เหมาะสม
2.1 ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษาสำหรับเยาวชน	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 การนำเสนอรายการ	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 การนำเสนอเนื้อหา	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
2.4 เทคนิคการนำเสนอ	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
2.5 การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2.6 พิธีกรรายการ	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
2.7 ความยาวของรายการ และช่วงเวลาในการนำเสนอและการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 38 พบว่าความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.4 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89 อยู่ในเกณฑ์เหมาะสม

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อรายการโทรทัศน์การศึกษาด้านเนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.8 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมากที่สุด

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อองค์ประกอบรูปแบบรายการโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.4 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 อยู่ในเกณฑ์เหมาะสม

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษาสำหรับเยาวชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.8 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมากที่สุด

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อการนำเสนอรายการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.8 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมากที่สุด

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อการนำเสนอเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.6 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมากที่สุด

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อเทคนิคการนำเสนอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.6 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมากที่สุด

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.8 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมากที่สุด

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อพิธีกรรายการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.6 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมากที่สุด

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อพิธีกรรายการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.6 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมากที่สุด

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อความยาวของรายการ และช่วงเวลาในการนำเสนอ และการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.8 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 39 แสดงจำนวนและร้อยละของการประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อความเหมาะสมของรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนโดยรวม

ความเหมาะสมของรูปแบบ	ความคิดเห็น	
	ค่าความถี่	ร้อยละ
ดี	5	100
พอใช้	0	0
ควรแก้ไข	0	0

จากตารางที่ 39 พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่ารูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนโดยรวมเหมาะสมในระดับดีมาก มีค่าร้อยละเท่ากับ 100

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นศึกษาเพื่อหารูปแบบที่เหมาะสมของรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน การศึกษาใช้ครั้งนี้ใช้ เทคนิคเดลฟายในการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 ท่าน โดยทำการวิเคราะห์ทางสถิติหาค่าความสอดคล้องในแต่ละรอบจากนั้นทำการสรุปผลการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน และรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยนี้ต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อรับรองผลการวิจัย สรุปได้เป็น 2 ส่วนดังนี้คือ

- ส่วนที่ 1. ผลการวิจัยด้านเนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมในการนำเสนอในรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
- ส่วนที่ 2. รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนซึ่งประกอบด้วยด้านต่าง ๆ 7 ด้าน ได้แก่
 - 2.1 ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา
 - 2.2 การนำเสนอรายการ
 - 2.3 การนำเสนอเนื้อหา
 - 2.4 เทคนิคการนำเสนอ
 - 2.5 การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย
 - 2.6 พิธีกรรายการ
 - 2.7 ความยาวของรายการ ช่วงเวลาในการนำเสนอและการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมต่อการนำเสนอในรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาสาระเพศศึกษาที่นำเสนอในรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน โดยวิเคราะห์จากเนื้อหาเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากหลักสูตรเพศศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2545 พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นด้วยในระดับร้อยละร้อยต่อความเหมาะสมสอดคล้องกันในระดับสูงของเนื้อหาสาระเพศศึกษาต่างๆที่นำเสนอในรายการ ในเนื้อหาทั้ง 7 ด้าน คือ พัฒนาการทางเพศ (Sexual Development) สุขอนามัยทางเพศ (Sexual Health) สัมพันธภาพ (Relationship) พฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behaviors) ทักษะส่วนบุคคล (Personal Skill) สังคมและวัฒนธรรม (Society and Culture) บทบาททางเพศ (Gender Role)

ส่วนที่ 2 รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่ทำการศึกษา ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาออกเป็นด้านต่างๆ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความเห็นต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนและผู้ทรงคุณวุฒิรับรอง ซึ่งผลการวิจัยสรุปเป็นสาระสำคัญได้ดังนี้

1. ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา
2. การนำเสนอรายการ
3. การนำเสนอเนื้อหา
4. เทคนิคการนำเสนอ
5. การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย
6. พิธีกรรายการ
7. ความยาวของรายการ และช่วงเวลาในการนำเสนอและการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา

ผลการวิจัยเกี่ยวกับประเภทรายการโทรทัศน์ที่เหมาะสมสำหรับเนื้อหาสาระเพศศึกษา สำหรับเยาวชนสรุปได้ดังนี้

1.1 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศ

จากผลการวิจัยพบว่าประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศ คือ รายการโทรทัศน์ประเภทรายการสารคดี การ์ตูน ละคร โดยผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นให้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.2 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ

จากผลการวิจัยพบว่าประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ คือ รายการโทรทัศน์ประเภทละคร รองลงมาคือประเภทรายการสารคดี และการ์ตูน โดยผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นให้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.3 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านสัมพันธภาพ

ผลการวิจัยพบว่าประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านสัมพันธภาพ คือ รายการโทรทัศน์ประเภทละคร และการ์ตูน โดยผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นให้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.4 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ

ผลการวิจัยพบว่าประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ คือ รายการโทรทัศน์ประเภทละคร และการ์ตูน โดยผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นให้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.5 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล

ผลการวิจัยพบว่าประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล คือ รายการโทรทัศน์ประเภทรายการละคร รองลงมาคือรายการอภิปราย รายการสนทนาและสัมภาษณ์ และรายการการ์ตูน โดยผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นให้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.6 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรม

ผลการวิจัยพบว่าประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรม คือ รายการโทรทัศน์ประเภทรายการละคร รองลงมาคือ รายการสารคดี และรายการอภิปราย โดยผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นให้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.7 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านบทบาททางเพศ

ผลการวิจัยพบว่าประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านบทบาททางเพศ คือ รายการโทรทัศน์ประเภทรายการละคร รองลงมาคือ รายการอภิปราย และรายการสารคดี โดยผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นให้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. การนำเสนอรายการ

ผลการวิจัยพบว่าผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความคิดเห็นต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนด้านการนำเสนอรายการ ดังนี้คือ รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาการนำเสนอรายการต้องสร้างความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างชัดเจนแก่กลุ่มเป้าหมาย และการนำเสนอรายการควรสร้างบรรยากาศสบายๆ แก่ผู้ชม ด้านการนำเสนอรายการต้องสร้างการจูงใจให้ปฏิบัติตาม ในขณะที่เดียวกันการนำเสนอรายการต้องชี้ความเป็นเหตุเป็นผลเชิงวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเพศศึกษาอย่างเข้าใจ

3. การนำเสนอเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่าผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความคิดเห็นต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนด้านการนำเสนอเนื้อหา ดังนี้คือ รายการควรนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษาทั้งในทางบวกและลบ เพื่อชี้ทั้งผลดีและผลไม่ดีที่จะเกิดตามมา รูปแบบรายการต้องมีความน่าเชื่อถือทางด้านเนื้อหา และ รายการควรมีการนำเสนอเนื้อหา 1 ประเด็นหลักต่อการออกอากาศ 1 ตอน

4. เทคนิคการนำเสนอ

ผลการวิจัยพบว่าผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความคิดเห็นต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนด้านเทคนิคการนำเสนอ ดังนี้คือ รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนควร นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยภาพ เสียง หรือ ตัวอักษร ประกอบ กราฟิก ที่โดดเด่น รองลงมาคือ นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยเสียงประกอบ และนำเสนอภาพรวมของเรื่องเพื่อเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหารายการ การนำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องหลังการให้รายละเอียดของเรื่อง รายการควรนำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยคำบรรยายประกอบ (Caption) และนำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องทั้งหมดก่อนให้รายละเอียดของเรื่อง ผู้เชี่ยวชาญให้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

5. การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย

ผลการวิจัยพบว่าผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความคิดเห็นต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนด้านการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย ดังนี้คือ รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนควรเปิดโอกาสให้เยาวชนกลุ่มเป้าหมายสามารถแสดงความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านรายการ รองลงมาคือ รายการควรเปิดโอกาสให้

เยาวชนมีส่วนร่วมในการเปิดรับการแสดงความคิดเห็นผ่าน ไปรษณีย์บัตร การส่งข้อความผ่านมือถือ การโทรศัพท์เข้ามาในรายการ รายการควรเปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในรายการโดยการให้กลุ่มเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตรายการ และรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับเพศศึกษาควรจัดกิจกรรมตามมาหลังจากออกอากาศแล้ว เช่น จัดค่ายเยาวชนเกี่ยวกับเพศศึกษา

6. พิธีกรรายการ

ผลการวิจัยพบว่าผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความคิดเห็นต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนด้านพิธีกรรายการ ดังนี้คือ พิธีกรรายการควรเป็นผู้ที่มีความสามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา รองลงมาคือ พิธีกรรายการควรอยู่ในวัยเดียวกับกลุ่มผู้ชมคือวัยรุ่น พิธีกรรายการควรเป็นดาราหนังที่มีชื่อเสียง หรือคนดัง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

7. ความยาวของรายการ และช่วงเวลาในการนำเสนอและการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์

ผลการวิจัยพบว่าผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความคิดเห็นต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนด้านความยาวของรายการ และช่วงเวลาในการนำเสนอและการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์ ดังนี้คือ ความยาวในการนำเสนอรายการในการนำเสนอรายการโทรทัศน์ การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนควรมีความยาวในการนำเสนอรายการ 30 นาที

ด้านช่วงเวลาในการนำเสนอผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่ารายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนควรนำเสนอในช่วงเวลาค่ำ คือ 18.00น. - 22.00 น.

ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ควรจัดอยู่ในประเภทรายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัยและผลการวิจัย โดยสรุปได้ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
2. เพื่อนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านโทรทัศน์การศึกษา ด้านจิตวิทยาวัยรุ่น และด้านการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านโทรทัศน์การศึกษา จำนวน 15 ท่าน ซึ่งมีคุณสมบัติ ดังนี้

- 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านโทรทัศน์การศึกษา ต้องเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการออกแบบ การผลิตรายการโทรทัศน์การศึกษา
 - 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านด้านพฤติกรรมวัยรุ่นมีคุณสมบัติเป็นนักสังคมวิทยา นักจิตวิทยามีประสบการณ์ด้านพฤติกรรม การเรียนรู้ และสภาวะทางสังคมวัยรุ่น
 - 3) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาโดยมีคุณสมบัติเป็นผู้มีความรู้เรื่องเพศศึกษา เป็นวิทยากรให้ความรู้ด้านเพศศึกษา เขียนบทความ หรือมีงานวิจัยด้านเพศศึกษา
- จากนั้นจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 15 ท่าน แบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

- 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านโทรทัศน์การศึกษา จำนวน 5 ท่าน
- 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านด้านพฤติกรรมวัยรุ่น จำนวน 5 ท่าน
- 3) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา จำนวน 5 ท่าน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
2. แบบสอบถามยืนยันความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
3. แบบประเมินและรับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการวิจัยแบ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อสร้างรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
 - 1.1 รวบรวมข้อมูลรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับเยาวชน
 - 1.1.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) วิเคราะห์โดยใช้แบบวิเคราะห์องค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษา จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 1.1.2 นำข้อมูลจากการวิเคราะห์ มาสังเคราะห์องค์ประกอบเพื่อหารูปแบบของรายการโทรทัศน์การศึกษา
 - 1.1.3 ใต้องค์ประกอบของรายการโทรทัศน์การศึกษา 7 ด้าน ได้แก่ ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา การนำเสนอรายการ การนำเสนอเนื้อหา เทคนิคการนำเสนอ การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย พิธีกรรายการ ความยาวของรายการ ช่วงเวลาในการนำเสนอและการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์
 - 1.2 รวบรวมข้อมูลเนื้อหาด้านเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
 - 1.2.1 ผู้วิจัยใช้ศึกษาเนื้อหาเพศศึกษา จากหลักสูตรเพศศึกษาสำหรับมัธยมศึกษาตอนต้น กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2544
 - 1.2.2 ใต้อเนื้อหาเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

2. ขั้นสร้างรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

2.1 นำข้อมูลที่วิเคราะห์จากขั้นตอนที่ 1.1.3 และ 1.2.2 มาสร้างเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ซึ่งเป็นแบบสอบถามทั้งปลายเปิดและปลายปิด

2.2 รับรององค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 ท่าน

2.3 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ แก้ไข และปรับปรุงองค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.4 นำข้อมูลที่วิเคราะห์จากขั้นตอนที่ 2.3 มาสร้างเป็นแบบสอบถามยืนยันความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

2.5 ยืนยันองค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนโดยการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 ท่าน (กลุ่มเดิมจากข้อที่ 2.2)

2.6 วิเคราะห์ผล แก้ไข และปรับปรุงองค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.7 ใต้องค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

3. ขั้นนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

3.1 นำองค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน (ข้อที่ 2.7) ที่ได้มาสร้างเป็นรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

3.2 นำข้อมูลจากข้อ 3.1 มาสร้างแบบประเมินและรับรองรูปแบบองค์ประกอบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน สำหรับทรงคุณวุฒิ

3.3 รับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

3.4 วิเคราะห์ผล แก้ไขและปรับปรุงรูปแบบตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วจึงนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามในรอบที่ 2

จากผลการดำเนินการวิจัยเพื่อศึกษาการนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ด้วยเทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย ทำให้ได้ข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญที่มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าเหมาะสมและนำผลการวิจัยที่ได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นผู้รับรองผลการวิจัย สามารถที่จะสร้างเป็นรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน โดยแยกเป็นประเด็นในแต่ละด้านต่อไปนี้

1. สรุปผลการวิจัยด้านเนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมต่อการนำเสนอในรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
2. สรุปผลการวิจัยด้านรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
 - 2.1 ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา
 - 2.2 การนำเสนอรายการ
 - 2.3 การนำเสนอเนื้อหา
 - 2.4 เทคนิคการนำเสนอ
 - 2.5 การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย
 - 2.6 พิธีกรรายการ
 - 2.7 ความยาวของรายการ ช่วงเวลาในการนำเสนอ และการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. สรุปผลการวิจัยด้านเนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมในการนำเสนอในรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมในการนำเสนอในรายการโทรทัศน์ การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนสามารถนำเสนอได้ทั้ง 7 ด้าน คือ พัฒนาการทางเพศ (Sexual Development) สุขอนามัยทางเพศ (Sexual Health) สัมพันธภาพ (Relationship) พฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behaviors) ทักษะส่วนบุคคล (Personal Skill) สังคมและวัฒนธรรม (Society and Culture) บทบาททางเพศ (Gender Role)

2. สรุปผลการวิจัยด้านรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

2.1 ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา

ผลการวิจัยเรื่องประเภทรายการโทรทัศน์ที่เหมาะสมกับเนื้อหาสาระเพศศึกษาสำหรับเยาวชนเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1.1 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศ

ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศ คือ รายการโทรทัศน์ประเภทรายการสารคดี การ์ตูน ละคร

2.1.2 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ

ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ คือ รายการโทรทัศน์ประเภทละคร รองลงมาคือประเภทรายการสารคดี และการ์ตูน

2.1.3 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านสัมพันธภาพ

ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านสัมพันธภาพ คือรายการโทรทัศน์ประเภทละคร และการ์ตูน

2.1.4 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ

ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ คือรายการโทรทัศน์ประเภทละคร และการ์ตูน

2.1.5 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล

ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล คือ รายการโทรทัศน์ประเภทรายการละคร รองลงมาคือรายการอภิปราย รายการสนทนาและสัมภาษณ์ และรายการการ์ตูน

2.1.6 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรม

ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรม คือ รายการโทรทัศน์ประเภทรายการละคร รองลงมาคือ รายการสารคดี และรายการอภิปราย

2.1.7 ประเภทรายการสำหรับเนื้อหาด้านบทบาททางเพศ

ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับเนื้อหาด้านบทบาททางเพศ คือ รายการโทรทัศน์ประเภทรายการละคร รองลงมาคือ รายการอภิปราย และรายการสารคดี

2.2 การนำเสนอรายการ

รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาการนำเสนอรายการต้องสร้างความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างชัดเจนแก่กลุ่มเป้าหมาย และการนำเสนอรายการควรสร้างบรรยากาศสบายๆ แก่ผู้ชม ดำเนินการนำเสนอรายการต้องสร้างการจูงใจให้ปฏิบัติตาม ในขณะที่เดียวกันการนำเสนอรายการต้องชี้ความเป็นเหตุเป็นผลเชิงวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเพศศึกษาอย่างเข้าใจ

2.3 การนำเสนอเนื้อหา

รายการควรนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษา ทั้งในทางบวกและลบ เพื่อชี้ทั้งผลดีและผลไม่ดีที่จะเกิดตามมา รูปแบบรายการต้องมีความน่าเชื่อถือทางด้านเนื้อหา และ รายการควรมีการนำเสนอเนื้อหา 1 ประเด็นหลักต่อการออกอากาศ 1 ตอน

2.4 เทคนิคการนำเสนอ

รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนควร นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่อง ให้เด่นชัดด้วยภาพ เสียง หรือ ตัวอักษรประกอบ กราฟิก ที่โดดเด่น รองลงมาคือ นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยเสียงประกอบ และนำเสนอภาพรวมของเรื่องเพื่อเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหารายการ

2.5 การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย

รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนควรเปิดโอกาสให้เยาวชนกลุ่มเป้าหมายสามารถแสดงความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านรายการ รองลงมาคือรายการควรเปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการเปิดรับการแสดงความคิดเห็นผ่าน ไปรษณีย์บัตร การส่งข้อความผ่านมือถือ การโทรศัพท์เข้ามาในรายการ รายการควรเปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในรายการโดยการให้กลุ่มเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตรายการ และรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับเพศศึกษาควรจัดกิจกรรมตามมาหลังจากออกอากาศแล้ว เช่น จัดค่ายเยาวชนเกี่ยวกับเพศศึกษา

2.6 พิธีกรรายการ

พิธีกรรายการควรเป็นผู้ที่มีความสามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา รองลงมาคือพิธีกรรายการควรอยู่ในวัยเดียวกับกลุ่มผู้ชมคือวัยรุ่น พิธีกรรายการควรเป็นดาราที่มียอดผู้ติดตามสูง หรือคนดัง

2.7 ความยาวของรายการ และช่วงเวลาในการนำเสนอและการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์

ในการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนควรมีความยาวในการนำเสนอรายการ 30 นาที โดยช่วงเวลาในการนำเสนอผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่ารายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ควรนำเสนอในช่วงเวลาค่ำ คือ 18.00น.-22.00น.

การจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ควรจัดอยู่ในประเภทรายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี แต่ทั้งนี้ต้องพิจารณาในประเด็นหรือเนื้อหาที่จะนำเสนอในแต่ละตอน

อภิปรายผลการวิจัย

1. เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

จากผลการวิจัยพบว่ารายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนควรมีเนื้อหารายการที่ครอบคลุมเนื้อหาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนทั้ง 7 ด้าน แล้ว ยังมีความเห็นเพิ่มเติมในหลาย ๆ ประเด็นดังนี้คือรายการโทรทัศน์เพศศึกษาควรเน้นการให้ความรู้และทักษะทางเพศ เพื่อลดความรุนแรงของปัญหาต่างๆที่วัยรุ่นจะต้องพบในสังคม (จินตนา เวชมี, 2551)

นอกจากรายการโทรทัศน์เรื่องเพศศึกษาจะมีเนื้อหาที่ครอบคลุมทั้ง 7 ด้านแล้ว ควรมีแกนหลัก 4 ประเด็น ในเรื่องความตระหนักเรื่องเพศ คุณค่าและความหมายเรื่องเพศ เรื่องความรับผิดชอบ ความปลอดภัย เนื้อหารายการควรสอดแทรกเนื้อหาอย่างรอบด้าน และเน้นเรื่องที่เกิดขึ้นตรงตามประสบการณ์ที่เยาวชนต้องเผชิญ (พญ.พรรณพิมล หล่อตระกูล, 2551) โดยเนื้อหารายการที่ดีนั้นควรมีการเชื่อมโยงกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเป็นสื่อทางเลือกสำหรับครูสอนเพศศึกษาสามารถใช้รูปแบบนี้ได้จริงในระบบการเรียนการสอน เนื้อหารายการที่น่าเสนอต้องยึดในทฤษฎี Gender และ Feminist กับเนื้อหาเพศศึกษาที่สอดคล้องกับ สังคมบริบท วัฒนธรรมของประเทศไทย (สมพงษ์ จิตระดับ, 2551)

หน้าที่หลักของรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนคือการนำเสนอเนื้อหา ความรู้ รวมถึงข้อคิดต่างเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาให้ตรงกับความต้องการและความสนใจของกลุ่มเป้าหมายของเยาวชน เยาวชนควรได้รับข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศผ่านรายการโทรทัศน์มากขึ้นเพราะสื่อโทรทัศน์เป็นช่องทางที่เยาวชนรับรู้เรื่องของเพศเป็นระดับต้นๆรองจากอินเทอร์เน็ต โดยที่ยังไม่มีหน่วยงานหรือผู้รับผิดชอบสามารถควบคุม ดูแลในเรื่องของคุณภาพและความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาสำหรับเยาวชน

ดังที่กล่าวมาข้างต้นการศึกษาถึงเนื้อหาและประเด็นสำคัญในการนำเสนอ นั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการผลิตรายการที่จะเป็นเครื่องมือในการควบคุมทิศทางการนำเสนอรายการ การออกแบบรายการ รวมถึงการสร้างสรรครายการให้มีความน่าสนใจ มีคุณค่าต่อการเผยแพร่ และช่วยเป็นช่องทางการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาที่มีคุณภาพต่อเยาวชนที่ดีอีกช่องทางหนึ่งอีกด้วย

2. รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนมีองค์ประกอบ 7 องค์ประกอบที่ต้องให้ความสำคัญ ซึ่งประกอบด้วย ประเภทรายการโทรทัศน์สำหรับรายการเพศศึกษา การนำเสนอรายการ การนำเสนอเนื้อหา เทคนิคการนำเสนอ การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย พิธีกรรายการ ความยาว ช่วงเวลาในการนำเสนอและการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์

การจัดและผลิตรายการโทรทัศน์นั้นการทำความเข้าใจในในหลักของทฤษฎีทางจิตวิทยา ทฤษฎีการนำเสนอ และการเปิดรับสื่อของเยาวชนนั้นเป็นเรื่องที่ต้องมีการศึกษากันอย่างละเอียด เพราะหมายถึงวิธีการและหลักการในการนำมาออกแบบรายการ รูปแบบรายการที่เหมาะสมและตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้เป็นอย่างดี (วิภา อุดมจันทร์, 2544) ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องกับการบวนการสร้างรายการโทรทัศน์จำเป็นต้องทราบคุณลักษณะของรายการประเภทต่าง ๆ ก่อนดำเนินการจัดและผลิตรายการ การออกแบบรายการหรือการเลือกรูปแบบการนำเสนอมาใช้ในรายการนั้นสัมพันธ์กับเนื้อหาหรือสารที่ต้องการนำเสนอ

ข้อค้นพบที่สำคัญจากงานวิจัยครั้งนี้คือ การนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนนั้น ประเภทรายการที่จะนำเสนอจะต้องสอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหาเพศศึกษาที่ต้องนำเสนอด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นการนำเสนอเนื้อหาสาระต่างๆได้ตรงกับกลุ่มเป้าหมาย ทำให้ผู้ชมเกิดการเรียนรู้ รับสารที่นำเสนอได้อย่างถูกต้องและได้ผลดีที่สุด

จากผลวิจัยพบว่าประเภทรายการที่เหมาะสมในทุกๆเนื้อหาเพศศึกษา คือ ประเภทรายการละคร การ์ตูน สารคดีและรายการแบบอภิปราย เพราะละครเป็นลักษณะรายการที่เข้าถึงกลุ่มผู้ชมได้ง่าย โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน และการนำเสนอด้วยละครเป็นการสื่อสารที่นำเสนอเนื้อหาไปพร้อมกับเร้าอารมณ์ของผู้ชม ทำให้การเปิดรับ การรับรู้ รวมถึงช่วยให้การจำของผู้ชมนั้นทนนาน และสามารถทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกคล้อยตามสารที่นำเสนอได้เป็นอย่างดี (เกษม ตันติผลาชีวะ, 2531) และการนำเสนอรายการในรูปแบบการ์ตูน นั้นสามารถสื่อความหมายได้อย่างรวดเร็ว มีคุณค่าทางการศึกษาในแง่ของความกระชับดึงดูดความสนใจของเยาวชนได้เป็นอย่างดี (Kinder, 1959) ประเภทรายการสารคดีสามารถโน้มน้าวจิตใจกระตุ้นเตือนให้ผู้ชมเกิดความตระหนักถึงความสำคัญ และเข้าใจปัญหาต่างๆอย่างแท้จริง (วรรณภา เจือวัฒนศิริกุล, 2531) ประเภทรายการแบบอภิปราย มีการนำเสนอการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยการตั้งคำถามทำให้เกิดมุมมองที่กว้างขึ้น มีคุณค่าทางการศึกษาในแง่ของความกระชับดึงดูดความสนใจ (Kinder, 1959) ส่วน

ประเภทรายการที่เหมาะสมอีกประเภทหนึ่งในการนำเสนอเนื้อหาเพศศึกษาเกี่ยวกับทักษะส่วนบุคคล คือ ประเภทรายการสนทนาและสัมภาษณ์ เพราะผู้ชมจะได้รับรู้ข้อมูล เรื่องราว และแง่คิดต่างๆของผู้ร่วมรายการผ่านการพูดคุยที่เป็นประเด็นในเรื่องของบุคคล จากคำถามและการพูดคุยจากผู้ดำเนินรายการ

การศึกษารายการที่ปรากฏอยู่ในช่องรายการที่ออกอากาศ การใช้ละครและการ์ตูนในการนำเสนอเนื้อหาด้านเพศศึกษาหรือ การสอนเรื่องทักษะชีวิตด้านอื่นๆสำหรับเยาวชนนั้นยังไม่ปรากฏในรายการโทรทัศน์ของประเทศไทย เนื่องจากในปัจจุบันรายการเพศศึกษาที่มีอยู่ยังมุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายไปที่ผู้ใหญ่ ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่ยังเกี่ยวกับเรื่องปัญหาของเพศสัมพันธ์และสุขภาพทางเพศเป็นหลัก นอกจากรายการที่นำเสนอในประเภทต่างๆแล้วจากการศึกษาพบว่าในหลายๆประเทศการนำเสนอรายการเพศศึกษาสำหรับเยาวชนยังใช้ประเภทรายการที่อยู่ในรูปแบบของภาพยนตร์สั้น หรือโฆษณาณรงค์ (campaign) เกี่ยวกับเรื่องเพศในประเด็นต่างๆซึ่งเป็นการนำเสนอที่ใช้เวลาไม่นาน แต่เน้นในประเด็นที่ตรงกับความสนใจของเยาวชน โดยการนำเสนอในรูปแบบดังกล่าวพบในประเทศไทย เช่น โฆษณาณรงค์เรื่อง “ยี่ดอกพกถุง” ของ สำนักงานกองทุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

การนำเสนอรายการนี้เป็นส่วนประกอบรายการที่ศึกษาสำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนเท่านั้น เป็นการศึกษาถึงขอบเขตและข้อกำหนดเฉพาะด้านของการนำเสนอรายการที่มีเนื้อหาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน การศึกษาถึง "แนวคิดในการพัฒนารูปแบบที่เหมาะสมของ การนำเสนอรายการโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมการศึกษาเยาวชน และครอบครัว" จากผลการสำรวจของ AC NELSON (2006) พบว่า ความนิยมของผู้บริโภคในเชิงปริมาณของรายการโทรทัศน์มีปัจจัยหลายประการ เช่น ความน่าสนใจหรือแรงดึงดูดจากตัวเนื้อหานั้นๆ เอง รวมทั้ง ความนิยมจากวิธีการในการนำเสนอรายการผ่านรูปแบบต่าง ๆ ในความเป็นจริงพบว่า รายการที่มีเนื้อหาที่เหมาะสมสำหรับเด็ก เยาวชนและครอบครัวมักมีรูปแบบของการนำเสนอที่ไม่น่าสนใจ ในทางตรงข้าม รายการที่ไม่ได้มีเนื้อหาที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก เยาวชนและครอบครัวกลับมีการสร้างสรรค์รูปแบบของการนำเสนอรายการที่น่าสนใจสามารถดึงดูดผู้บริโภคได้เป็นอย่างดี

รายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนนั้น ในการนำเสนอรายการต้องสร้างความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างชัดเจนแก่กลุ่มเป้าหมาย และ การนำเสนอรายการควรสร้างบรรยากาศสบายๆ แก่ผู้ชม การนำเสนอรายการต้องชี้ให้เห็นเหตุเป็นผลเชิงวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเพศศึกษาอย่างเข้าใจ ในการนำเสนอรายการนั้นควรนำเสนอเนื้อหา 1 ประเด็นหลักต่อการ

ออกอากาศ 1 ตอนเพื่อให้การสื่อสารสู่เยาวชนนั้นชัดเจนและเข้าใจในเนื้อหาที่นำเสนอได้ดีที่สุด โดยการนำเสนอสามารถแบ่งเป็นหลาย ๆ ช่วงก็ได้แต่ต้องอยู่ภายใต้ประเด็นหลักประเด็นเดียว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องวิธีการนำเสนอรายการที่นักเรียนมัธยมศึกษาต้องการมากที่สุด คือ รายการที่เสนอการแสดงด้านบันเทิง และรายการที่เสนอเป็นภาพยนตร์การ์ตูน รายการที่เสนอหลาย ๆ แบบรวมอยู่ในรายการเดียว (ซีไมพร ชุมพลกรัง, 2536)

การนำเสนอเนื้อหารายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน รายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาเรื่องเพศ ควรนำเสนอให้เห็นถึงปัญหา แนวทางแก้ไขปัญหาที่เหมาะสม ที่สำคัญต้องคำนึงถึงกลุ่มเป้าหมายในทุกกลุ่มชนชั้น สถานะ สามารถเข้าถึงและสร้างประเด็นร่วมกับผู้ชมในทุกกลุ่มชนชั้น และต้องไม่นำเสนอในลักษณะการตีตรา เหมารวม ภาพลักษณ์และความเข้าใจเรื่องเพศว่ามีเพียงแบบใดแบบหนึ่งเท่านั้น แต่ต้องทำให้เห็นถึงทางเลือก ผลดี ผลร้าย รวมถึง ควรนำเสนอแนวคิดในการเลือกทางเลือกในแต่ละทางเพื่อทำให้ผู้ชมได้คิด วิเคราะห์ นอกจากนี้ เนื้อหารายการควรนำเสนอเพื่อทำให้เกิดแรงจูงใจจากปฏิบัติตาม (อิทธิพล ปรีดีประสงค์, 2551)

ด้านเทคนิคการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนควรนำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยภาพ เสียง หรือ ตัวอักษรประกอบ กราฟิก ที่โดดเด่น โดยเน้นนำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยเสียงประกอบ และนำเสนอภาพรวมของเรื่องเพื่อเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหารายการ การออกแบบ ฉาก กราฟิก ภาพประกอบ ควรมีการนำเสนอในลักษณะของวิชาการมากกว่าการเน้นสีสันเพื่อความสวยงาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องสื่อการเรียนรู้เรื่องเพศตามพื้นฐานจิตวิทยาในการเรียนรู้ในวัยรุ่น สื่อการสอนที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี ที่ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้คือ ต้องเป็นสื่อที่ สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ ตื่นเต้น สนุกสนานเข้าใจง่าย ทำทาย ชวนคิด ชวนให้มีส่วนร่วม ให้วัยรุ่นได้กระทำด้วยตนเอง นำเสนอโดยบุคคลซึ่งวัยรุ่นชื่นชอบ ชื่นชอบ เช่น ดารา นักร้อง นักแสดง นักกีฬา ซึ่งมีชีวิตเป็นแบบอย่างที่ดี เป็นตัวอย่างให้เลียนแบบได้ดี มีการกระตุ้นประสาทสัมผัสหลายด้าน เช่น ทั้งทางประสาทตา ประสาทหู ประสาทสัมผัส ชวนให้คิดหรือจินตนาการ ควร มีการสื่อสารสองทาง (interactive) คือสามารถตอบสนองต่อการแสดงความคิดเห็น คำถาม หรือ คำตอบชวนให้นักศึกษาด้วยตนเอง สื่อควรกระตุ้นให้คิดและตัดสินใจด้วยตนเอง มากกว่าการบังคับยึดเยียดให้วัยรุ่นยอมรับ และมีข้อมูลเพิ่มเติมที่สามารถค้นหาได้ง่ายด้วยตนเอง (references) (พนม เกตุมาน, 2548)

การสอนเพศศึกษาที่ผ่านมา ส่วนใหญ่ใช้วิธีการบรรยาย เป็นเหตุให้ผู้เรียนไม่ได้มีส่วนร่วม ในกิจกรรมการเรียนรู้ (ยุพา พูนขำ, 2533) การสร้างการมีส่วนร่วมของเยาวชนเป็นปัจจัยที่สำคัญในการนำเสนอรายการหรือ การสอนการให้ความรู้แก่เยาวชนในเรื่องต่างๆ เพราะการมีส่วนร่วมจะเป็นการช่วยลดช่องว่างในการเรียนรู้ของเยาวชนต่อแหล่งข้อมูล อีกทั้งการนำเสนอเรื่องเพศศึกษานั้นการไว้วางใจของเยาวชนต่อผู้สอนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้อย่างมาก หากรายการมีการเปิดช่องทางให้เยาวชนสามารถซักถาม แสดงความคิดเห็น หรือแม้กระทั่งการวิพากษ์โต้แย้งในเรื่องต่างๆได้จะทำให้รายการเป็นที่สนใจและเป็นการนำเสนอมุมมองรอบด้านต่อวัยรุ่น โดยรายการจะต้องเป็นผู้นำเสนอข้อมูลที่ถูกต้อง และสอนวิธีคิดในการแก้ปัญหาต่างๆให้แก่เยาวชน

ช่องทางการสร้างการมีส่วนร่วมสามารถสร้างได้ตั้งแต่ การให้มีการ เขียนจดหมาย โทรศัพท์ หรือส่งความคิดเห็นผ่าน SMS หรือ E – mail เข้ามาในรายการ ไปจนถึงการถ่ายทำ รายการที่เจาะกลุ่มเป้าหมายไปยังกลุ่มวัยรุ่นในโรงเรียน หรือสถาบันต่างๆให้เข้ามาเป็นส่วนร่วมในรายการ เป็นผู้ตอบปัญหา แสดงความคิดเห็น และร่วมอภิปรายในประเด็นต่างๆร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ การสร้างการมีส่วนร่วมของเยาวชนสามารถเปิดได้ถึงขั้นที่ให้กลุ่มเยาวชนเป็นผู้ออกแบบรายการ หรือผลิตรายการด้วยตัวเอง เพราะเยาวชนเองจะเป็นผู้ที่เข้าใจปัญหา และรู้ความต้องการของเพื่อนในระดับเดียวกันได้ดีที่สุด แต่ทั้งนี้อาจเกิดจากความร่วมมือของผู้เชี่ยวชาญทางด้านเพศศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการ ในการร่วมกันออกแบบและผลิตรายการ

นอกจากนี้แล้วการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาอาจเกิดได้มากกว่าการรับรู้ผ่านรายการโทรทัศน์ ผ่านการทำกิจกรรมทางช่องทางอื่น เช่น การจัดค่ายเยาวชนเกี่ยวกับเพศศึกษา รูปแบบรายการโทรทัศน์ควรกระตุ้นที่เยาวชนเกิดการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วม (participation Learning) มากขึ้น เพื่อให้เป็น Active Learner มุ่งเน้นเรื่องการถกเถียง เพื่อขยายกรอบความคิด มโนทัศน์ทางเพศให้กว้างขวางและลึกซึ้ง โดยเรียนรู้ความคิดเรื่องเพศที่แตกต่างกันในแต่ละบริบทของชุมชน (พฤษพร หลกกุลบุตร, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2551) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพ. พนม เกตุมาน (2548) การจัดการเรียนการสอน (Learning process) เพศศึกษาสำหรับเยาวชนกิจกรรมการเรียนรู้ ต้องมีความสนุก ผู้เรียนมีส่วนร่วมมากที่สุด สร้างบรรยากาศให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน มีการสื่อสารได้สองทาง ผู้สอนถ่ายทอดข้อมูล ผู้เรียนตอบสนองให้เห็นด้วย โดยเปิดให้มีโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม

ด้านพิธีกรรายการหรือผู้ดำเนินรายการเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะดึงดูดผู้ชม หรือช่วยในการขึ้นรายการเรียนรู้ได้ดีสำหรับกลุ่มผู้ชมในระดับเยาวชน ซึ่งตรงกันกับงานวิจัยของ(ศิริพงษ์ สุทธิโยธิน, 2535) และ ปรียานาฏ หงษ์จินดา, 2535)

พิธีกรรายการโทรทัศน์เรื่องเพศศึกษาควรเป็นผู้ที่มีความสามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา อยู่ในวัยเดียวกับกลุ่มผู้ชมคือวัยรุ่น โดยที่พิธีกรรายการไม่จำเป็นต้องเป็นดาราหน้ากล้องที่มีชื่อเสียง หรือคนดัง แต่ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจและทัศนคติที่ดีในเรื่องเพศศึกษา ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ (ซีไมพร ชุมพลกรัง, 2536) เยาวชนเห็นว่าผู้ดำเนินรายการเยาวชนไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงหรือเป็นที่รู้จักมาก่อน แต่สำหรับผู้ดำเนินรายการหรือพิธีกรสำหรับเยาวชนควรมีความสามารถในการชักจูงให้เกิดความสนุกสนาน น่าสนใจ มีทักษะ และมีควรความเป็นกันเองกับผู้ชม

โดยส่วนมากจะพบว่าพิธีกรรายการโทรทัศน์จะเป็นดารานักแสดงที่มีชื่อเสียงอยู่แล้ว แต่จากการศึกษาความต้องการของเยาวชนต่อพิธีกรรายการโทรทัศน์พบว่า พิธีกรหรือผู้ดำเนินรายการไม่จำเป็นต้องเป็นดาราหรือนักแสดง แต่ต้องเป็นผู้ที่สามารถให้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างเป็นกันเองกับผู้ชม และเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดี (ศิริพงษ์ สุทธิโยธิน, 2535) แต่การที่รายการโทรทัศน์ส่วนใหญ่มีดารานักแสดงเป็นพิธีกรนั้นเพื่อเป้าหมายทางธุรกิจ และดารานักแสดงนั้นส่วนใหญ่มีความสามารถทางด้านการเล่นพิธีกรอยู่แล้ว ซึ่งรู้มุกกลิ้ง ขั้นตอนการถ่ายทำ โดยที่ผู้ผลิตรายการไม่จำเป็นต้องเสียเวลาในการสอนงานและฝึกฝนความสามารถใหม่

ด้านความยาวในการนำเสนอรายการในการนำเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนควรมีความยาวในการนำเสนอรายการ 30 นาที โดยนำเสนอในช่วงเวลาค่ำ คือ 18.00 น. - 22.00 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เยาวชนมีเวลาดูโทรทัศน์อยู่กับบ้านมากที่สุด สอดคล้องกับผลการสำรวจความคิดเห็นเรื่องพฤติกรรมการรับชมโทรทัศน์ในกลุ่มเด็กและเยาวชนของมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก (2546) พบว่าวันจันทร์ถึงศุกร์ เด็กและเยาวชนจะเปิดรับชมโทรทัศน์ในช่วงเวลาค่ำมากที่สุด

การจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์นั้นนับว่ายังเป็นประเด็นที่ยังต้องศึกษาในแง่มุมต่างๆอีกมาก แต่สำหรับรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนนั้นผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าควรจัดอยู่ในประเภทรายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี แต่ทั้งนี้ต้องพิจารณาในประเด็น หรือเนื้อหาที่จะนำเสนอในแต่ละตอน

จากการวิจัยพบว่าประเด็นหลักที่ทำให้พ่อแม่และเยาวชน ร้อยละ 70 คุยกันในเรื่องเพศและการให้ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาเนื่องมาจาก การพบเห็นประเด็น หรือการชมรายการต่างๆในขณะรับชมโทรทัศน์ร่วมกัน (SIECUS, 2001) ดังนั้นรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษานั้นจะเป็นรายการที่ให้ความรู้และประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายการเรียนรู้ของเยาวชนนั้น ปัจจัย

สำคัญคือการสร้างประเด็นในการสื่อสารร่วมกันในประเด็นเรื่องเพศ การเรียนเรียนรู้ร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาภายในครอบครัว ระหว่าง พ่อ แม่ ลูก ดังนั้นนอกจากที่รายการจะเน้นเป้าหมายที่กลุ่มเยาวชนแล้ว การให้ความรู้และทักษะในการสื่อสารร่วมกันในครอบครัวก็นับว่าเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำเสนอผลการวิจัยนี้ต่อสาธารณะและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับเพศศึกษาสำหรับเยาวชน พร้อมทำการศึกษาวิจัยเพื่อติดตามผลในด้านต่างๆ เช่นการวิจัยในเชิงประเมิน การวิจัยพัฒนา การศึกษาทัศนคติของผู้ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น
2. การศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบรายการโทรทัศน์ เกี่ยวกับเพศศึกษาเฉพาะเรื่องและกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ
3. ควรมีการศึกษาถึงการยอมรับ ความคิดเห็น ทัศนคติ ของเยาวชนและผู้ปกครองต่อรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา
4. ควรศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาระหว่างรูปแบบที่ได้จากการวิจัยนี้กับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาของประเทศต่างๆ เพื่อการพัฒนารายการโทรทัศน์เกี่ยวกับเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรองทิพย์ จันแยม. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อมวลชนและสื่อบุคคลกับการยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- กระทรวงวัฒนธรรม. เด็กไทยใน ๔ ปีสร้างของรัฐบาลใหม่ : นโยบายและยุทธศาสตร์วัฒนธรรมเพื่อเด็กไทย, 2547.
- กัจจกร หลุยยะพงศ์. เอกสารประกอบการเสวนาเรื่อง "เพศวิถีที่ซ่อนเร้นในแผ่นฟิล์ม" ใน "เทศกาลหนังม่านรุศ" ระหว่างวันที่ 13-15 กุมภาพันธ์ 2547.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. ความก้าวร้าวของลูก พ่อแม่เตรียมพร้อมหรือยัง, 2543 .แหล่งที่มา http://www.elib-online.com/doctors2/child_aggressive02.html
- เกษม ตันติผลาชีวะ. วิเคราะห์สังคมไทยและละครที่สะท้อนสังคมไทย. ใกล้หมอ, 2531 คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. รายงานการวิจัยเรื่องแนวทางการใช้สื่อมวลชนเพื่อการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร, 2539.
- คัตติยา เพชรชูช่วย. การศึกษารูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาที่เหมาะสมสำหรับเยาวชน ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- จันทร์ฉาย เตมียาการ. การผลิตรายการโทรทัศน์. ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2523.
- จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ และคณะ. รายงานการทบทวนองค์ความรู้เรื่องเด็ก เยาวชน และครอบครัวในประเทศไทย และข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและการวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุน, 2546
- จุฑามาส กิรติกสิกร. รูปแบบการดำเนินชีวิตของเด็กวัยรุ่นกับการใช้ประโยชน์จากสื่อมวลชน. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- ชื่นสมล อุกฤษฏ์วิริยะ. อิทธิพลความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อวีดิทัศน์ประเภทเอ็กซ์ของเยาวชนไทยที่อยู่ในสถานศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543.
- ชาติวุฒิ วัจวล. อิทธิพลของสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีต่อความรู้และทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสหศึกษา : กรณีศึกษาโรงเรียนในอำเภอเมือง จ. เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.

- ชไมพร ชุมพลกรัง. การสำรวจความนิยมและความต้องการรายการโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- ทิพวรรณ จันดาทอง. รายการทีวีดี ๆ มีให้เด็กดู (แล้ว). บทความหน้ารู้ FCC Scoop [On-line serial]. 2547. แหล่งที่มา: http://www.fcc.or.th/webboard_scoop/00090.html
- นพพร พานิชสุข. รายงานผลการวิจัยเรื่องทัศนคติและความต้องการของอาจารย์และนักเรียนมัธยมศึกษาตามตำแหน่งในเรื่องการสอนเพศศึกษา. คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2522.
- ปริยานาฏ หงษ์จินดา. การวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหารายการสารคดีทางโทรทัศน์เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.
- มนัสวีณี จันทะเลิศ. รายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก. โครงการศึกษาและเฝ้าระวังสื่อเพื่อสุขภาพของสังคม. มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ (มสช.), 2547.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. การผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์ หน่วยที่ 1-7. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2531.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวิทยุโทรทัศน์ หน่วยที่ 8-15. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2531.
- เมธา เสรีชนาวงศ์. การวิเคราะห์รูปแบบของส่วนประกอบรายการโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- วันเพ็ญ ศิริโชติบัณฑิต. บทบาทหน้าที่ของสิ่งพิมพ์บันเทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533
- วิลาสินี พิพิธกุล และ กิตติ กันภัย. โครงการเพศและการสื่อสารในสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2546.
- วิทยา พานิชล้อเจริญ. ความรักยุคหลังสมัยใหม่ในมิวสิควีดีโอเพลงไทยสากล. วารสารวิจัยสังคม. ฉบับที่ 26 หน้า 78-98 2546
- วิภา อุดมจันทร์. การผลิตสื่อโทรทัศน์และสื่อคอมพิวเตอร์: กระบวนการสร้างสรรค์และเทคนิคการผลิต. กรุงเทพฯ: บั๊กพอยท์, 2544 : 59.
- สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. (2545). ข้อมูลจากการสำรวจของสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. สารคดี, สิงหาคม 2545.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ [Online]. 2547. แหล่งที่มา: http://service.nso.go.th/nso/g_knowledge/def/youth.htm
- สุกัญญา ทองรักษ์. สารคดีทางโทรทัศน์สิ่งดี ๆ ที่ถูกกลืน. แหล่งที่มา : <http://library.kmitnb.ac.th/journal/v004n001/Thai2.html>

สุพัตรา สุภาพ. สังคมและวัฒนธรรมไทย : คำนิยม ครอบครั้ว ศาสนา ประเพณี. กรุงเทพฯ
สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2543

ศิริพงษ์ สุทธิโยธิน. กลยุทธ์ในการนำเสนอรายการโทรทัศน์รูปแบบปกิณกะบันเทิง (พ.ศ.2532-
2535) วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

อมรวิชัย นาครทรรพ และคณะ. เด็กไทยในมิติวัฒนธรรม. กลุ่มเฝ้าระวังทางวัฒนธรรม
สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหาร
ผ่านศึก, 2548.

อรรณพ เขียรถาวร. สื่อสารมวลชนและสารสนเทศ.ประมวลบทความวิชาการ สื่อมวลชนและ
สารสนเทศ. โรงพิมพ์ เอส พี การพิมพ์, 2542

อรนุช เลิศจรรยาภักษ์. หลักการเขียนบทโทรทัศน์. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.

อรรถัย ศรีสันติสุข. ความก้าวหน้าทางการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสารของประเทศญี่ปุ่น.
กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544

อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. หลักเกณฑ์การโฆษณาและการจัดระบบเรตติ้งสำหรับรายการเด็ก . มูลนิธิ
เพื่อการพัฒนาเด็ก [Online]. 2545. แหล่งที่มา:

<http://www.iamchild.org/childmedia/doc/medoc02.html>

อุพาร เนืองจำนงค์. ศิลปการผลิตรายการวิทยุ-โทรทัศน์. กรุงเทพฯ: บทพิทการพิมพ์, 2537.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

AC NELSON. AC NELSON exploring TV-receiving monitoring business in China, 1998

Kinder, Jame S. Audi -Visual Materials and Techniques. 2nd edition. New York:

American Book Co.,1959.

Mcquail, Denis,1992: Media performance : Mass communication and the public interest.

London:The Cromptwell Press Limited.

Popular Film. eds.by Joanne Hollows and Mark Jancovich. pp.151-172.

Manchester: Manchester University,1995

Schramm, Lyle, & Parker. Television in the Lives of Our Children. Stanford California :

Stanford University Press,1961.

SIECUS. FAMILIES ARE TALKING. SIECUS Report Supplement Volume 1 , Number 2,

2001.

Steinberg, Cobbett. TV. In Fact. "Fact on File." 1987.

Taylor, Lisa. From Psychoanalytic Feminism to Popular Feminism. in Approaches to

Wurtzel, Alan. Television Production. 2nd ed., Mc Graw-Hill Book Company N.Y. 1985.

Zettl, H. Television Production Handbook. Wadsworth Publishing Company. Inc.

Belmont, California. 3rd. Edition. 1976

อื่น ๆ

SIECUS <http://www.ciconline.com/section.cfm/7166>

United Nations <http://www.un.org/esa/socdev/unyin/qanda.htm>

Unesco www.unesco.org/en/youth

<http://www.abacpoll.com>

<http://www.teenpath.net>

<http://www.teentalk.com>

ศูนย์บริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประศักดิ์ หอมสนิท	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รองศาสตราจารย์ ดร. สุพัตรา คุณากาญ	สำนักเทคโนโลยีการศึกษา
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
3. อาจารย์วิวัฒน์ชัย สุขทัพนธ์	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. อาจารย์ ดร. ปราวีณยา สุวรรณณัฐโชติ	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. ดร. จุฬากरण มาเสถียรวงศ์	รองผู้อำนวยการสถาบันรามจิตติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
รายนามผู้เชี่ยวชาญในการประเมินงานวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการประเมินงานวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญด้านแพศศึกษา

1. พญ. พรรณพิมล หล่อตระกูล	จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น กรมสุขภาพจิต
2. นพ.สุกมล วิภาวีพลกุล	แผนกจิตเวช โรงพยาบาลพญาไท 2
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จินตนา เวชมี	รองคณบดีฝ่ายวิจัยและพัฒนา
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุษายา
4. อาจารย์ นคร สันธิโยธิน	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
5. คุณอุษาสินี ทองใหม่	นักวิชาการ องค์กรการแพช (Path)

รายนามผู้เชี่ยวชาญด้านเด็กและเยาวชน

1. รศ.ดร.สมพงษ์ จิตระดับ	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รศ.ดร.กฤตยา อาชวนิจกุล	สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล
3. นพ.สุริยเดว ทรีปาตี	กุมารแพทย์ สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี
3. ดร.สันหัต เสริมศรี	คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล
4. อาจารย์ อธิพิล ปรีดีประสงค์	สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว
มหาวิทยาลัยมหิดล

รายนามผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อและโทรทัศน์

1. ผศ.ดร. วิลาสินี พิพิธกุล	ผู้อำนวยการสำนักบรรณรักษ์และสื่อสารสาธารณะ
เพื่อสังคม สสส.
2. คุณอำนวยพร เอี่ยมพรรณ	ผู้อำนวยการบริษัท ดีน่าดู จำกัด
3. อาจารย์ ณรงค์ ลมลอย	ผู้อำนวยการศูนย์อินเทอร์เน็ตสร้างสรรค์และปลอดภัย
เพื่อเยาวชน กระทรวงศึกษาธิการ
4. คุณพฤษี พหลกุลบุตร	กรรมการศูนย์การเรียนรู้เท่าทันสื่อในประเทศไทย
5. คุณแสงจันทร์ เมธาตระกูล	ฝ่ายสื่อการเรียนรู้แพศศึกษา
โครงการก้าวอย่างเข้าใจ (PATH)

ภาคผนวก ค

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินและรับรองงานวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินและรับรองงานวิจัย

1. อาจารย์ ดร.อมรวิชัย นาคทรเทพ	ผู้อำนวยการสถาบันรามจิตติ
2. ผศ.ดร.สันหัตต์ ทองรินทร์	สาขาניתศศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
3. รศ.ดร.สมโภช เอี่ยมสุภาษิต	สาขาניתศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. ผศ.มนัส นามวงศ์	สาขาניתศศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
5. อาจารย์ วรานุช ชินวรโสภาค	ผู้บริหารโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ
องค์การเพธ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
2. แบบยืนยันความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
3. แบบรับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ผู้วิจัย

นายสรชัย หนองตรุด

โทร. 081-4804015 อีเมล: gagaguru@hotmail.com

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.วชิราพร อัจฉริยโกศล

ภาควิชา

หลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
2. เพื่อนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
2. แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้
 - ส่วนที่ 1 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
 - ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับ ความยาวของรายการ และช่วงเวลาในการนำเสนอ
 - ส่วนที่ 3 ข้อคิดเห็นอื่นๆ เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาเรื่องเพศศึกษา
3. แบบประเมินชุดนี้ผ่านการประเมินความเหมาะสมในการนำไปใช้โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ที่ตรงกับความคิดเห็นต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่อง
 เพศศึกษาสำหรับเยาวชนในประเด็นคำถามต่างๆ ต่อไปนี้ ตามระดับความเหมาะสม

- 4 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
 3 หมายถึง เหมาะสมมาก
 2 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
 1 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1. รูปแบบด้านพัฒนาการทางเพศ (Sexual Development)

เหมาะสม ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านพัฒนาการทางเพศ	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม		
• การพัฒนาการทางเพศในแต่ละช่วงชีวิตของมนุษย์				
• หน้าที่และวิธีดูแลสุขภาพของระบบสืบพันธุ์ การตั้งครรภ์				
• ทักษะเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ (Sex relationship) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ ที่เป็นทั้งเพื่อการสืบพันธุ์ (Reproduction) ที่เป็นธรรมชาติมนุษย์				
• การให้ความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน และเข้าใจในความแตกต่างทางเพศ				
• การปลูกฝังค่านิยมในความพึงพอใจกับภาพลักษณ์ของตนเอง พร้อมทั้ง ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องขนาดรูปร่างกับความสามารถทางเพศ				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)				
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)				
3. อภิปราย (Panel discussion)				
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)				
5. สารคดี (Documentary / Feature)				
6. เพลง/ดนตรี (music program)				
7. การสาธิต (Demonstration)				
8. ละคร (Drama program)				
9. การ์ตูน				
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน				
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

2. รูปแบบด้านสุขอนามัยทางเพศ (Sexual Health)

 เหมาะสม

 ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านสุขอนามัยทางเพศ	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม		ไม่เหมาะสม	
• นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการเลือกใช้วิธีป้องกันการตั้งครรภ์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รวมทั้งโรคเอดส์				
• นำเสนอเนื้อหาในการปลูกฝังทัศนคติในการหาข้อมูล การรู้จัก ขอคำปรึกษาจากผู้ใหญ่ บุคลากรที่เชี่ยวชาญ เพื่อหาทางเลือกสำหรับการตัดสินใจในเรื่องเพศและจัดการกับผลที่เกิดตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์				
• นำเสนอเนื้อหาวิธีป้องกัน และการหาความช่วยเหลือเมื่อถูกล่วงเกินทางเพศ				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)				
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)				
3. อภิปราย (Panel discussion)				
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)				
5. สารคดี (Documentary / Feature)				
6. เพลง/ดนตรี (music program)				
7. การสาธิต (Demonstration)				
8. ละคร (Drama program)				
9. การ์ตูน				
10. การแสดง การเล่นพื้นบ้าน				
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. รูปแบบด้านสัมพันธภาพ (Relation)

 เหมาะสม ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านสัมพันธภาพ	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม		
• นำเสนอด้านค่านิยมที่ถูกต้องเกี่ยวกับคุณสมบัติพื้นฐานของความเป็นเพื่อนคนรัก คู่แต่งงานและสมาชิกครอบครัว				
• นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการปลุกฝังทัศนคติที่ถูกต้องในการยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล				
• นำเสนอเกี่ยวกับรูปแบบความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ				
• นำเสนอวิธีการปรับเปลี่ยนหรือรับมือกับเหตุการณ์ที่ไม่พึงปรารถนา				
• นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการรู้จักสื่อสารอย่างตรงไปตรงมาถึงสิ่งที่ทำให้เราไม่พอใจกับผู้ที่เรารู้สึกสัมพันธ์ด้วย พร้อมทั้งบอกวิธีการหาทางออกอย่างสร้างสรรค์แทนการตอบโต้				
• นำเสนอแนวทางในการเริ่มต้นและสานต่อความสัมพันธ์บนพื้นฐานของการเรียนรู้กันและกัน และวิธียุติความสัมพันธ์และจัดการกับอารมณ์ความรู้สึกของตนเองได้				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านสัมพันธภาพ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)				
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)				
3. อภิปราย (Panel discussion)				
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)				
5. สารคดี (Documentary / Feature)				
6. เพลง/ดนตรี (music program)				
7. การสาธิต (Demonstration)				
8. ละคร (Drama program)				
9. การ์ตูน				
10. การแสดง การเล่นพื้นบ้าน				
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

4. รูปแบบด้านพฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behavior)

 เหมาะสม

 ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านพฤติกรรมทางเพศ	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม		
• นำเสนอทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับการแสดงออกถึงความเป็นเพศและดำเนินชีวิตตามคุณค่าเกี่ยวกับเพศที่ตนเองยึดถือได้อย่างเป็นสุขตามแต่ละช่วงวัย				
• นำเสนอทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างเท่าเทียม ไม่นำความแตกต่างทางเพศหรือวัยมาล้อเลียน ดูหมิ่น ความเป็นมนุษย์ด้วยเพศและวัย				
• นำเสนอเนื้อหาเพื่อปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้องเกี่ยวกับให้คุณค่ากับการสร้างความพึงพอใจทางเพศที่ไม่เอาเปรียบ สร้างความทุกข์ให้กับตนเองและผู้อื่น				
• นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับ ข้อมูลข่าวสารทางเพศจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือและรู้จักตรวจสอบที่มาได้				
• นำเสนอเนื้อหาเพื่อการสร้างค่านิยมเกี่ยวกับการมีสัมพันธ์ภาพทางเพศด้วยความรับผิดชอบ ไม่หลอกลวง เอาัดเอาเปรียบ				
• นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกายที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ เพื่อให้เข้าใจและสามารถจัดการกับอารมณ์เพศที่อาจเกิดขึ้นเมื่อมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)				
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)				
3. อภิปราย (Panel discussion)				
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)				
5. สารคดี (Documentary / Feature)				
6. เพลง/ดนตรี (music program)				
7. การสาธิต (Demonstration)				
8. ละคร (Drama program)				
9. การ์ตูน				
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน				
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

5. รูปแบบด้านทักษะส่วนบุคคล (Personal Skill)

 เหมาะสม

 ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านทักษะส่วนบุคคล	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม		ไม่เหมาะสม	
• นำเสนอการ แลกเปลี่ยนทัศนะ ความเชื่อ และแสดงพฤติกรรมตามแนวคิดของวัยรุ่น				
• นำเสนอเนื้อหาด้านการยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ไม่ตัดสินคุณค่าของผู้อื่นโดยใช้ทัศนะความเชื่อเกี่ยวกับเพศของตนเป็นที่ตั้ง				
• นำเสนอวิธีการการหาข้อมูลเพื่อสร้างทางเลือก เมื่อต้องตัดสินใจและคิดถึงผลที่ตามมาของแต่ละทางเลือกก่อนตัดสินใจ				
• นำเสนอเนื้อหากระตุ้นให้บอกความต้องการ ความคิดเห็น ความรู้สึกของตนเองบนพื้นฐานของการเคารพสิทธิของผู้อื่น				
• นำเสนอเนื้อหาในการฝึกทักษะในการคัดกรองและเลือกรับข้อมูลข่าวสาร การรู้เท่าทันอย่างมีวิจารณญาณ				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)				
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)				
3. อภิปราย (Panel discussion)				
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)				
5. สารคดี (Documentary / Feature)				
6. เพลง/ดนตรี (music program)				
7. การสาธิต (Demonstration)				
8. ละคร (Drama program)				
9. การ์ตูน				
10. การแสดง การเล่นพื้นบ้าน				
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

6. รูปแบบด้านสังคมและวัฒนธรรม (Society and Culture)

 เหมาะสม

 ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านสังคมและวัฒนธรรม	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม		ไม่เหมาะสม	
• นำเสนอการเปลี่ยนแปลงในเรื่องค่านิยมของแต่ละยุคสมัยทางด้านเพศ และผลกระทบต่อบทบาทหญิง ชาย และคำว่า “เพศ”				
• นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับสิทธิตามกรอบของกฎหมายปัจจุบันที่ว่าด้วยเรื่องเพศของตนเอง				
• นำเสนอการวิเคราะห์ถึงพฤติกรรม ความนิยมต่างๆ ที่เกิดจากสื่อ รวมทั้งการโฆษณาชวนเชื่อในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศ				
• นำเสนอเนื้อหาด้านการให้โลกทัศน์ทางเพศ ปลุกฝังความเชื่อ พระเพณีและค่านิยมที่ถูกต้อง				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรม	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)				
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)				
3. อภิปราย (Panel discussion)				
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)				
5. สารคดี (Documentary / Feature)				
6. เพลง/ดนตรี (music program)				
7. การสาธิต (Demonstration)				
8. ละคร (Drama program)				
9. การ์ตูน				
10. การแสดง การเล่นพื้นบ้าน				
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7. รูปแบบด้านบทบาททางเพศ (Gender Role)

 เหมาะสม ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านบทบาททางเพศ	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม		
• นำเสนอค่านิยมและทัศนคติที่ถูกต้องในการการสร้างเอกลักษณ์ทางเพศที่เหมาะสม				
• นำเสนอค่านิยมและทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับความเสมอภาคทางเพศ				
• นำเสนอบทบาททางเพศที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในสังคมอย่างสมดุล				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านบทบาททางเพศ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)				
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)				
3. อภิปราย (Panel discussion)				
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)				
5. สารคดี (Documentary / Feature)				
6. เพลง/ดนตรี (music program)				
7. การสาธิต (Demonstration)				
8. ละคร (Drama program)				
9. การ์ตูน				
10. การแสดง การเล่นพื้นบ้าน				
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหารายการและรูปแบบการนำเสนอ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ส่วนประกอบรายการ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. ควรมีการนำเสนอเนื้อหา 1 ประเด็นหลักต่อการออกอากาศ 1 ตอน				
2. ควรมีการนำเสนอหลายรูปแบบ โดยแบ่งเป็นช่วงต่อการออกอากาศ 1 ตอน				
3. ควรมีการนำเสนอ สัมภาษณ์ เยาวชน หรือบุคคลที่เป็นตัวอย่างที่ดี ในรายการ				
4. ผู้ร่วมรายการควรเป็น ดารา นักร้อง หรือบุคคลที่มีชื่อเสียง				
5. ผู้อุปถัมภ์รายการเป็นผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูยงอนามัย ยาเม็ดคุมกำเนิด อุปกรณ์ตรวจครรภ์				
6. อื่นๆ (โปรดระบุ).....				
.....				

3. ส่วนประกอบด้านพิธีกรรายการโทรทัศน์	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. การนำเสนอรายการไม่จำเป็นต้องมีพิธีกร				
2. พิธีกรรายการควรอยู่ในวัยเดียวกับกลุ่มผู้ชมคือวัยรุ่น				
3. พิธีกรรายการควรเป็นดารานักร้องที่มีชื่อเสียง หรือคนดัง				
4. พิธีกรรายการเป็นใครก็ได้				
5. พิธีกรรายการควรเป็นแพทย์ที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษา				
6. พิธีกรรายการควรเป็นผู้ที่มีความสามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา				
7. อื่นๆ (โปรดระบุ).....				
.....				

4. ลักษณะการนำเสนอรายการ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. การนำเสนอรายการต้องให้เห็นเป็นจริงจัง				
2. การนำเสนอรายการต้องให้อารมณ์ด้วยภาพและเสียง				
3. การนำเสนอรายการต้องสร้างความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างชัดเจนแก่กลุ่มเป้าหมาย				
4. การนำเสนอรายการต้องชี้ความเป็นเหตุเป็นผลเชิงวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเพศศึกษาอย่างเข้าใจ				
5. การนำเสนอรายการต้องสร้างการจูงใจให้ปฏิบัติตาม				
6. การนำเสนอรายการสร้างให้เนื้อหาเรื่องเพศเป็นเรื่องลึกลับ ชวนให้อยากรู้ อยากติดตาม				
7. การนำเสนอรายการควรสร้างบรรยากาศสบายๆ แก่ผู้ชมกลุ่มเป้าหมาย				
8. การนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศให้ดูน่ากลัว				
9. การนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษาทางบวกเท่านั้น เช่น นำเสนอเฉพาะเรื่องของ				

4. ลักษณะการนำเสนอรายการ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
10. การนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษาทางลบ เช่น ห้ามมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเพราะจะทำให้เกิดผลเสียตามมา				
11. นำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษา ทั้งในทางบวกและลบ เพื่อชี้ทั้งผลดีและผลไม่ดีที่จะเกิดตามมา				
12. รูปแบบรายการต้องมีความน่าเชื่อถือ				
13. อื่นๆ (โปรดระบุ).....				

5. เทคนิคการใช้ตัวชี้หน้า	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. นำเสนอสาระเพียงบางส่วนเพื่อให้ดูน่าติดตาม				
2. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยภาพ เสียง หรือ ตัวอักษรประกอบกราฟิก ที่โดดเด่น				
3. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยเรื่องประกอบ				
4. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยคำบรรยายประกอบ (Caption)				
5. นำเสนอรายการด้วยภาพและเสียงที่ราบเรียบตลอดรายการ				
6. นำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องทั้งหมดก่อนให้รายละเอียดของเรื่อง				
7. นำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องหลังการให้รายละเอียดของเรื่อง				
8. นำเสนอภาพรวมของเรื่องเพื่อเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหารายการ				
9. อื่นๆ (โปรดระบุ).....				

6. การสร้างการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. ไม่ควรสร้างการมีส่วนร่วมของเยาวชนในขณะที่ออกอากาศ เนื่องจากอาจสร้างความขัดแย้ง				
2. เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการเปิดรับการแสดงความคิดเห็นผ่านไปรษณีย์บัตร การส่งข้อความผ่านมือถือ การโทรศัพท์เข้ามาในรายการ				
3. เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในรายการโดยการให้กลุ่มเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตรายการ				
4. เปิดโอกาสให้เยาวชนกลุ่มเป้าหมายสามารถแสดงความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น				
5. รายการโทรทัศน์เกี่ยวกับเพศศึกษาควรจัดกิจกรรมตามมาหลังจากออกอากาศแล้ว เช่น จัดค่ายเยาวชนเกี่ยวกับเพศศึกษา				
6. อื่นๆ (โปรดระบุ).....				

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
(แบบยืนยันความคิดเห็น รอบที่ 2)

ผู้วิจัย

นายสรราชย์ หนองตรุด

โทร. 081-4804015 อีเมล: gagaguru@hotmail.com

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.วชิราพร อัจฉริยโกศล

ภาควิชา

หลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
2. เพื่อนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อยืนยันความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
2. แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้
 - ส่วนที่ 1 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
 - ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับ ความยาวของรายการ และช่วงเวลาในการนำเสนอ
 - ส่วนที่ 3 ข้อคิดเห็นอื่นๆ เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาเรื่องเพศศึกษา
3. แบบประเมินชุดนี้ผ่านการประเมินความเหมาะสมในการนำไปใช้โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ที่ตรงกับความคิดเห็นต่อรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่อง
 เพศศึกษาสำหรับเยาวชนในประเด็นคำถามต่างๆ ต่อไปนี้ ตามระดับความเหมาะสม

4	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
3	หมายถึง	เหมาะสมมาก
2	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
1	หมายถึง	เหมาะสมน้อย

1. รูปแบบด้านพัฒนาการทางเพศ (Sexual Development)

เหมาะสม ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านพัฒนาการทางเพศ	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม		
• การพัฒนาการทางเพศในแต่ละช่วงชีวิตของมนุษย์				
• หน้าที่และวิธีดูแลสุขภาพของระบบสืบพันธุ์ การตั้งครรภ์				
• ทักษะเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ (Sex relationship) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ที่เป็นทั้งเพื่อการสืบพันธุ์ (Reproduction) ที่เป็นธรรมชาติมนุษย์				
• การให้ความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน และเข้าใจในความแตกต่างทางเพศ				
• การปลูกฝังค่านิยมในความพึงพอใจกับภาพลักษณ์ของตนเอง พร้อมทั้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องขนาดรูปร่างกับความสามารถทางเพศ				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านพัฒนาการทางเพศ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)			=====	
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)		=====		
3. อภิปราย (Panel discussion)		=====		
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)		=====		
5. สารคดี (Documentary / Feature)	=====			
6. เพลง/ดนตรี (music program)		=====		
7. การสาธิต (Demonstration)		=====		
8. ละคร (Drama program)	=====			
9. การ์ตูน	=====			
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน			=====	
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

2. รูปแบบด้านสุขอนามัยทางเพศ (Sexual Health)

 เหมาะสม

 ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านสุขอนามัยทางเพศ	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม		
<ul style="list-style-type: none"> นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการเลือกใช้วิธีป้องกันการตั้งครรภ์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รวมทั้งโรคเอดส์ 				
<ul style="list-style-type: none"> นำเสนอเนื้อหาในการปลูกฝังทัศนคติในการหาข้อมูล การรู้จัก ขอคำปรึกษาจากผู้ใหญ่ บุคลากรที่เกี่ยวข้อง เพื่อหาทางเลือกสำหรับการตัดสินใจในเรื่องเพศและจัดการกับผลที่เกิดตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ 				
<ul style="list-style-type: none"> นำเสนอเนื้อหาวิธีป้องกัน และการหาความช่วยเหลือเมื่อถูกล่วงเกินทางเพศ 				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านสุขอนามัยทางเพศ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)			=====	
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)		=====		
3. อภิปราย (Panel discussion)		=====		
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)		=====		
5. สารคดี (Documentary / Feature)	=====			
6. เพลง/ดนตรี (music program)			=====	
7. การสาธิต (Demonstration)		=====		
8. ละคร (Drama program)	=====			
9. การ์ตูน	=====			
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน		=====		
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. รูปแบบด้านสัมพันธภาพ (Relation)

 เหมาะสม

 ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านสัมพันธภาพ	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม		
• นำเสนอด้านค่านิยมที่ถูกต้องเกี่ยวกับคุณสมบัติพื้นฐานของความเป็นเพื่อนคนรัก คู่แต่งงานและสมาชิกครอบครัว				
• นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้องในการยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล				
• นำเสนอเกี่ยวกับรูปแบบความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ				
• นำเสนอวิธีการปรับเปลี่ยนหรือรับมือกับเหตุการณ์ที่ไม่พึงปรารถนา				
• นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการรู้จักสื่อสารอย่างตรงไปตรงมาถึงสิ่งที่ทำให้เราไม่พอใจกับผู้ที่เรามีความสัมพันธ์ด้วย พร้อมทั้งบอกวิธีการหาทางออกอย่างสร้างสรรค์แทนการตอบโต้				
• นำเสนอแนวทางในการเริ่มต้นและสานต่อความสัมพันธ์บนพื้นฐานของการเรียนรู้กันและกัน และวิธียุติความสัมพันธ์และจัดการกับอารมณ์ความรู้สึกของตนเองได้				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านสัมพันธภาพ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)				
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)				
3. อภิปราย (Panel discussion)				
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)				
5. สารคดี (Documentary / Feature)				
6. เพลง/ดนตรี (music program)				
7. การสาธิต (Demonstration)				
8. ละคร (Drama program)				
9. การ์ตูน				
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน				
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

4. รูปแบบด้านพฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behavior)

 เหมาะสม

 ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านพฤติกรรมทางเพศ	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม		ไม่เหมาะสม	
• นำเสนอทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับการแสดงออกถึงความเป็นเพศและดำเนินชีวิตตามคุณค่าเกี่ยวกับเพศที่ตนเองยึดถือได้อย่างเป็นสุขตามแต่ละช่วงวัย				
• นำเสนอทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างเท่าเทียม ไม่นำความแตกต่างทางเพศหรือวัยมาล้อเลียน ดูหมิ่น ความเป็นมนุษย์ด้วยเพศและวัย				
• นำเสนอเนื้อหาเพื่อปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้องเกี่ยวกับให้คุณค่ากับการสร้างความพึงพอใจทางเพศที่ไม่เอาเปรียบ สร้างความทุกข์ให้กับตนเองและผู้อื่น				
• นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับ ข้อมูลข่าวสารทางเพศจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือและรู้จักตรวจสอบที่มาได้				
• นำเสนอเนื้อหาเพื่อการสร้างค่านิยมเกี่ยวกับการมีสัมพันธภาพทางเพศด้วยความรับผิดชอบ ไม่หลอกลวง เอาไรต์เอาเปรียบ				
• นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกายที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ เพื่อให้เข้าใจและสามารถจัดการกับอารมณ์เพศที่อาจเกิดขึ้นเมื่อมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านพฤติกรรมทางเพศ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)			=====	
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)		=====		
3. อภิปราย (Panel discussion)		=====		
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)			=====	
5. สารคดี (Documentary / Feature)		=====		
6. เพลง/ดนตรี (music program)		=====	=====	
7. การสาธิต (Demonstration)		=====	=====	
8. ละคร (Drama program)	=====			
9. การ์ตูน	=====			
10. การแสดง การเล่นพื้นบ้าน		=====		
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

5. รูปแบบด้านทักษะส่วนบุคคล (Personal Skill)

 เหมาะสม

 ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านทักษะส่วนบุคคล	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม		
• นำเสนอการ แลกเปลี่ยนทัศนะ ความเชื่อ และแสดงพฤติกรรมตามแนวคิดของวัยรุ่น				
• นำเสนอเนื้อหาด้านการยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ไม่ตัดสินคุณค่าของผู้อื่นโดยใช้ทัศนะความเชื่อเกี่ยวกับเพศของตนเป็นที่ตั้ง				
• นำเสนอวิธีการการหาข้อมูลเพื่อสร้างทางเลือก เมื่อต้องตัดสินใจและคิดถึงผลที่ตามมาของแต่ละทางเลือกก่อนตัดสินใจ				
• นำเสนอเนื้อหากระตุ้นให้บอกความต้องการ ความคิดเห็น ความรู้สึกของตนเองบนพื้นฐานของการเคารพสิทธิของผู้อื่น				
• นำเสนอเนื้อหาในการฝึกทักษะในการคัดกรองและเลือกรับข้อมูลข่าวสาร การรู้เท่าทันอย่างมีวิจารณญาณ				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านทักษะส่วนบุคคล	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)				
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)				
3. อภิปราย (Panel discussion)				
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)				
5. สารคดี (Documentary / Feature)				
6. เพลง/ดนตรี (music program)				
7. การสาธิต (Demonstration)				
8. ละคร (Drama program)				
9. การ์ตูน				
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน				
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

6. รูปแบบด้านสังคมและวัฒนธรรม (Society and Culture)

 เหมาะสม

 ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านสังคมและวัฒนธรรม	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม		ไม่เหมาะสม	
• นำเสนอการเปลี่ยนแปลงในเรื่องค่านิยมของแต่ละยุคสมัยทางด้านเพศ และผลกระทบต่อบทบาทหญิง ชาย และคำว่า “เพศ”				
• นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับสิทธิตามกรอบของกฎหมายปัจจุบันที่ว่าด้วยเรื่องเพศของตนเอง				
• นำเสนอการวิเคราะห์ถึงพฤติกรรม ความนิยมต่างๆ ที่เกิดจากสื่อ รวมทั้งการโฆษณาชวนเชื่อในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศ				
• นำเสนอเนื้อหาด้านการให้โลกทัศน์ทางเพศ ปลูกฝังความเชื่อ พระเพณีและค่านิยมที่ถูกต้อง				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรม	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)			=====	
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)		=====		
3. อภิปราย (Panel discussion)	=====			
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)		=====		
5. สารคดี (Documentary / Feature)	=====			
6. เพลง/ดนตรี (music program)		=====	=====	
7. การสาธิต (Demonstration)		=====	=====	
8. ละคร (Drama program)	=====			
9. การ์ตูน		=====		
10. การแสดง การละเล่นพื้นบ้าน		=====	=====	
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

7. รูปแบบด้านบทบาททางเพศ (Gender Role)

 เหมาะสม ไม่เหมาะสม

เนื้อหารายการด้านบทบาททางเพศ	ความเหมาะสมต่อการออกอากาศ			
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม		
• นำเสนอค่านิยมและทัศนคติที่ถูกต้องในการการสร้างเอกลักษณ์ทางเพศที่เหมาะสม				
• นำเสนอค่านิยมและทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับความเสมอภาคทางเพศ				
• นำเสนอบทบาททางเพศที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในสังคมอย่างสมดุล				
รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านบทบาททางเพศ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. บรรยาย / พูดคนเดียว (Straight talk)				
2. สนทนาและสัมภาษณ์ (Forum and interview)				
3. อภิปราย (Panel discussion)				
4. เกมโชว์ และการแข่งขันตอบปัญหา (Games show and Quiz show)				
5. สารคดี (Documentary / Feature)				
6. เพลง/ดนตรี (music program)				
7. การสาธิต (Demonstration)				
8. ละคร (Drama program)				
9. การ์ตูน				
10. การแสดง การเล่นพื้นบ้าน				
11. อื่นๆ				
.....				
.....				

ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหารายการและรูปแบบการนำเสนอ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ส่วนประกอบรายการ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. ควรมีการนำเสนอเนื้อหา 1 ประเด็นหลักต่อการออกอากาศ 1 ตอน		_____	_____	
2. ควรมีการนำเสนอหลายรูปแบบ โดยแบ่งเป็นช่วงต่อการออกอากาศ 1 ตอน	_____	_____		
3. ควรมีการนำเสนอ สัมภาษณ์ เยาวชน หรือบุคคลที่เป็นตัวอย่างที่ดี ในรายการ	_____			
4. ผู้ร่วมรายการควรเป็น ดารา นักร้อง หรือบุคคลที่มีชื่อเสียง		_____		
5. ผู้อุปถัมภ์รายการเป็นผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูยงอนามัย ยาเม็ดคุมกำเนิด อุปกรณ์ตรวจครรภ์			_____	
6. อื่นๆ (โปรดระบุ).....				
.....				

3. ส่วนประกอบด้านพิธีกรรายการโทรทัศน์	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. การนำเสนอรายการไม่จำเป็นต้องมีพิธีกร			_____	
2. พิธีกรรายการควรอยู่ในวัยเดียวกับกลุ่มผู้ชมคือวัยรุ่น		_____		
3. พิธีกรรายการควรเป็นดารานักร้องที่มีชื่อเสียง หรือคนดัง			_____	
4. พิธีกรรายการเป็นใครก็ได้			_____	_____
5. พิธีกรรายการควรเป็นแพทย์ที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษา		_____		
6. พิธีกรรายการควรเป็นผู้ที่มีความสามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา	_____			
7. อื่นๆ (โปรดระบุ).....				
.....				

4. ลักษณะการนำเสนอรายการ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. การนำเสนอรายการต้องให้เห็นเป็นจริงจัง		_____		
2. การนำเสนอรายการต้องให้อารมณ์ด้วยภาพและเสียง		_____		
3. การนำเสนอรายการต้องสร้างความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างชัดเจนแก่กลุ่มเป้าหมาย	_____			
4. การนำเสนอรายการต้องชี้ความเป็นเหตุเป็นผลเชิงวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเพศศึกษาอย่างเข้าใจ	_____			
5. การนำเสนอรายการต้องสร้างการจูงใจให้ปฏิบัติตาม	_____			
6. การนำเสนอรายการสร้างให้เนื้อหาเรื่องเพศเป็นเรื่องลึกลับ ชวนให้อยากรู้อยากติดตาม			_____	_____
7. การนำเสนอรายการควรสร้างบรรยากาศสบายๆ แก่ผู้ชมกลุ่มเป้าหมาย	_____			
8. การนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศให้ดูน่ากลัว				_____

4. ลักษณะการนำเสนอรายการ	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
9. การนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษาทางบวกเท่านั้น เช่น นำเสนอเฉพาะเรื่องของการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเพศที่เหมาะสมแล้วจะเกิดผลดีตามมา				
10. การนำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษาทางลบ เช่น ห้ามมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเพราะจะทำให้เกิดผลเสียตามมา				
11. นำเสนอสาระเรื่องเพศศึกษา ทั้งในทางบวกและลบ เพื่อชี้ทั้งผลดีและผลไม่ดีที่จะเกิดตามมา				
12. รูปแบบรายการต้องมีความน่าเชื่อถือ				
13. อื่นๆ (โปรดระบุ).....				

5. เทคนิคการใช้ตัวชี้หน้า	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. นำเสนอสาระเพียงบางส่วนเพื่อให้ดูน่าติดตาม				
2. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยภาพ เสียง หรือ ตัวอักษรประกอบกราฟิก ที่โดดเด่น				
3. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยเรื่องประกอบ				
4. นำเสนอส่วนสำคัญของเรื่องให้เด่นชัดด้วยคำบรรยายประกอบ (Caption)				
5. นำเสนอรายการด้วยภาพและเสียงที่ราบเรียบตลอดรายการ				
6. นำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องทั้งหมดก่อนให้รายละเอียดของเรื่อง				
7. นำเสนอรายการโดยให้ภาพรวมของเรื่องหลังการให้รายละเอียดของเรื่อง				
8. นำเสนอภาพรวมของเรื่องเพื่อเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหารายการ				
9. อื่นๆ (โปรดระบุ).....				

6. การสร้างการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย	ระดับความเหมาะสม			
	4	3	2	1
1. ไม่ควรสร้างการมีส่วนร่วมของเยาวชนในขณะที่ออกอากาศ เนื่องจากอาจสร้างความขัดแย้ง				
2. เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการเปิดรับการแสดงความคิดเห็นผ่านไปรษณีย์บัตร การส่งข้อความผ่านมือถือ การโทรศัพท์เข้ามาในรายการ				
3. เปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในรายการโดยการให้กลุ่มเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตรายการ				
4. เปิดโอกาสให้เยาวชนกลุ่มเป้าหมายสามารถแสดงความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น				
5. รายการโทรทัศน์เกี่ยวกับเพศศึกษาควรจัดกิจกรรมตามมาหลังจากออกอากาศแล้ว เช่น จัดค่ายเยาวชนเกี่ยวกับเพศศึกษา				

แบบรับรอง

รูปแบบรายการโทรทัศน์ศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

สำหรับผู้ที่ทรงคุณวุฒิ
สถาบันนริทยุทธศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบรับรองรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

ผู้วิจัย

นายสรราชย์ หนองตรุด

โทร. 081-4804015 อีเมล: gagaguru@hotmail.com

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.วชิราพร อัจฉริยโกศล

ภาควิชา

หลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน
2. เพื่อนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน

คำชี้แจง

1. แบบรับรองชุดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ ในการรับรอง “รูปแบบรายการโทรทัศน์ศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน” ผู้วิจัยขอความกรุณาท่าน พิจารณารับรองรูปแบบ ก่อนการนำเสนอสำหรับผลการวิจัยครั้งนี้ต่อไป

2. องค์กรประกอบรายการโทรทัศน์ในแบบประเมิน มาจากการวิเคราะห์จากเอกสาร งานวิจัย ประกอบกับทำการสำรวจและวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างจากรายการโทรทัศน์เพศศึกษาทั้งในและ ต่างประเทศจำนวน 6 รายการ

3. แบบรับรองแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับรายละเอียดต้นแบบชิ้นงานวิจัย

ส่วนที่ 2 ข้อวิพากษ์และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3. ระดับคะแนนที่กำหนดในแบบประเมิน มีความหมาย ดังนี้

คะแนน 5	หมายถึง	เห็นด้วยหรือเหมาะสมในระดับ มากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	เห็นด้วยหรือเหมาะสมในระดับ มาก
คะแนน 3	หมายถึง	เห็นด้วยหรือเหมาะสมในระดับ ปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	เห็นด้วยหรือเหมาะสมในระดับ น้อย
คะแนน 1	หมายถึง	เห็นด้วยหรือเหมาะสมในระดับ น้อยที่สุด

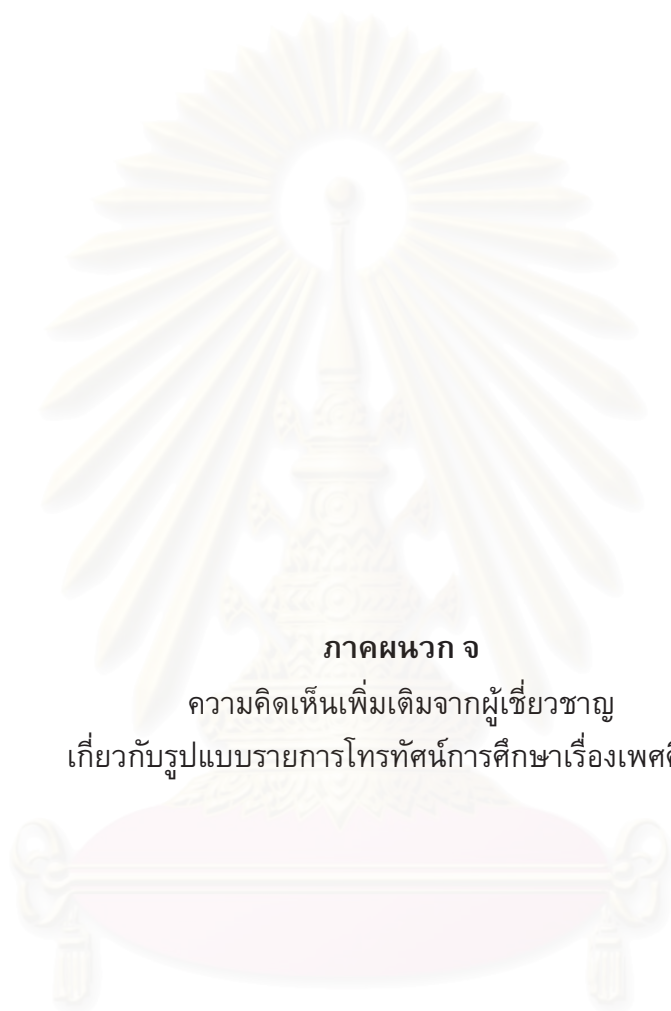
4. แบบประเมินชุดนี้ได้ผ่านการประเมินความเหมาะสมในการนำไปใช้จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่านแล้ว

ส่วนที่ 1 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา
สำหรับเยาวชน

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดต่อ
รูปแบบรายการโทรทัศน์ศึกษาเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนในประเด็นต่างๆ ต่อไปนี้

ประเด็นการประเมิน	ระดับความเหมาะสม มากที่สุด → น้อยที่สุด				
	5	4	3	2	1
รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา					
เนื้อหาสาระเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชน					
องค์ประกอบของรายการโทรทัศน์					
องค์ประกอบที่ 1 ประเภทรายการโทรทัศน์					
องค์ประกอบที่ 2 การนำเสนอรายการ					
องค์ประกอบที่ 4 การนำเสนอเนื้อหา					
องค์ประกอบที่ 5 เทคนิคการนำเสนอ					
องค์ประกอบที่ 6 การสร้างการมีส่วนร่วม					
องค์ประกอบที่ 7 พิธีกรรายการ					
องค์ประกอบที่ 8 ความยาว ช่วงเวลา การจัดเรตติ้ง					

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญ
เกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษา มีดังต่อไปนี้

1. พญ. พรรณพิมล หล่อตระกูล มีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาว่า รายการควรสอดแทรกเนื้อหาอย่างรอบด้าน และเน้นเรื่องที่เกิดขึ้นตรงตามประสบการณ์ที่เยาวชนต้องเผชิญ ควรเน้นการสร้างพื้นที่ปลอดภัยที่เยาวชนสามารถเรียนรู้เรื่องเพศที่ตรงตามประสบการณ์ตามวัย

2. อาจารย์ นคร สันธิโยธิน มีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาว่า ควรเปิดใจให้กว้าง ยอมรับสภาพความเป็นจริงของสังคม มองเรื่องเพศศึกษาเป็นเรื่องธรรมชาติ การให้ความรู้ต้องรอบด้าน ข้อมูลครบครัน ส่วนการตัดสินใจเป็นเรื่องของคนแต่ละคน

3. ผศ.ดร. วิลาสินี พิพิชกุล มีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาว่า ควรมีการทำการวิจัยในเรื่องนี้อย่างลงลึก ผู้ผลิตรายการควรมีฝ่ายวิจัยและพัฒนาที่ทำงานเชื่อมโยงกับฝ่ายต่างๆที่เกี่ยวข้องทั้งภาควิชาการ ภาครัฐ NGOs และองค์การระหว่างประเทศ รวมทั้งการทดสอบก่อนออกรายการทุกตอน เพื่อประเมินว่า การสื่อสารเนื้อหาด้วยเทคนิคและประเด็นเหล่านี้มีผลกระทบต่อกลุ่มเป้าหมายอย่างไร

4. คุณแสงจันทร์ เมฆาตระกูล มีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาว่า รูปแบบรายการโทรทัศน์เรื่องเพศศึกษานั้นนอกจากเนื้อหาความรู้หลักที่ต้องการนำเสนอแล้วยังต้องมีเนื้อหาที่เป็นประเด็นต้องทันกับสถานการณ์และความสนใจของวัยรุ่นในช่วงเวลานั้นด้วย และที่สำคัญรายการต้องเน้นถึงการเป็นเวทีที่จะเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันระหว่างวัยรุ่นเองกับผู้ใหญ่ด้วย

5. คุณอุษาสินี ทองใหม่ มีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาว่า การสื่อสารเรื่องเพศกับวัยรุ่น นอกเสียจากการนำเสนอด้านข้อมูลความรู้จากรายการโดยผ่านผู้เชี่ยวชาญแล้ว การนำเสนอคำนิยาม ความคิด พฤติกรรมทางเพศทางสังคมที่ดีผ่านดารา นักแสดงที่วัยรุ่นชื่นชอบก็มีผลกระทบและเป็นแรงจูงใจที่ดี โดยรูปแบบรายการต้องมีช่วงรายการที่นำเสนอตัวอย่างการดำเนินชีวิตที่ดีของดารา นักแสดงที่เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับวัยรุ่นด้วยไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิต การเรียน และการวางตัวที่เหมาะสมในสังคม เพราะเด็กวัยรุ่นจะซึมซับพฤติกรรม ทศนคติ และความคิดที่ดีๆเหล่านี้ผ่านการเป็นแบบอย่างที่ดี โดยที่ไม่ต้องสอนหรือบังคับ

รูปแบบรายการไม่จำเป็นต้องผลิตเลียนแบบเป็นรายการวัยรุ่นที่มีอยู่แล้ว แต่การออกแบบรายการต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่วัยรุ่นสนใจและเป็นความรู้ที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติได้ เช่นการแก้ปัญหาในเรื่องต่างเกี่ยวกับการวางตัวในสังคม การคบเพื่อน ความรักในวัยรุ่น และปัญหาทางเพศที่วัยรุ่นมักพบเจอ อีกทั้งรายการควรสร้างความมีส่วนร่วม เปิดประเด็นให้มีการแสดงความคิดเห็นผ่านรายการ หรืออาจถึงขั้นในการร่วมในการผลิต รายการในบางช่วงบางตอน รายการอาจมีการเล็งกลุ่มเป้าหมายไปที่กลุ่มครูและผู้ปกครองในการให้ความรู้ในการดูแลและให้คำปรึกษากับวัยรุ่นด้วย

6. อาจารย์ อธิพิล ปรีดีประสงค์ มีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาว่า รายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาเรื่องเพศ ต้องไม่นำเสนอในลักษณะการติตรา เหมารวมภาพลักษณ์และความเข้าใจเรื่องเพศว่ามีเพียงแบบใดแบบหนึ่งเท่านั้น แต่ต้องทำให้เห็นถึงทางเลือก ผลดี ผลร้าย รวมถึง ควรนำเสนอแนวคิดในการเลือกทางเลือกในแต่ละทางเพื่อทำให้ผู้ชมได้คิด วิเคราะห์ นอกจากนี้ เนื้อหารายการควรนำเสนอเพื่อทำให้เกิดแรงจูงใจจากปฏิบัติตาม

7. ดร.สันหัต เสริมศรี มีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาว่า รูปแบบรายการโทรทัศน์การศึกษาเรื่องเพศศึกษาคควรมีลักษณะดังนี้

1. ควรเป็นรายการเชิงสารคดี หรือการโฆษณาณรงค์ หรือรายการบันเทิงเพื่อการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ (Edutainment)
2. ควรมีคำถามท้าทายความคิดต่อเนื่อง หรือติดตาม ให้คำถามนำไปสู่คำตอบที่จะสามารถโยงเข้าสู่เนื้อหาในเชิงลึกต่อไป

รูปแบบรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาเรื่องเพศศึกษาควรมีหลากหลายรูปแบบ และหลากหลายการนำเสนอสาระ ให้ขึ้นอยู่กับการวิเคราะห์ผู้ชม สถานะการณ์ทางสังคม เพศ และมิติวัฒนธรรมของสังคมไทย รวมถึงแนวโน้มของพลวัตทางสังคมสมัยใหม่ ที่พึงให้ความรู้และส่งเสริมทักษะการรู้เท่าทัน และเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อใช้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายสรราช หนองตรุด เกิดเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2525 ที่จังหวัดตรัง สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2546 และเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทในหลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2547 ปัจจุบันทำงานฝ่ายสารคดี สถาบันรามจิตติ กรุงเทพมหานคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย